frederik pohl

poarta

PRIMUL VOLUM DIN SAGA HEECHEE

FREDERIK POHL

POARTA

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

1

Mă numesc Robinette Broadhead, în ciuda faptului că sunt bărbat. Psihanalistul meu (căruia îi spun Sigfrid von Psiho, deși nu-l cheamă așa; n-are nici un nume, fiind o mașină) face o grămadă de bancuri electronice pe chestia asta:

— De ce-ți pasă dacă unii cred că este un nume de fată, Bob?

— Nu-mi pasă.

— Atunci, de ce tot aduci vorba despre asta?

Mă enervează când aduce vorba despre ceea ce aduc eu vorba. Privesc plafonul de pe care atârnă *pinatas,* apoi mă uit pe fereastră.

De fapt, nu-i o fereastră reală. E o holograma a valurilor ce se izbesc de malul din Kaena Point; programarea lui Sigfrid e destul de eclectică. După o vreme, rostesc:

— Nu e vina mea că părinții mi-au ales acest nume. Am încercat să-l modific în R-o-b-i-n-e-t, dar toți îl pronunță greșit.

— L-ai fi putut schimba în altceva...

— Dacă aș fi făcut-o, îi răspund și sunt convins că am dreptate, mi-ai fi zis că recurg la subterfugii, ca să-mi protejez dihotomiile interioare.

— Ceea ce ți-aș spune, replică Sigfrid, încercând în mod stângaci să fie ironic, ar fi: Te rog, să nu folosești termeni psihanalitici. Aș fi mulțumit dacă ai spune doar ceea ce simți.

— Mă simt fericit, rostesc pentru a mia oară. N-am nici o problemă. De ce n-aș fi fericit?

Schimbăm o sumedenie de replici de felul ăsta, și nu-mi plac. Am impresia că ceva nu-i în regulă cu programul lui. Spune:

— *Tu* să-mi spui asta, Robbie? De ce nu ești fericit?

Nu-i răspund. Insistă:

— Cred că ești îngrijorat.

— Rahat, Sigfrid, răspund puțin dezgustat, totdeauna spui asta. Nu mă îngrijorează nimic.

Atunci el mă ia cu duhul blândeții?

— Nu-i nimic rău în a spune ce simți.

Privesc din nou pe fereastră, furios pentru că simt cum tremur și nu știu de ce.

— Sigfrid, ești o pacoste la casa omului, știi asta?

```
481  IRRAY (O) = IRRAY (P)                    13.320
     ,C, Cred că ești îngrijorat.             13.325
482  ETERN ;66AA3 IF ;5B                      13.330
     GOTO ** 7Z3                              13.335
     XTERNALS @ 01R IF @ 7                    13.340
     GOTO ** 7Z4                              13.345
     ,S, La naiba, Sigfrid, întotdeauna       13.350
     îmi trânțești asta.                      13.355
     XTERNALS ¢99997AA! IF ¢8                 13.360
     GOTO ** 724 IF? GOTO                     13.365
     ** 7Z10                                  13.370
     ,S, Nu mă îngrijorează                   13.375
     nimic.                                   13.380
483  IRRAY .LA NAIBA. .ÎNTOTDEAUNA.           13.385
     .ÎNGRIJOREAZĂ /NIMIC.                    13.390
484  ,C, Spune-mi despre                      13.395
     asta.                                    13.400
485  IRRAY (P) = IRRAY (Q) INIȚIERE           13.405
     STARE CONFORT                            13.410
     ,C, Nu este nimic rău                    13.415
     în a spune                               13.420
     ceea ce simți.                           13.425
487  IRRAY (Q) = IRRAY (R) GOTO               13.430
     ** 1 GOTO ** 2 GOTO                      13.435
     ** 3                                     13.440
489  ,S, Sigfrid, știi că ești                13.445
     o pacoste la casa                        13.450
     omului?                                  13.455
     XTERNALS ¢1! IF! GOTO                    13.460
     ** 7Z10 IF ** 7Z10! GOTO                 13.465
     ** 1 GOTO ** 2 GOTO ** 3                 13.470
     IRRAY .DURERE.                           13.475
```

Răspunde ceva, dar nu-l ascult. Mă întreb de ce-mi pierd timpul venind aici. Dacă, vreodată, a existat cineva care să fi avut toate motivele să fie fericit, atunci eu trebuie să fiu acel cineva. Sunt bogat. Arăt destul de bine. Nu sunt prea bătrân și, oricum, am Integrala Medicală așa că, pentru vreo cincizeci de ani de-acum încolo, pot avea orice vârstă doresc. Locuiesc în New York, sub Marea Cupolă, unde nu stau decât cei care-s binișor aranjați, și poate vreo câteva persoane celebre. Am o reședință de vară deasupra digului Palisades, la Marea Tappan. Fetele se înnebunesc după cele trei brățări Heechee ale mele. Pe Pământ nu vezi prea mulți prospectori, nici chiar în New York. Le dau gata pe toate când le povestesc cum e de fapt prin nebuloasa Orion sau în Norul Mic al lui Magellan. (Bineînțeles, n-am fost în nici unul dintre locurile alea. Despre singurul loc cu adevărat interesant unde am fost nu-mi place să vorbesc.)

— Sau, rostește Sigfrid după ce a așteptat numărul cuvenit de microsecunde pentru un răspuns la oricare ar fi fost ultima lui întrebare, dacă ești într-adevăr fericit, de ce ai venit aici după ajutor?

Îl urăsc când îmi pune aceleași întrebări pe care mi le pun și eu. Nu-i răspund. Mă răsucesc, căutându-mi o poziție confortabilă pe salteaua din spumă de plastic, pentru că îmi dau seama că va fi o ședință lungă și plicticoasă. Dacă aș fi știut *de ce* am nevoie de ajutor, la ce mi-ar mai fi folosit el?

— Rob, nu ești prea cooperant astăzi, se aude din difuzorul mic de la capătul saltelei.

Uneori, Sigfrid folosește un manechin extrem de reușit care stă într-un fotoliu, ciocănind cu un creion în tăblia mesei, zâmbindu-mi din când în când. I-am spus însă că asta mă face nervos.

— De ce nu-mi spui pur și simplu la ce te gândești?

— La nimic în mod deosebit!

— Lasă gândurile să-ți hoinărească. Spune-mi când se ivește ceva.

— Îmi amintesc..., încep eu și apoi mă opresc.

— Ce-ți amintești, Bob?

— Poarta?

— Sună mai mult a întrebare decât a afirmație.

— Poate că așa și este. N-am ce-i face. Asta-mi amintesc: Poarta.

Am toate motivele să-mi amintesc Poarta. Așa am căpătat banii și brățările și alte lucruri. Îmi amintesc ziua când am părăsit Poarta. Era, ia să vedem, Ziua 31 a Orbitei 22, ceea ce înseamnă că au trecut șaisprezece ani și câteva luni de atunci. Ieșisem de vreo treizeci de minute din spital și ardeam de nerăbdare să-mi ridic banii, să prind nava și să o întind.

— Te rog, spune cu voce tare la ce te gândești, Robbie, rostește politicos Sigfrid.

— Mă gândesc la Shikitei Bakin.

— Da, l-ai menționat, îmi amintesc. Ce-i cu el?

Nu-i răspund. Bătrânul și ologul Shikitei Bakin avea camera lângă a mea, dar nu vreau să-i povestesc asta lui Sigfrid. Mă răsucesc pe salteaua rotundă, gândindu-mă la Shicky și încerc să plâng.

— Pari tulburat, Bob.

Continui să tac. Cred că Shicky a fost singura persoană din Poartă căreia i-am spus „la revedere". Caraghios! Exista o mare diferență între pozițiile noastre. Eu eram prospector, iar Shicky gunoier. Îl plăteau atât cât să-și acopere taxa de întreținere a vieții pentru că făcea orice; chiar și în Poartă cineva trebuia să curețe gunoiul. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să fie prea bătrân și prea bolnav ca să mai fie de vreun folos. Dacă era norocos, îl aruncau în spațiu și murea. Dacă era ghinionist, îl trimiteau pe altă planetă. Acolo avea să moară, nu după mult timp, dar aflând ce înseamnă să trăiești câteva săptămâni ca un infirm neajutorat.

Oricum, a fost vecinul meu. În fiecare dimineață, se scula și aspira cu conștiinciozitate fiecare centimetru pătrat al odăiței sale. Era murdară deoarece în Poartă plutea tot timpul foarte mult gunoi, în ciuda încercărilor de a-l îndepărta. Când era perfect curat, chiar și printre rădăcinile tufelor pe care el le plantase și le îngrijea, lua o mână de pietricele, capace de sticle, bucățele de hârtie – aceleași resturi pe care tocmai le aspirase – și le aranja cu meticulozitate pe locul abia curățat. Ciudat! N-am înțeles niciodată de ce o făcea, dar Klara spunea... Klara spunea că ea înțelege.

— Bob, la ce te gândești? întreabă Sigfrid.

Mă ghemuiesc în poziție de foetus și mormăi ceva.

— N-am înțeles ce ai spus, Robbie.

Nu spun nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Shicky. Bănuiesc că a murit. Brusc, devin trist că Shicky a murit la o atât de mare distanță de Nagoya și vreau din nou să pot plânge. Dar nu pot. Mă zvârcolesc și mă răsucesc. Mă izbesc de saltea până ce pârâie centurile de siguranță. Nu ajută la nimic. Durerea și rușinea nu vor să se exteriorizeze. Sunt destul de încântat că mă străduiesc să scap de ele, dar trebuie să recunosc că nu reușesc. Și ședința cea plicticoasă continuă.

— Bob, îți trebuie cam mult timp ca să răspunzi. Crezi că ascunzi ceva?

— Ce întrebare mai e și asta? întreb abil. Chiar dacă ar fi așa, cum aș putea eu să știu?

Fac o pauză pentru a arunca o privire în interiorul creierului meu, căutând în toate ungherele după secrete ascunse sub lacăt, secrete pe care i le-aș putea dezvălui lui Sigfrid. Rostesc precaut:

— Totuși, nu cred. Nu *simt* că aș ascunde ceva. Mai degrabă sunt foarte multe lucruri pe care vreau să le spun și nu știu cu care să încep.

— Ia-l pe oricare, Rob. Primul care îți vine în minte.

Asta mi se pare o prostie. De unde să știu care-i primul când toate clocotesc laolaltă. Tata? Mama? Sylvia? Klara? Sărmanul Shicky încercând să-și păstreze echilibrul în timpul zborului, zbătându-se precum un păianjen în timp ce culege gunoaiele din Poartă?

Scotocesc prin minte după locurile unde știu că doare, pentru că a mai durut. Cum mă simțeam la șapte ani, când băteam trotuarul de la Rock Park în sus și în jos, în fruntea celorlalți băieți, cerșind atenția oricui? Cum era când ieșisem din spațiul real și știam că suntem captivi, cu steaua-fantomă ivindu-se înaintea noastră din neant, ca rânjetul unei pisici Cheshire? Oho, am o sută de amintiri ca astea și toate mă dor. Asta pot, asta fac. Ele sunt durerea. Sunt etichetate DURERE în indexul memoriei mele. Știu unde să le găsesc și știu ce înseamnă să le las *să răzbată* la suprafață.

Dar nu dor, atât timp cât nu le eliberez.

— Aștept Bob, spune Sigfrid.

— Mă gândesc, îi răspund.

În timp ce stau, îmi amintesc că voi întârzia la ora de ghitară. Asta îmi reamintește ceva și-mi privesc degetele mâinii stângi, ca să văd dacă unghiile n-au crescut prea lungi, rugându-mă ca bătăturile să fie tari. N-am învățat să cânt grozav la ghitară, dar majoritatea oamenilor nu sunt prea critici și asta îmi face plăcere. Trebuie doar să exersezi și să repeți într-una. Ia să vedem, mă gândesc, cum faci trecerea de la re major la do?

— Bob, rostește Sigfrid, n-a fost o ședință prea productivă. Au mai rămas doar vreo zece-cincisprezece minute. De ce nu spui primul lucru care-ți vine în minte... *acum*.

Resping primul lucru, și-l spun pe al doilea:

— Primul lucru care-mi vine în minte este felul în care plângea mama când a fost omorât tata.

— Nu cred că acesta a fost, într-adevăr, primul lucru, Bob. Lasă-mă să ghicesc. Primul lucru era ceva în legătură cu Klara?

Pieptul mi se umple și mă furnică. Respirația mi se taie. Deodată, înaintea mea apare Klara, așa cum era acum șaisprezece ani și nici o oră mai bătrână...

— De fapt, Sigfrid, zic eu, cred că vreau să vorbesc despre mama mea.

Îmi permit un chicotit dezaprobator, dar politicos. Sigfrid nici măcar nu oftează resemnat, dar în tăcerea lui simt și oftatul și resemnarea.

— Vezi, continui eu subliniind atent momentele importante, ea a dorit să se mărite imediat după moartea tatii. Nu chiar imediat... Nu vreau să crezi că se bucura de moartea lui, sau așa ceva. Nu, îl iubise sincer. Totuși, îmi dau acum seama, era o femeie sănătoasă și tânără – mă rog, destul de tânără... Ia să vedem, cred că avea vreo treizeci și trei de ani. Iar dacă n-aș fi fost eu, sunt convins că s-ar fi recăsătorit. Mă simt vinovat de asta. Am oprit-o. M-am dus la ea și i-am spus: „Mamă, n-ai nevoie de alt bărbat. Eu voi fi bărbatul familiei. Eu voi avea grijă de tine". Bineînțeles n-am putut. Aveam numai cinci ani.

— Cred că aveai nouă ani, Robbie.

— Oare? Ia să mă gândesc. Ce chestie, Sigfrid, cred că ai dreptate...

Apoi încerc să înghit un nod mare, ce mi-a apărut pe neașteptate în gât, mă înec și tușesc.

— Spune, Rob! insistă Sigfrid. Ce voiai să spui?

— Lua-te-ar dracu', Sigfrid!

— Dă-i drumul, Rob. Spune.

— Ce să spun? Iisuse, Sigfrid! Mă faci să mă urc pe pereți! Rahatul ăsta nu ne ajută pe niciunul!

— Te rog, spune-mi ce te frământă, Bob.

— Tacă-ți gura aia de metal!

Toată durerea acoperită cu grijă vrea să iasă și n-o pot opri, nu mă pot opune!

— Bob, îți propun să încerci...

Izbesc canapeaua, smulgând bucăți din saltea și zbier:

— Taci dracului! Nu mai vreau s-aud! Nu pot face chestia asta, nu-nțelegi? Nu pot! Nu pot, nu pot!

Sigfrid așteaptă răbdător să încetez cu plânsul, lucru care se întâmplă destul de brusc. Apoi, înainte ca el să spună ceva, rostesc obosit:

— La naiba, Sigfrid, n-ajungem nicăieri. Cred c-ar trebui să renunțăm. Sunt alții care au nevoie de serviciile tale mai mult decât mine.

— În legătură cu asta, Rob, spune el, sunt destul de competent ca să-mi îndeplinesc toate serviciile.

Îmi șterg lacrimile cu batistele din hârtie pe care le-a pus lângă saltea și nu-i răspund.

— Ba chiar, continuă el, există capacitate disponibilă. Tu însă trebuie să hotărăști dacă mai continuăm sau nu cu ședințele.

— Ai ceva de băut? îl întreb.

— Nu, nu în sensul la care te referi. Mi s-a spus însă că există un bar foarte plăcut la ultimul etaj al clădirii.

— Mă-ntreb ce mai caut pe aici.

Peste cincisprezece minute, după ce mi-am confirmat programarea pentru săptămâna viitoare, beau o ceașcă de ceai în antecamera lui Sigfrid. Ascult dacă următorul pacient n-a început să strige, dar deocamdată nu se aude nimic.

Mă spăl pe față, îmi potrivesc eșarfa și-mi netezesc vârtejul din păr. Urc la bar pentru una mică. Barmanul, care e om, mă cunoaște și-mi oferă un loc cu vederea spre sud, la marginea dinspre Lower Bay a cupolei. Îmi arată din ochi o fată înaltă, cu pielea arămie și ochii verzi, singură, dar clatin din cap. Beau doar un pahar, admir picioarele fetei și, gândindu-mă mai mult unde am să prânzesc, mă duc la ora de ghitară.

2

Toată viața am dorit să fiu prospector, cel puțin așa îmi amintesc. N-aveam mai mult de șase ani, când ai mei m-au dus la un bâlci în Cheyenne. Crenvurști și floricele din soia, balonașe cu hidrogen din hârtie colorată, un circ cu cai și câini, roata norocului, jocuri... Și tot acolo exista un cort cu pereți opaci, un dolar intrarea; iar înăuntru cineva aranjase o expoziție de artefacte din Tunelele Heechee de pe Venus. Evantaie de rugăciune, perle de foc și oglinzi din metal Heechee pe care le puteai cumpăra cu douăzeci și cinci de dolari bucata. Tata spunea că nu erau autentice, însă pentru mine erau. Totuși, nu ne puteam permite să cumpărăm ceva. Și, ca să fiu cinstit, nu prea aveam nevoie de oglinzi. Ce să văd? Un chip pistruiat, cu dinții strâmbi, cu părul pieptănat pe spate, cu coadă. Tocmai descoperiseră Poarta.

În noaptea aceea, l-am auzit pe tata vorbind în airbus, pe drumul spre casă, când credea că adormisem și regretul din vocea lui m-a ținut treaz.

Dacă n-aș fi fost eu și cu mama, poate că ar fi găsit o cale să plece. Dar n-a avut niciodată șansa. A murit după un an. Tot ce am moștenit de la el a fost slujba lui, îndată ce am fost destul de mare ca să lucrez.

Nu știu dacă ați muncit vreodată în minele de hrană, dar poate că ați auzit de ele. Nu-i o viață prea veselă. Am început, cu o jumătate de normă, la doisprezece ani. La șaisprezece ani, aveam categoria tatei: perforator-încărcător – leafă bună și muncă grea.

Ce poți face însă cu banii? Nu ajung pentru Integrala Medicală. Nu ajung nici măcar ca să ieși din mine, ci numai ca să fii un fel de celebritate locală. Lucrezi șase ore și ai zece ore de pauză. Opt ore de somn și din nou la lucru, cu hainele puțind tot timpul a argilă. Nu poți fuma decât în încăperile etanșe. Ceața de ulei se infiltrează peste tot. Femeile sunt la fel de mirositoare, uleioase și obosite ca și tine.

Așa încât, toți făceam aceleași lucruri: munceam, ne luam de femeile altora și jucam la loterie. În plus beam mult lichior ieftin și tare, fabricat la nici cincisprezece kilometri distanță. Uneori purta eticheta Scotch, alteori vodcă sau burbon, dar provenea din aceleași conducte slinoase. Nu eram prin nimic diferit de ceilalți... decât că, odată, am câștigat loteria. Ea a fost biletul meu de evadare.

Înainte de ea, trăisem doar de pe o zi pe alta.

Coliba Heechee

Direct din Tunelurile Pierdute ale Venusului!

Obiecte Religioase Rare

Nestemate Fabuloase

Purtate Cândva de Rasa Necunoscută

Descoperiri Științifice Uluitoare

FIECARE OBIECT CU CERTIFICAT

DE AUTENTICITATE!

Reduceri Speciale pentru

Studenți și Grupuri de Savanți.

ACESTE OBIECTE EXTRAORDINARE

SUNT MAI VECHI DECÂT OMENIREA!

Acum pentru întâia dată la prețuri accesibile

Adulți $2,50 Copii $1,50

Delbert Guyne, Ph.D, D.D., Proprietar

Mama era tot miner. După ce tata murise în incendiul puțului, ea mă crescuse în creșa companiei. Ne-am înțeles perfect, până când a intervenit episodul psiho. Aveam pe atunci douăzeci și șase de ani. Mă certasem cu prietena mea și, deodată, nu mă mai puteam trezi dimineața. Așa încât, m-au dat la o parte. Am fost trecut pe bară aproape un an și, când m-au scos din salonul neurotic, maică-mea murise.

Recunosc: a fost greșeala mea. Nu vreau să zic că a fost premeditat, spun doar că ea ar fi supraviețuit, dacă nu m-ar fi avut pe mine pe cap. Nu existau destui bani ca să plătească medicii pentru amândoi. Eu aveam nevoie de psihoterapie. Ei îi trebuia un plămân nou. Nu l-a obținut și a murit.

După moartea mamei am detestat să mai locuiesc în același apartament, dar alternativa era sectorul burlacilor. Nu-mi plăcea ideea de-a locui într-o asemenea intimitate cu bărbați mulți. Bineînțeles, m-aș fi putut însura. N-am făcut-o – Sylvia, fata cu care avusesem necazurile, dispăruse deja – dar nu pentru că aș fi avut ceva împotriva noțiunii de căsătorie. Poate că așa credeți, considerând trecutul meu psihiatric și faptul că anterior locuisem cu mama. Dar nu-i adevărat. Îmi plac mult fetele. Aș fi fost fericit să mă însor și să am un copil.

Dar nu în exploatările miniere.

Nu voiam să las minelor un fiu așa cum făcuse tata.

Perforator-încărcător e o meserie a dracului de dură. Acum se folosesc arzătoare cu vapori dotate cu serpentine de încălzire Heechee, iar argila se despică politicoasă ca o bucată de ceară. Dar pe atunci perforam și detonam. Intri în puț cu liftul, la începutul schimbului. Peretele puțului e slinos și duhnește la douăzeci de centimetri de umărul tău, mișcându-se cu șaizeci de kilometri pe oră față de tine; am văzut mineri care luaseră ceva la bord, clătinându-se, întinzând mâna să se sprijine și retrăgând un ciot. Apoi cobori din lift, luneci și te clatini pe pasarela de scânduri cale de un kilometru, până ajungi la locul de muncă. Îți găurești locașurile și pui încărcătura. Te retragi după aceea într-o fundătură și detonezi, sperând că n-ai greșit și că masa unsuroasă nu te va acoperi. (Dacă ești îngropat de viu, poți trăi până la o săptămână sub marnă. Unii au trăit. De obicei însă, dacă nu ești dezgropat după trei zile, niciodată nu mai ești bun de nimic). Apoi, dacă totul a decurs normal, te ferești de încărcătorii-mânuitori care vin pe șinele lor și te îndrepți spre următorul loc.

Se zice că măștile absorb majoritatea hidrocarburilor și a pulberii de piatră. Însă nu se ia în considerare mirosul. În plus, nu sunt convins că sunt absorbite *toate* hidrocarburile. Mama nu-i singurul miner cunoscut mie

care avea nevoie de un plămân nou – și nici singurul care n-a putut plăti pentru el.

Iar când ți-ai terminat schimbul, unde să te duci?

Mergi într-un bar. Mergi cu o fată într-o cameră-dorm. Mergi ca să joci cărți într-o cameră-rec. Te uiți la televizor.

Nu ieși afară prea mult. N-ai de ce. Exista câteva pârculețe îngrijite atent, plantate și replantate; Rock Park are chiar garduri vii și o pajiște. Fac pariu că n-ați văzut niciodată o pajiște care săptămânal trebuie să fie spălată, frecată (cu detergent!) și uscată cu aer cald ca să nu moară. Așa că de cele mai multe ori lăsam parcurile copiilor.

Pe lângă parcuri, e doar suprafața lui Wyoming și din câte poți vedea nu se deosebește cu nimic de cea a Lunii. Nicăieri, nimic verde. Nimic viu. Nici o pasăre sau o veveriță. Câteva pâraie noroioase și vâscoase, permanent de culoare roșu-ocru, strălucitoare, datorită grăsimii. Ni se spune că avem noroc, deoarece în Wyoming minele sunt puțuri. În Colorado, unde se exploatează la suprafață, lucrurile stau și mai prost.

Mi s-a părut întotdeauna greu de crezut, dar nu m-am dus niciodată să mă conving.

Peste toate astea se adaugă mirosul, aspectul și zgomotul muncii. Amurgurile portocaliu-cafenii prin pâclă. Duhoarea permanentă. Toată ziua și toată noaptea urletele furnalelor extractorului, încălzind și pisând marna ca să scoată kerogenul din ea, și bocănitul transportoarelor care depozitează sterilul.

Pentru extragerea țițeiului, roca trebuie încălzită. Atunci ea se dilată. În felul ăsta, n-ai unde s-o pui. N-o poți îndesa la loc în puțul din care ai scos-o; e mai multă decât inițial. Dacă scobești un munte de marnă și extragi țițeiul, roca rămasă și dilatată e suficientă pentru doi munți. De aceea asta și faci. Clădești munți noi.

Reziduurile termice de la extractoare încălzesc izolatoarele de culturi; țițeiul își mărește vâscozitatea curgând prin izolatoare iar separatorii îl decantează, îl usucă, îl presează... iar noi îl mâncăm, pe el sau o fracțiune a lui, la micul dejun. În dimineața următoare.

Ciudat! Înainte vreme, petrolul ieșea gâlgâind din pământ! Iar oamenii îl băgau în mașinile lor și îl ardeau.

Toate emisiunile TV au reclame etice, care ne repetă cât de importantă este munca noastră, deoarece hrana întregii lumi depinde de noi. E adevărat. Nu trebuie să ne-o reamintească mereu. Dacă nu ne-am face treaba, ar fi foamete în Texas și *kwashiorkor* printre nou-născuții din Oregon. Cu toții știm asta. Contribuim cu cinci *trilioane* de calorii pe zi la

dieta mondială, jumătate din raţia proteică pentru o cincime din populaţia globului. Totul provine din drojdia şi bacteriile cultivate în ţiţeiul de marnă din Wyoming, Utah şi Colorado. Lumea are nevoie de această hrană. Dar până acum ne-a costat cea mai mare parte a Wyomingului, jumătate din Appalachia, o felie mare din regiunea nisipurilor gudronice din Athabasca... şi ce o să facem cu atâţia oameni când ultima picătură de hidrocarbură va fi convertită în drojdie?

Nu-i treaba mea, dar continui să mă gândesc la asta.

A încetat să fie problema mea, când am câştigat loteria: a doua zi după Crăciun, în anul când împlineam douăzeci şi şase de ani.

Premiul era de două sute cincizeci de mii de dolari. Suficient ca să trăieşti împărăteşte un an. Suficient ca să te căsătoreşti şi să întreţii o familie, dacă ambii soţi lucrează şi trăiesc modest.

Sau... suficient pentru un bilet *dus* până la Poartă.

Am luat tichetul de loterie şi am mers la agenţia de turism, unde am solicitat voiajul respectiv. S-au bucurat să mă vadă; nu făceau cine ştie ce afaceri aici. Mi-au rămas vreo zece mii de dolari. Nu i-am numărat. Am cumpărat băutură pentru tot schimbul meu, atât cât am putut duce. Cu cei cincizeci de oameni din schimb, cu toţi prietenii şi vizitatorii ocazionali, petrecerea a ţinut aproape douăzeci şi patru de ore.

Apoi m-am împleticit prin viscol, înapoi la agenţie. Peste cinci luni, în sfârşit pe drumul de-a deveni prospector, dădeam ocol asteroidului privind prin hublou crucişătorul brazilian care ne supraveghea.

3

Sigfrid nu încheie niciodată un subiect. Nu spune niciodată: „Bob, cred că am vorbit destul despre asta”. Dar uneori, când zac aici pe saltea de mult timp, fără să răspund mare lucru, glumind sau fredonând pe nas, după o vreme spune:

— Cred că ar trebui să ne îndreptăm în altă direcție, Rob. Acum câtva timp, ai spus ceva interesant. Îți amintești ultima dată când...

— Ultima dată când am vorbit cu Klara, așa-i?

— Da, Bob.

— Sigfrid, știu întotdeauna ce-mi vei zice...

— Asta nu contează, Bob. Ia spune... Vrei să vorbim despre ce ai simțit atunci?

— De ce nu?

Îmi curăț unghia degetului mijlociu de la mâna dreaptă, trecând-o printre cei doi dinți de jos din față. O inspectez și rostesc.

— Îmi dau seama că a fost un moment important. Poate cel mai cumplit moment al vieții mele. Chiar mai cumplit decât cearta cu Sylvia, sau știrea morții mamei.

— Vrei să spui că preferi să vorbești despre ele, Rob?

— Deloc. Ai spus să vorbesc despre Klara, o să vorbesc despre Klara.

Mă aranjez pe saltea și mă gândesc. M-a preocupat foarte mult interiorizarea transcedentală și, uneori, când îmi pun o problemă în minte și încep să-mi repet mantra, revin cu problema rezolvată: „Vinde acțiunile crescătoriei de pești din Baja și cumpără din domeniul instalațiilor sanitare”. Asta a fost una care s-a îndeplinit perfect. Sau: „Du-o pe Rachel la Merida pentru schi nautic în golful Campeche”. Asta mi-a băgat-o imediat în pat, după ce încercasem toate posibilitățile.

Apoi Sigfrid rostește:

— Nu răspunzi, Rob.

— Mă gândeam la ce ai spus.

— Te rog, nu te mai gândi, Rob. Vorbește. Spune-mi ce simți despre Klara chiar în momentul acesta.

Încerc să mă gândesc în mod cinstit. Sigfrid nu m-ar lăsa în IT pentru asta, așa încât caut prin minte sentimentele înăbușite.

— Nu cine știe ce, îi răspund. Oricum, nu la suprafață.

— Îți amintești ce simțeai atunci, Bob?

— Bineînțeles.

— Încearcă să simți ce ai simțit atunci, Bob.

— Bine.

Ascultător, reconstruiesc mental situația. Iată-mă, vorbind cu Klara prin radio. Dane țipă ceva în lander. Suntem cu toții îngroziți. Sub noi, pâcla albăstruie se împrăștie și văd pentru întâia oară vaga stea spectrală. Nava-Trei... nu, era o Cinci... Oricum, duhnește a vomă și sudoare. Mă doare tot trupul.

Îmi pot aminti exact, deși aș minți dacă aș spune că-mi permit să simt ceva.

— Sigfrid, chicotesc eu, există atâta durere, vinovăție și mizerie, încât nu mai rezist!

Uneori, încerc asta cu el, atunci când rostesc un adevăr dureros pe tonul cu care comanzi încă un punci cu rom. O fac când vreau să-i deviez atacul. Nu cred că reușesc. Sigfrid are în el o grămadă de circuite Heechee. E mult mai bun decât mașinile Institutului unde m-au tratat în tinerețe. Îmi analizează permanent toți parametrii fizici – conductivitatea pielii, pulsul, activitatea undelor beta și așa mai departe. Din centurile care mă fixează de saltea știe cât de violent mă zbat. Îmi măsoară volumul vocii și o spectrografiază, căutând intonațiile. De asemenea, înțelege sensul cuvintelor. Sigfrid e extrem de deștept, considerând cât de prost este.

Uneori, e foarte greu să-l derutez. Termin ședința absolut stors, cu senzația că dacă aș mai fi rămas cu el un singur minut, aș fi căzut în durerea aceea care m-ar fi distrus.

Sau m-ar fi vindecat. Poate că este același lucru.

322	‚S, Nu știu de ce	17.095
	revin la tine,	17.100
	Sigfrid.	17.105
323	IRRAY. DE CE.	17.110
324	‚C, Îți reamintesc, Robby,	17.115
	ai folosit deja	17.120
	trei stomacuri și, ia să	17.125
	văd, aproape cinci metri	17.130
	de intestin.	17.135
325	‚C, Ulcere, cancer.	17.140
326	‚C, Se pare că ceva	17.145
	te roade,	17.150
	Bob.	17.155

4

Aceea era deci Poarta, care creştea încetişor în hublourile navei.

Un asteroid. Sau poate nucleul unei comete. Cam vreo zece kilometri de-a lungul axei mari. În formă de pară. Pe dinafară arată ca un bulgăre carbonizat, cu sclipiri albăstrui. Pe dinăuntru este poarta către univers.

Sheri Loffat se rezemă de umărul meu, iar restul cetei noastre de viitori prospectori s-a strâns în urma noastră, holbându-se.

— Iisuse, Bob! Uită-te la crucişătoare!

— Dacă găsesc ceva în neregulă, şopti cineva din spate, praf ne fac.

— N-o să găsească nimic în neregulă, rosti Sheri, dar îşi încheie fraza cu un semn de întrebare.

Crucişătoarele păreau afurisite, ocolind geloase asteroidul, veghind ca nu cumva noii veniţi să fure secretele ce valorează mai mult decât ar putea plăti cineva.

Ne agăţasem de mânerele hublourilor ca să ne zgâim afară. Proşti, fără de margini. Puteam fi omorâţi. Probabilitatea ca orbita de apropiere a navei noastre să coincidă cu cea a Porţii sau a crucişătorului brazilian era destul de redusă, dar o modificare neînsemnată a traiectoriei ne făcea terci. Sau, exista cealaltă posibilitate: ca nava noastră să se răsucească cu nouăzeci de grade, expunându-ne direct soarelui. De la distanţa aceea, ar fi însemnat orbirea instantanee. Doream însă să vedem.

Crucişătorul brazilian nu s-a deranjat să se cupleze cu noi. Am văzut o serie de fulgere şi am înţeles că ne verificau prin laser. Era normal. Am spus că crucişătoarele urmăreau hoţii: de fapt, erau atât de preocupate să se supravegheze reciproc, încât n-aveau vreme şi de altceva. Nici de noi. Ruşii îi suspectau pe chinezi, chinezii pe ruşi, brazilienii pe venusieni. Şi toţi îi suspectau pe americani.

De aceea celelalte patru nave îi urmăreau pe brazilieni cu mai multă atenţie decât pe noi. Toţi ştiam că dacă certificatele noastre navale nu s-ar fi potrivit cu codurile expediate de cele cinci consulate din portul de plecare pământean, următorul pas n-ar fi fost o discuţie. Ar fi fost o torpilă.

Ciudat... Îmi puteam imagina torpila aceea. Îmi puteam imagina soldatul cu ochi reci care ar fi ochit şi ar fi lansat-o, felul în care nava noastră ar fi înflorit într-o flacără de lumină portocalie, iar noi toţi am fi devenit atomi risipiţi pe orbită... Însă torpilorul de pe crucişătorul respectiv, sunt convins, era atunci Francy Hereira. Mai târziu, am devenit prieteni destul de buni. Nu era ceea ce ai fi numit un ucigaş cu ochi reci. I-am plâns în braţe o zi întreagă după ce m-am întors din acea ultimă expediţie, în camera de spital

unde el trebuia să mă percheziționeze ca să nu ascund nimic de contrabandă. Și Francy a plâns alături de mine.

Crucișătorul s-a deplasat și toți ne-am retras puțin, apoi ne-am năpustit din nou pentru că ne apropiam de Poartă.

— Parcă ar avea vărsat de vânt, rosti cineva din grup.

Așa și era: iar unele dintre cratere erau deschise. Ele erau docurile navelor aflate în misiune. Unele aveau să rămână veșnic deschise, căci navele n-aveau să se mai întoarcă. Cele mai multe erau însă acoperite cu niște calote, aidoma pălăriilor de ciuperci.

Pălăriile erau chiar navele, cele mai importante obiecte din Poartă.

Nu erau ușor de văzut. Nici Poarta însăși. Mai întâi că avea un albedo scăzut și nici nu era prea mare: după cum spuneam, cam zece kilometri pe axa mare și vreo cinci pe ecuatorul de rotație. Putea fi însă detectată. După ce primul șobolan-de-tuneluri i-a adus acolo, astronomii au început să se întrebe de ce asteroidul nu fusese descoperit cu un secol înainte. Acum, când știau unde să privească, îl găsiseră. Uneori, atingea magnitudinea șaptesprezece, văzut de pe Pământ. Banal! Te-ai fi așteptat să fi fost descoperit în cursul unei subrutine de cartare.

Nu existau însă prea multe subrutine cartografice în direcția respectivă și se părea că Poarta nu era acolo unde se uitau astronomii.

De obicei astronomia solară nu privește spre soare. De obicei astronomia stelară rămâne în planul eclipticii, iar Poarta avea o orbită la nouăzeci de grade față de ecliptică. De aceea, a scăpat neobservată.

Piezofonul țăcăni:

— Cuplarea peste cinci minute. Reîntoarceți-vă în cușete. Fixați plasele.

Eram aproape ajunși.

Sheri Loffat se întinse și-mi apucă mâna prin plasă. I-am strâns-o. Nu ne culcasem niciodată, de fapt nici nu ne cunoșteam până când ea nu apăruse în cușeta de lângă mine, dar vibrațiile erau practic sexuale. De parcă eram gata s-o facem în cel mai grozav stil posibil: însă acum, starea de excitare era provocată de Poartă.

Tunelurile Heechee au fost descoperite când oamenii au început să scormonească scoarța Venusului.

N-au găsit însă nici un Heechee. Oricine ar fi fost aceștia și indiferent când fuseseră pe Venus, acum dispăruseră. Nu lăsaseră nici măcar un corp într-o criptă, pentru a fi exhumat și disecat. Existau doar tunelurile, cavernele, câteva produse nefolositoare și minunile tehnologice de care oamenii erau uluiți și pe care căutau să le reconstruiască.

(Transcrierea secţiunii de întrebări de după prelegerea profesorului Hegramet)

Î: Cum arătau Heechee?

Profesor Hegramet: Nimeni nu ştie. N-am găsit încă ceva similar unei fotografii sau a unui desen, cu excepţia a două sau trei hărţi. Nici măcar o carte.

Î: N-aveau un sistem de stocare a informaţiilor, analog scrisului?

Profesor Hegramet: Desigur că trebuie să fi avut. Însă nu-l cunoaştem. Am totuşi o bănuială... oricum, nu-i decâto speculaţie.

Î: Ce anume?

Profesor Hegramet: Gândiţi-vă la propriile noastre metode de stocare şi cum ar fi fost privite ele în timpurile pre-tehnologice. Dacă i-am fi dat, să zicem, lui Euclid o carte, ar fi înţeles ce reprezintă, chiar dacă n-ar fi putut s-o citească. Dar dacă i-am fi dat o bandă magnetică? N-ar fi ştiut ce să facă cu ea. Am bănuiala, ba nu, convingerea, că deţinem „cărţi" Heechee, însă pur şi simplu nu le recunoaştem ca atare. O bară de metal Heechee... Poate spirala-Q din nave, despre a cărei funcţie nu ştim nimic... Ideea nu-i nouă. Toate au fost testate pentru înregistrări magnetice, pentru microşanţuri, pentru structuri chimice..., dar n-am găsit nimic. S-ar putea să nu avem instrumentul necesar pentru a detecta mesajele.

Î: Nu pot înţelege ceva despre Heechee. De ce au părăsit toate tunelurile astea? Unde au plecat?

Profesor Hegramet: Tânără doamnă, să fiu al dracu' dacă ştiu.

Apoi, cineva a descoperit o hartă Heechee a sistemului solar. Pe ea existau Jupiter cu sateliții săi, Marte, planetele mari, și sistemul Pământ-Lună. De asemenea, Venus care era marcată cu negru pe suprafața albastru-strălucitoare a metalului hărții. Exista și Mercur... și încă ceva, un al doilea punct marcat cu negru: un corp orbital în interiorul periheliului lui Mercur și în afara orbitei lui Venus, înclinat la nouăzeci de grade față de planul eclipticei, așa încât nu se apropia prea mult de nici una dintre planete. Un corp neidentificat de astronomii pământeni. Ipoteza: un asteroid, sau o cometă – diferența era doar semantică – de care Heechee se preocupaseră în mod special, din anumite motive.

Probabil, mai devreme sau mai târziu, o sondă automată ar fi urmărit indicația, dar n-a fost nevoie. Faimosul Sylvester Macklen – care nu era pe atunci deloc faimos, ci doar un șobolan-de-tunel pe Venus – a găsit o navă Heechee și a ajuns în Poartă, unde a murit. A izbutit totuși să anunțe omenirea unde se află, printr-un truc inteligent, aruncându-și nava în aer. După aceea, o sondă NASA a fost retrasă din cromosfera soarelui și Poarta a fost atinsă și deschisă de om.

Înăuntru erau stelele.

Înăuntru, ca să fiu mai puțin poetic și mai la obiect, erau aproape o mie de nave micuțe, asemănătoare ca formă unor ciuperci dolofane. Existau câteva tipuri de forme și mărimi. Cele mai mici aveau vârful ca un buton, aidoma ciupercilor ce cresc în tunelurile din Wyoming, după ce s-a scos marna, și care se vând la piață. Cele mari erau ascuțite ca hribii. Înăuntrul pălăriei se aflau cabinele și o sursă de propulsie ce n-a putut fi identificată de nimeni. Tulpinile erau reactoare chimice, asemănătoare cu vechile landere lunare din primele programe spațiale.

Nimeni n-a înțeles cum funcționau navele, sau cum se pilotau.

Acesta era unul dintre lucrurile care ne înnebunea pe toți: faptul că trebuia să ne încercăm norocul cu ceva total neînțeles. Odată ce porneai cu o navă Heechee, n-aveai absolut nici un control. Rutele erau înscrise în sistemul de ghidare, într-un mod pe care nu-l pricepea nimeni; puteai alege o rută, dar odată aleasă n-o mai puteai schimba – și habar n-aveai unde o să nimerești, până nu ajungeai acolo.

Totuși, continuau să funcționeze, deși se aprecia că fuseseră construite cu o jumătate de milion de ani în urmă.

Primul individ care a avut curajul să intre într-una și să încerce s-o pornească a reușit. Nava s-a ridicat din craterul ei de pe suprafața asteroidului. A devenit strălucitoare și a dispărut.

A revenit după trei luni, purtând înăuntru un astronaut lihnit de foame, scofâlcit, dar triumfător. Ajunsese pe o altă stea! Dăduse ocol unei planete mari și cenușii cu nori galbeni, învolburați, izbutise să inverseze comenzile și sistemele automate de pilotaj îl aduseseră înapoi, în același loc.

Așa încât, s-a trimis altă navă, de data asta una dintre cele mari, ascuțită ca un hrib, cu un echipaj de patru oameni, cu provizii și aparatură tehnică. Au lipsit doar vreo cincizeci de zile. În acest timp, nu numai că ajunseseră la alt sistem solar, dar folosiseră și landerul pentru a coborî pe suprafața unei planete. Nu exista nimic viu acolo, dar... existase.

Au găsit resturi. Nu multe. Câteva, la poalele unui munte care scăpase de catastrofa generală ce pustiise planeta. Din colbul radioactiv, au scos o cărămidă, un bolț ceramic și un obiect pe jumătate topit care cândva ar fi putut să fie un flaut din crom.

Apoi a început goana către stele... iar noi intrasem în horă.

5

Sigfrid e o mașinărie destul de deșteaptă, totuși uneori nu-mi pot da seama ce-i cu el. Mă pune mereu să-i povestesc ceea ce visez. Câteodată imaginez pentru el niște vise care sunt convins că o să placă; niște cadouri, pline de simboluri-penis, fetișisme și complexe de vinovăție, dar el mă dezamăgește. Pornește pe o pistă tembelă care n-are nimic de-a face cu toate astea. I le spun, apoi stă și clicăie și bâzâie și zumzăie un timp – nu-i chiar așa, dar îmi imaginez toate astea în vreme ce aștept – după care rostește:

— Să examinăm altceva, Bob. Mă interesează anumite lucruri pe care le-ai afirmat despre femeia aceea, Gelle-Klara Moynlin.

— Sigfrid, iar ai pornit pe o cale greșită...

— Nu cred, Bob.

— Dar visul acela?! Dumnezeule, nu vezi cât de important este? De ce oare mi-a apărut chipul mamei?

— Ce-ar fi să mă lași să-mi fac meseria, Bob?

— Am de ales? mă îmbufnez eu.

— Poți să alegi, Bob, dar mi-ar plăcea să-ți citez ceva ce ai spus într-o ședință mai veche.

Se oprește și-mi aud propriul glas, venind de undeva de prin benzile lui:

— Sigfrid, există atâta durere, vinovăție și mizerie încât nu mai rezist!

Așteaptă să spun ceva.

— E o înregistrare bună, recunosc eu după o vreme, dar aș prefera să discutăm despre această fixație maternă din visele mele.

— Cred totuși că ar fi mai productiv să explorăm cealaltă problemă, Bob. E posibil ca între ele să existe o legătură.

— Da?

Sunt gata să discut această posibilitate teoretică într-o manieră detașată și filosofică, dar nu-mi dă ocazia:

— Ultima ta conversație cu Klara, Bob. Te-aș ruga să-mi spui ce simți în legătură cu ea.

— Ți-am spus.

Nu mă încântă de loc toate astea; reprezintă o pierdere de timp și fac tot posibilul ca el s-o înțeleagă din inflexiunile glasului meu și încordarea trupului.

— A fost și mai rău decât cu maică-mea, continui eu.

— Știu că ai prefera să vorbești despre mama ta, Rob, dar, te rog, nu acum. Spune-mi despre Klara. Ce simți tu chiar în clipa aceasta?

Încerc să mă gândesc cât mai cinstit. La urma urmei, o pot face. Nu trebuie să-i și spun ce gândesc. Dar nu pot răspunde decât:

— Nu prea multe.

După o scurtă pauză, e rândul lui:

— Doar atât: „nu prea multe”?

— Exact. Nu prea multe.

Oricum, la suprafață nu-i mare lucru. Îmi amintesc ce simțeam atunci. Îmi deschid prudent memoria, ca să-mi reamintesc. Coborând în pâcla aceea albăstruie... Zărind pentru prima dată spectrul palid al stelei... Vorbind cu Klara prin radio, în timp ce Dane îmi șoptește la ureche... Închid totul la loc.

— Doare rău, Sigfrid, rostesc pe un ton neutru.

Uneori, încerc să-l păcălesc, spunând lucruri extrem de emoționante pe tonul cu care comanzi o cafea, dar nu cred că am succes. Sigfrid ascultă intensitatea și intonațiile, dar și respirația și pauzele, pe lângă sensul imediat al cuvintelor. E extraordinar de deștept, dacă ne gândim cât de tâmpit este.

6

O echipă din cinci civili, câte unul de pe fiecare crucișător, ne-a percheziționat, ne-a verificat identitatea și ne-a predat unei funcționare a Corporației. Sheri chicotise când percheziția rusului îi atinsese un punct sensibil și șoptise:

— Ce-or fi crezând că aducem aici, Rob?

I-am făcut semn să tacă. Funcționara luase formularele de sosire de la chinezul Spec/3 care le întocmise și începuse să ne strige. Eram opt cu toții.

— Bine ați sosit, rosti ea. Fiecare dintre voi va primi un îndrumător personal. El o să vă ajute să vă găsiți un loc, vă va răspunde la întrebări și vă va anunța când să vă prezentați la medic sau la cursuri. Tot el o să vă dea copia contractului pe care-l veți semna. Din banii lăsați în nava care v-a adus aici, vi se vor scădea o mie o sută cincizeci de dolari; e taxa de întreținere pentru primele zece zile. Restul îl puteți scoate oricând, cu un CEC-P. Îndrumătorul o să vă arate cum să procedați. Linscott!

Negrul din Baja California ridică mâna.

— Îndrumătorul tău este Shota Tarasvili. Broadhead!

— Aici!

— Dane Metchnikov, spuse funcționara.

Am început să privesc în jur, dar Dane Metchnikov venea deja către mine. Mi-a scuturat hotărât mâna, m-a tras de o parte, apoi mi-a spus:

— Salut!

— Aș vrea să-mi iau rămas bun de la prietena..., am început eu.

— O să fiți toți aici, mormăi el. Haide!

După două ore de la sosirea în Poartă, căpătasem o cameră, un îndrumător și un contract. Îl semnasem pe loc. Nici măcar nu-l citisem. Metchnikov păruse surprins:

— Nu vrei să știi ce-ai semnat?

— Nu acum.

De fapt, la ce bun? Dacă nu mi-ar fi plăcut vreo clauză, o puteam schimba? Și, de fapt, ce alte posibilități aveam? E destul de înspăimântător să fii prospector. *Urăsc* ideea de a fi omorât. De fapt, urăsc ideea morții; să nu mai fii viu, totul să înceteze și să știi că ceilalți continuă să trăiască, să facă dragoste și să se distreze fără tine. Dar n-o urăsc pe cât uram ideea de a mă reîntoarce la minele de hrană.

CONTRACT

1. Subsemnatul, ... , în totalitatea capacităţilor mentale, donez Autorităţii Porţii toate drepturile privind descoperirile, artefactele, obiectele şi orice lucruri de valoare pe care le pot găsi în timpul sau ca rezultat al explorării cu orice navă sau informaţie furnizată de respectiva Autoritate.

2. Autoritatea Porţii poate vinde, închiria sau dispune după cum doreşte de orice artefact, obiect sau lucru de valoare obţinut din activitatea mea. În acelaşi timp, îmi asigură 50% (cincizeci procente) din toate câştigurile derivând din astfel de vânzări sau închirieri, până la costurile explorării în sine (inclusiv costul călătoriei mele până la Poartă şi taxele ulterioare de întreţinere) şi 10% (zece procente) din veniturile obţinute după plătirea celor de mai sus. Accept aceste alocaţii ca plată pentru îndeplinirea sarcinilor ce îmi vor fi ordonate de Autoritatea Porţii şi specific că nu voi solicita plăţi suplimentare.

3. Acord Autorităţii Porţii întreaga putere şi autoritate de-a decide în orice situaţie referitoare la exploatarea, vânzarea sau închirierea de drepturi în orice fel de descoperiri, inclusiv dreptul de a asocia descoperirile mele sau orice obiecte de valoare, rezultate sub acest contract, cu cele ale altora în scopul exploatării, închirierii sau vânzării, în care caz partea mea va fi proporţională cu câştigul obţinut de Autoritatea Porţii; în plus, acord Autorităţii Porţii dreptul de a se abţine de la exploatarea uneia sau tuturor descoperirilor ori lucrurilor de valoare, după voia ei.

4. Absolv Autoritatea Porţii de orice plângere personală sau provenită din partea mea, cauzate de orice rănire, accident sau pierdere, de indiferent de ce natură pentru mine, legată de activităţile mele sub acest contract.

5. În eventualitatea oricărei neînţelegeri derivând din contract, sunt de acord ca termenii să fie interpretaţi în conformitate cu legile şi precedentele cazuri ale Porţii, şi nu ale altor legi sau precedente ale oricărei alte jurisdicţii.

Semnătura

Metchnikov își agăță gulerul într-un cârlig de pe peretele camerei mele, ca să nu-mi stea în cale în timp ce despachetam. Era un bărbat scund, palid, nu prea vorbăreț. Nu părea comunicativ, dar cel puțin nu râdea de mine pentru că eram un nou-venit stângaci. Poarta este foarte apropiată de zero *g*. Nu mai încercasem până atunci senzația lipsei de gravitație; nu-i ceva obișnuit în Wyoming, așa încât greșeam într-una. Când m-am plâns, Metchnikov a replicat:

— O să te obișnuiești. Ai vreo pipă?

— Mă tem că nu.

Suspină arătând puțin ca un Buda spânzurat pe perete cu genunchii strânși la piept.

Își privi ceasul și spuse:

— Mai târziu, o să te duc să bem ceva. Așa-i obiceiul. Numai că nu-i prea interesant până pe la douăzeci și două. Atunci, Blue Hell o să fie plin de lume și o să te prezint. Să vezi ce poți găsi. Ce ești, normal, homo, ce anume?

— Mai degrabă normal.

— Nu contează. În privința asta, ești pe cont propriu. Eu o să te prezint celor pe care-i cunosc, dar apoi te descurci singur. E bine să te obișnuiești cu asta. Ai harta?

— Harta?

— Ce dracu'! E-n pachetul ăla pe care ți l-au dat.

Am deschis sertarele la întâmplare până am găsit plicul respectiv. Înăuntrul erau: copia contractului, o broșură intitulată *Bine ați venit în Poartă,* repartiția camerei, chestionarul medical pe care trebuia să-l completez până a doua zi la ora opt dimineața... și o foaie care, despăturită, părea planul unul circuit electric, foarte complicat.

— Asta-i. Poți localiza unde te afli? Ține minte numărul camerei: Nivelul Babe, Cuadrantul Est, Tunelul Opt, Camera cincizeci și unu. Scrie-o.

— E gata scrisă, Dane, pe repartiție.

— Bine, atunci n-o pierde. Dane se desfăcu din cârlig, lăsându-se să cadă încetișor pe podea. Du-te acum și te plimbă nițel singur. Ne întâlnim aici. Mai vrei să știi ceva?

M-am gândit, în timp ce el mă privea nerăbdător:

— Ăăă... te superi dacă te întreb ceva personal, Dane? De câte ori ai ieșit până acum?

— Șase călătorii. Bun, ne întâlnim la ora douăzeci și două.

Apoi, împinse ușa și dispăru în verdele de junglă al coridorului.

M-am lăsat să cad – încet, delicat – în singurul meu scaun adevărat și am încercat să mă încredințez că eram cu adevărat în pragul universului.

Nu știu dacă vă pot face să înțelegeți cum îmi părea universul din Poartă. Ca unui tânăr cu Integrala Medicală. Ca o masă în cel mai bun restaurant din lume, când altcineva plătește consumația. Ca o fată pe care abia ai întâlnit-o și care te place. Ca un cadou nedesfăcut.

Primele lucruri care te izbesc în Poartă sunt micimea tunelurilor, care îți par și mai mici decât în realitate, pentru că sunt ticsite de vitrine din sticlă cu plante; apoi amețeala datorată gravitației scăzute și mirosul. Cunoști Poarta încetul cu încetul. N-o poți prinde dintr-odată; nu-i decât un labirint de tuneluri în stâncă. Nici măcar nu sunt sigur că au fost explorate absolut toate. Cu siguranță că există kilometri întregi în care nu intră nimeni, niciodată, sau nu prea des.

Așa erau Heechee. Au înhățat asteroidul, l-au placat cu metal, l-au sfredelit cu tuneluri pe care le-au umplut cu tot ce aveau – când am sosit noi, majoritatea erau goale, așa cum e, în tot universul, orice a aparținut cândva Heechee-lor. Apoi au plecat, nu se știe de ce.

Punctul central al Porții este Heecheetown, o peșteră fusiformă, situată lângă centrul geometric al asteroidului. Se zice că Heechee au locuit acolo pe când au construit Poarta. La început, și noi am stat acolo, sau în apropiere; noi, cei abia veniți de pe Pământ. (Și din alte părți. Chiar înaintea noastră, sosise o navă de pe Venus). Acolo se află birourile companiei. Mai târziu, dacă ne îmbogățeam din vreo expediție, ne puteam muta mai la suprafață, unde gravitația e mai mare și zgomotul mai mic. Și, mai presus de orice, duhnește mai puțin. Cam două mii de oameni au respirat aerul pe care-l respiram eu, au eliminat apa pe care o beam și și-au trimis mirosurile în aer. Majoritatea nu stăteau prea multă vreme, dar mirosurile lor rămâneau.

Nu-mi păsa de miros. Nu-mi păsa de nimic. Poarta era biletul meu de loterie pentru Integrala Medicală, o casă cu nouă camere, câțiva copii și o grămadă de distracții. Câștigasem deja o loterie. Șansele de a câștiga o alta mă făceau aproape insolent.

BINE AȚI VENIT ÎN POARTĂ

Felicitări!

Sunteți unul dintre puținii oameni care, anual, pot deveni parteneri pe termen limitat în Societatea Porții, Inc. Prima dumneavoastră obligație este de a semna Contractul alăturat. Nu sunteți obligați să o faceți imediat. Aveți dreptul să-l studiați și să cereți lămuriri juridice, în măsura în care sunt posibile.

Totuși, până nu semnați nu aveți dreptul să ocupați spațiul locuibil al Corporației, să mâncați la cantina Corporației sau să participați la cursurile de instruire organizate de Corporație.

Pentru cei care se găsesc aici ca vizitatori, sau nu doresc deocamdată să semneze Contractul, cazarea și masa sunt disponibile la Hotelul și Restaurantul Porții.

Totul era excitant, deși exista destulă mizerie. Nu ne înconjura prea mult lux. În schimbul a 238.575 $, căpătai transportul până la Poartă, zece zile de hrană, cazare și aer, un curs concentrat despre nave și posibilitatea de a te îmbarca pe prima navă gata de plecare. Sau pe oricare alta îți plăcea. Nu te obliga nimeni să iei o anumită navă; nici măcar să pleci în vreo expediție.

Corporația nu avea nici un profit din cele menționate. Toate prețurile erau aproximativ egale cu costurile. Asta nu însemna că erau ieftine și, bineînțeles, nici că primeai ceva bun. Mâncarea semăna cu ce extrăsesem și mâncasem, toată viața. Camera era cam cât o autoclavă mai mare; un scaun, câteva sertare, o masă pliantă și un hamac pe care-l puteai întinde dintr-un colț în altul, când voiai să dormi.

Vecinii mei erau o familie de pe Venus. I-am zărit prin ușa întredeschisă. Imaginați-vă! Patru persoane dormind în cămăruța aia! Dormeau câte doi laolaltă în cele două hamacuri încrucișate. Vizavi era camera lui Sheri. I-am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns. Nu era încuiată... Nimeni nu-și încuie ușa în Poartă și unul dintre motive este că nu prea ai ce fura. Sheri nu era înăuntru. Hainele pe care le purtase pe navă erau azvârlite peste tot.

Am bănuit că ieșise ca să cunoască locurile și mi-a părut rău că nu venisem ceva mai devreme. Mi-ar fi plăcut să merg cu cineva. M-am rezemat de unul dintre pereții coridorului și am scos harta.

Mi-a dat niște idei. Existau locuri numite „Parcul Central” și „Lacul Superior”. Ce erau? Ce putea fi „Muzeul Porții” care suna interesant, sau „Spitalul Terminal”, care suna destul de rău – mai târziu am aflat că „terminal” avea înțelesul de *final,* în călătoria de întoarcere de oriunde ai fi venit. Corporația știa probabil cum suna, dar nu-i prea păsa de sentimentele unui prospector.

Ceea ce doream cu adevărat era să văd o navă!

Imediat ce gândul mi-a fulgerat prin minte, mi-am dat seama că doream foarte mult lucrul ăsta. M-am întrebat cum aș putea ieși la nivelul de la suprafață, unde erau docurile navelor. Ținându-mă cu o mână de bară, am încercat cu cealaltă mână să țin harta deschisă. Nu mi-a trebui mult să-mi dau seama unde mă aflam. Mă găseam la o intersecție de cinci drumuri, marcată pe hartă cu „Steaua Estică Babe G”. Unul dintre cele cinci tuneluri ducea la un puț vertical, dar nu știam care anume.

ÎNTREȚINEREA PORȚII

Pentru a acoperi costurile necesare întreținerii Porții, toate persoanele trebuie să plătească o taxă zilnică pentru aer, controlul temperaturii, administrație și alte servicii.

Dacă sunteți turist, taxa va fi inclusă în nota hotelului.

Taxele pentru alte persoane sunt afișate. Ele pot fi plătite în avans pentru perioade până la un an, după dorință. Refuzul de a plăti taxa zilnică duce la expulzarea imediată din Poartă.

Notă: Nu se garantează acceptul vreunei nave de a prelua persoana expulzată.

Am pornit la întâmplare, m-am oprit într-o fundătură și la întoarcere am ciocănit la o ușă ca să aflu drumul exact. Ușa s-a deschis.

— Scuzați-mă, am spus... și m-am oprit.

Bărbatul care deschisese ușa părea la fel de înalt ca și mine, dar nu era. Ochii se aflau la același nivel cu ai mei. El însă se oprea la talie. Nu avea picioare.

Mi-a răspuns ceva dar n-am înțeles; nu era în engleză. Oricum nu conta. Îl priveam fascinat. Între încheieturile mâinilor și talie se întindea o țesătură transparentă, strălucitoare, și flutura ușor din aripi pentru a se menține în aer. Nu era prea dificil, în gravitația redusă a Porții. Era totuși o priveliște surprinzătoare.

— Scuzați-mă, am repetat. Voiam doar să știu cum să ajung la Nivelul Tanya.

Încercam să nu mă holbez, dar nu reușeam.

Mi-a zâmbit, cu dinții albi într-o față bătrână, fără cute. Avea ochi negri sub o creastă de păr alb și scurt. A ieșit, pe lângă mine, în coridor și a rostit într-o engleză excelentă:

— Desigur. Faceți prima la dreapta. Mergeți până la următoarea stea și acolo, a doua la stânga. Există și niște indicatoare.

Îmi arătă cu bărbia direcția către răscruce.

I-am mulțumit și l-am lăsat plutind în spatele meu. Aș fi vrut să mă întorc. Însă ar fi fost nepoliticos. Curios! Nu mă gândisem că în Poartă puteau exista ologi.

Cât de naiv puteam să fiu pe atunci...

Văzându-l, am cunoscut Poarta într-un chip pe care statisticile nu-l arătaseră. Statisticile sunt destul de clare și le-am studiat cu toții, toți care venisem ca prospectori și ceilalți, mult mai mulți, care doar visau să vină. Aproape optzeci la sută dintre expedițiile de în Poartă reveneau cu mâna goală. Cam cincisprezece la sută nu se mai întorceau de loc. Așa încât în medie, o persoană din douăzeci revenea dintr-o expediție de prospectare aducând ceva profitabil Porții – și, în general, omenirii. Majoritatea acestora sunt norocoși dacă primesc suficient ca să-și poată plăti șederea aici.

Iar dacă ai un accident în timpul expediției... ei bine, atunci e vai de capul tău. Spitalul Terminal e dotat perfect, dar ca să te poată vindeca trebuie mai întâi să ajungi acolo. Poți petrece luni întregi pe drum. Dacă te accidentezi la celălalt capăt al drumului – și așa se întâmplă cel mai des – nu prea au cum să te ajute până nu te întorci în Poartă. Și atunci e prea târziu ca să te facă întreg, ba poate chiar prea târziu ca să te mențină în viață.

Apropo, pentru călătoria de întoarcere de acolo de unde ai fost, nu te taxează nimeni. Întotdeauna navele pleacă mai pline decât se întorc. Diferența e denumită „pierderi”.

Călătoria înapoi e gratuită... dar unde te duci?

Am coborât pe cablu până la Nivelul Tanya, am cotit într-un tunel și m-am izbit de un bărbat cu șapcă și brasardă. Poliția Corporației. Nu vorbea engleza dar mi-a făcut semn și statura lui era convingătoare; am luat cablul în sus, am suit un nivel, am traversat până la alt puț și am încercat din nou.

Singura diferență a fost că, de data asta, paznicul vorbea engleza.

— Nu poți trece mai departe, mi-a spus.

— Voiam doar să văd navele.

— Sigur că da. Doar că nu poți. Trebuie să ai o insignă albastră, continuă el atingând-o pe cea de pe pieptul său. Asta înseamnă specialist al Corporației, echipaj de zbor sau V.I.P.

— Sunt din echipajul de zbor.

— Ești un peștișor nou din transportul de pe Pământ, așa-i? rânji el. Amice, o să fii din echipaj abia când o să semnezi pentru un zbor și nu mai înainte. Dă-i drumul pe unde-ai venit.

— Îți dai seama ce simt, nu? am încercat să-i ating sensibilitatea. Vreau numai să arunc o privire.

— Nu poți până nu ți-ai terminat cursul, doar dacă n-o să te aducă ei aici pentru demonstrații. După aia o să vezi mai mult decât ai vrea.

Am mai stăruit puțin, dar avea prea multe argumente de partea lui. Când am ajuns însă la cablul de urcare, tunelul a tremurat și o bubuitură mi-a asurzit urechile. O clipă am crezut că explodase asteroidul. Am privit paznicul, care a ridicat din umeri ceva mai prietenos.

— Am spus doar că nu le poți vedea, zise el, dar auzitul e gratuit.

Am înghițit *„brr”* sau „Doamne sfinte” pe care voiam să le rostesc de fapt, zicând:

— Unde crezi că merge asta?

— Revino peste șase luni. Poate o să știm până atunci.

Replica nu era prea încurajatoare. Totuși, eu m-am simțit încurajat. După toți anii ăia în minele de hrană, iată-mă, nu numai în Poartă dar chiar acolo unde câțiva prospectori îndrăzneți porniseră într-o călătorie ce avea să le aducă gloria și o uriașă avere! Nu contează riscurile. Asta înseamnă să trăiești în linia întâi.

CE ESTE POARTA?

Poarta este un artefact creat de aşa-numiţii Heechee. A fost realizată în jurul unui asteroid, sau a nucleului unei comete atipice. Momentul respectiv nu este cunoscut, dar e aproape sigur că precede apariţia civilizaţiei umane.

Mediul din interiorul Porţii seamănă cu al Pământului, exceptând faptul că gravitaţia este relativ mică. (De fapt este nulă, dar forţa centrifugă ce derivă din mişcarea de rotaţie a Porţii determină un efect similar cu gravitaţia). Dacă aţi venit de pe Pământ, veţi constata în primele zile anumite dificultăţi respiratorii, datorate presiunii atmosferice scăzute. Totuşi, presiunea parţială a oxigenului este identică cu cea a înălţimii de 2000 de metri de pe Pământ şi este perfect adecvată tuturor persoanelor cu sănătate normală.

N-am reușit să mai fiu atent la ce făceam și, la întoarcere, m-am rătăcit. Am ajuns la Nivelul Babe cu zece minute întârziere.

Dane Metchnikov tocmai pleca de lângă ușa mea. Nu păru că mă recunoaște. Cred că ar fi trecut pe lângă mine, dacă nu l-aș fi oprit.

— Hei, mormăi el. Ai întârziat.

— Am fost în Nivelul Tanya. Voiam să văd navele.

— Hm. Nu poți intra acolo decât dacă ai o insignă albastră sau o brățară.

Asta aflasem însă, nu-i așa? L-am urmat fără să-mi mai consum energia încercând să conversez.

Metchnikov era un individ obișnuit, exceptând favoriții extrem de cârlionțați care-i urmăreau linia maxilarelor. Păreau dați cu gel, astfel încât fiecare cârlionț avea o viață proprie. Totuși „dați cu gel" nu-i corect. Nu erau deloc rigizi. Se mișcau odată cu el, iar când vorbea sau zâmbea mușchii maxilarelor făceau ca barba să danseze și să plutească. Zâmbi, în sfârșit după ce am ajuns în Blue Hell. A făcut cinste cu primul rând, explicând atent că așa era tradiția, dar că tradiția se limita la un singur pahar. Al doilea rând l-am dat eu. Zâmbetul i-a revenit când am dat și al treilea.

În gălăgia din Blue Hell era greu să te faci înțeles, dar i-am spus că am auzit o lansare.

— Da, mi-a răspuns, ridicând paharul. Sper să aibă o călătorie bună.

Purta șase brățări din metal Heechee albastru, cu puțin mai groase decât niște sârme. Zăngăniră ușor când înghiți jumătate din băutură.

— Sunt ceea ce bănuiesc eu? l-am întrebat. Câte una pentru fiecare călătorie?

— Exact, răspunse și goli paharul. Acum mă duc să dansez.

L-am urmărit, îndreptându-se către o femeie într-un sari roz luminos. Cu siguranță, nu era un tip prea vorbăreț.

Pe de altă parte, oricum nu puteai întreține o discuție în hărmălaia de acolo. Nici să dansezi prea mult. Blue Hell era situat în mijlocul Porții, fiind parte a cavernei fusiforme. Gravitația era atât de scăzută încât nu cântăream mai mult de un kilogram sau două; dacă cineva încerca un vals sau o polcă, ar fi zburat. Așa încât se practicau acele dansuri de liceeni care par a fi inventate pentru ca băieții de paisprezece ani să nu privească dintr-un unghi prea direct la fetele de paisprezece ani cu care dansează. Ții picioarele pe loc, iar corpul, brațele, umerii și șoldurile pleacă încotro au chef. Mie îmi place să ating. Nu poți însă avea totul. Oricum îmi place să dansez.

Am zărit-o pe Sheri în cealaltă parte a încăperii, cu o femeie mai în vârstă despre care am presupus că e îndrumătoarea ei și am invitat-o la dans.

— Cum îți place până acum? am zbierat deasupra muzicii.

Ea a încuviințat și a strigat ceva drept răspuns, dar nu știu ce. Am dansat cu o negresă imensă care purta două brățări albastre, apoi din nou cu Sheri, apoi cu o fată pe care mi-o băgase pe gât Dane Metchnikov, probabil ca să scape de ea, apoi cu o femeie înaltă și cu o față dură, care avea cele mai groase și mai negre sprâncene pe care le-am văzut vreodată la o femeie. (Părul îl purta strâns în două codițe ce pluteau în urma și în jurul ei când se mișca). Și ea avea două brățări. Iar între dansuri, am băut.

Aveau mese pentru grupuri de opt sau zece, dar nu existau asemenea grupuri. Fiecare stătea unde voia și-și luau unul altuia locul fără să le pese dacă ocupantul avea să se întoarcă. O vreme au stat cu mine vreo șase membri ai Flotei Braziliene, îmbrăcați în alb, și discutând între ei în portugheză. Un timp mi s-a alăturat și un bărbat cu un cercel de aur, dar nici lui nu-i puteam înțelege cuvintele. (Înțelegeam, însă, destul de bine ce voia).

Ăsta a fost și va fi întotdeauna necazul în Poartă. Aduce cu o conferință internațională unde s-a defectat echipamentul de traducere. Auzi un fel de esperanto, bucăți din vreo zece limbi diferite puse cap la cap, ceva în genul: *„Ecoutez, gospodin, tu es verrückt”.* Am dansat de două ori cu o braziliancă, o puștoaică slăbuță și brunetă cu nasul coroiat dar cu ochi frumoși, căprui și am încercat să pronunț câteva cuvinte simple. Poate că m-a înțeles. Totuși, unul dintre bărbații din grupul ei vorbea o engleză perfectă și mi i-a prezentat și pe ceilalți. N-am reținut dintre toate numele decât pe al său, Francesco Hereira. Mi-a făcut cinste cu un rând și m-a lăsat să ofer un rând tovarășilor săi, și atunci mi-am dat seama că-l mai văzusem: Era unul dintre cei care ne percheziționase la sosire.

Pe când comentam despre asta, Dane s-a aplecat peste mine și mi-a șoptit la ureche:

— Mă duc să joc. Adio, sau poate vrei să vii și tu...

Nu era cea mai caldă invitație posibilă, dar vacarmul din Blue Hell creștea într-una. L-am urmat și-am descoperit un cazinou întreg, imediat lângă Blue Hell, cu mese de blackjack, poker, o ruletă cu mișcare lentă, cu o bilă mare și densă, barbut cu niște zaruri cărora le trebuia o eternitate să se rostogolească, ba chiar și o zonă îngrădită pentru baccara. Metchnikov s-a îndreptat spre mesele de blackjack și bătea darabana pe speteaza unui scaun, așteptând un loc liber. Abia atunci observă că îl însoțisem.

— Oh! privi în jurul camerei. Ce ai vrea să joci?

— Le-am jucat pe toate, i-am răspuns prelungind puțin cuvintele. Poate nițel baccara, m-am lăudat.

Mă privi întâi cu respect, apoi amuzat:

— Cincizeci e miza minimă.

Îmi mai rămăseseră cinci sau șase mii de dolari. Am ridicat din umeri.

— Asta înseamnă cincizeci de mii, continuă el.

M-am sufocat. El se mută în spatele unui jucător al cărui fișic de fise scădea și rosti absent:

— La ruletă poți coborî până la zece dolari. La celelalte, minim e o sută. Ah, și mi se pare că există pe undeva și un automat unde poți juca cu fise de zece dolari.

Plonjă în scaunul liber și nu l-am mai revăzut.

Am privit un timp și am observat că și fata cu sprâncene negre era la masă, studiindu-și atentă cărțile. N-a ridicat ochii.

Îmi dădeam seama că nu-mi voi putea permite prea multe jocuri de noroc aici. Ba chiar am constatat că nu-mi puteam permite nici toate băuturile pe care le cumpărasem, și atunci sistemul meu senzorial intern a început să mă atenționeze cât de mult băusem. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte era că trebuie să ajung cât mai repede înapoi, în camera mea.

SYLVESTER MACKLEN:
PĂRINTELE PORȚII

Poarta a fost descoperită de Sylvester Macklen, un explorator de tuneluri de pe Venus, care în timpul unor săpături a găsit o navă Heechee operabilă. A reușit s-o aducă la suprafață și apoi în Poartă, unde se află acum în Docul 5-33. Din nefericire, Macklen nu a fost în stare să se întoarcă și, deși a reușit să-și semnaleze prezența, detonând rezervorul de combustibil al landerului navei, el a murit înainte ca o echipă de salvare să ajungă în Poartă.

Macklen a fost un bărbat curajos și plin de resurse, iar placa de la Docul 5-33 comemorează sacrificiul său unic pentru umanitate. La datele corespunzătoare, reprezentanții diferitelor religii țin slujbe de pomenire.

7

Stau întins și nu mă simt prea grozav. Mă refer la starea fizică. M-am operat recent și probabil că firele nu s-au resorbit, încă.

— Vorbeam despre meseria ta, Bob, spune Sigfrid. E o chestie plicticoasă, dar măcar e sigură.

— Îmi uram meseria, îi răspund. Cine n-ar urî minele de hrană?

— Dar ți-ai păstrat-o, Bob. Nici măcar n-ai încercat să te apuci de altceva. Poate ai fi reușit la o fermă marină. Și ai abandonat și școala.

— Vrei să zici că m-am băgat singur în rahat?

— Eu nu spun nimic, Bob. Te întreb ce simți.

— Mda. Cred că ai dreptate. M-am gândit la o schimbare. M-am gândit multă vreme, îi spun amintindu-mi cum era în zilele acelea de început cu Sylvia.

Îmi amintesc cum stăteam cu ea în carlinga unui planor parcat, într-o noapte de ianuarie – nu aveam alt loc unde să mergem – și vorbeam despre viitor. Ce vom face. Cum vom trece peste toate piedicile. Din câte îmi dau seama, aici nu-i nimic pentru Sigfrid. I-am spus de mult totul despre Sylvia, care în cele din urmă s-a măritat cu un acționar. Dar, cu mult înainte de asta, totul se terminase între noi.

— Cred, îmi readun gândurile, încercând să fac ședința cât mai profitabilă, că aveam un fel de dorință a morții.

— Aș prefera să nu folosești termeni psihanalitici, Bob.

— Mă rog, înțelegi tu ce vreau să spun. Știam că timpul trecea. Cu cât rămâneam mai mult în mină, cu atât mi-ar fi fost mai greu să plec. Nu exista însă ceva mai bun. Erau și compensații. Prietena mea, Sylvia. Mama, atât cât a trăit. Prieteni... Chiar și unele distracții. Deltaplanorismul. E grozav să fii peste dealuri și, când ești suficient de sus, Wyoming nu arată așa de rău, și de abia se simte mirosul de grăsime.

— Ai pomenit de prietena ta, Sylvia. Te înțelegeai cu ea?

Ezit, frecându-mi burta. Am înăuntru aproape o jumătate de metru de intestin nou. Costă îngrozitor de mult lucrurile astea și uneori ai senzația că fostul proprietar le vrea înapoi. Te întrebi cine a fost. Cum a murit? Sau n-a murit? Ar putea trăi încă, atât de sărac încât să-și vândă din trup, așa cum am auzit că fac fete drăguțe cu un sân sau cu o ureche mai frumoasă.

— Te împrieteneai ușor cu fetele, Bob?

— Acum mă descurc grozav.

— Nu acum, Bob. Cred că ai spus că în copilărie nu te împrieteneai ușor.

— Cine-o face?

— Dacă am înțeles bine, Robbie, mă întrebi dacă există cineva care să-și reamintească copilăria ca pe o experiență absolut fericită și lipsită de griji și, bineînțeles, răspunsul este „nu”. Însă de-a lungul vieții unii oameni sunt mai afectați decât alții de întâmplările din copilărie.

— Da. Amintindu-mi copilăria, cred că eram nițel speriat de gașcă... scuze, Sigfrid! Mă refeream la ceilalți copii. Toți păreau că se cunosc între ei. Tot timpul aveau ce să-și spună unul celuilalt. Secrete... Își împărtășeau experiențele. Interesele... Eu eram un singuratic.

— Ai fost singur la părinți, Robbie?

— Știi doar. Da... Poate că din cauza asta. Amândoi părinții munceau. Și nu le plăcea să mă joc în preajma minelor. Era periculos! Da, într-adevăr era periculos pentru copii. Poți să te accidentezi printre mașinăriile alea, sau uneori se produce vreo surpare sau o emanație de gaze. Stăteam mai tot timpul acasă, privind spectacole și ascultând casete. Mâncând... Am fost un copil gras, Sigfrid. Îmi plăceau toate chestiile dulci, zaharoase, cu toate caloriile alea. Ai mei erau de vină că-mi cumpărau mai multă hrană decât aveam nevoie.

Îmi place și acum să fiu răsfățat. Acum am o dietă superioară nu atât de periculoasă pentru obezitate și de o mie de ori mai scumpă. Am mâncat caviar adevărat. Adesea. Adus din acvariul de la Galveston. Am șampanie adevărată și unt...

— Îmi amintesc cum stăteam în pat, reiau eu, cred că eram micuț, să fi avut vreo trei ani. Aveam un ursuleț-vorbitor. Îl luam cu mine în pat și-mi spunea povestioare în vreme ce eu îl înțepam cu creionul și încercam să-i rup urechile. Îl iubeam, Sigfrid.

Mă opresc și Sigfrid intervine imediat:

— De ce plângi, Robbie?

— Nu știu! zbier cu lacrimile curgându-mi pe față și-mi privesc ceasul; cifrele verzi tremură printre lacrimi. Oh, rostesc foarte natural și mă ridic în capul oaselor, cu lacrimile continuând să-mi șiroiască, deși izvorul lor a secat. Acum, chiar că trebuie să plec, Sigfrid. Am o întâlnire. O cheamă Tania. O fată minunată. Orchestra simfonică Houston. Iubește muzica lui Mendelssohn și trandafirii, și vreau să văd dacă pot să-i găsesc niște hibrizi din ăia albastru-închis, care să se potrivească cu ochii ei.

```
507   IRRAY. MATURITATE. GO TO                26.830
      *M 88                                   26.835
508   ,C, Poate că maturitatea înseamnă       26.840
      să dorești ce vrei,                     26.845
      nu ceea ce îți spune altcineva          26.850
      că ar trebui să-ți                      26.855
      dorești                                 26.860
511   XTERNALS @ IF @ GO TO & &               26.865
      ,S, Poate că da, Sigfrid, scumpul       26.870
      meu zeu de tinichea, dar eu simt        26.875
      că maturitatea înseamnă moarte.         26.880
```

— Rob, ne-au mai rămas aproape zece minute.

— O să le recuperăm altă dată. Știu că nu poate face asta, așa încât adaug repede: Pot folosi toaleta? Am nevoie.

— Vrei să-ți excretezi sentimentele, Rob?

— Hai, nu face pe deșteptul. Știu ce vrei să spui. Știu că pare un mecanism tipic de transfer...

— Rob!

— ... bine, știu că pare că m-ascund. Zău, însă, trebuie să merg. La toaletă, mă refer. Desigur și la florărie. Tani e nemaipomenită. E o ființă minunată. Nu vorbesc despre sex, dar și aici e extraordinară. Poate me... Poate...

— Rob? Ce ai vrut să spui?

Respir adânc și reușesc să rostesc:

— E foarte pricepută la sexul oral, Sigfrid.

— Bob?

Recunosc tonul ăsta. Repertoriul de tonalități al lui Sigfrid e destul de larg, dar am reușit să identific părți din el. Crede că a dat un fir.

— Ce-i?

— Bob, cum spui când ai contact sexual oral cu o femeie?

— Cristoase, Sigfrid, ce joc tâmpit mai e și ăsta?

— Cum spui, Bob?

— Of! Știi tot atât de bine ca și mine.

— Te rog, spune-mi, Bob.

— Poți spune: „Mi-o mănâncă”!

— Altfel, Bob?

— Sunt o mulțime! „Să-i dai capul” e alta. Cred că am auzit o mie de expresii pentru asta.

— Alta, Bob?

Furia și durerea s-au adunat cu încetul și acum totul dă pe afară.

— Termină cu tâmpenia asta, Sigfrid!

Mă doare burta și mi-e frică să nu-mi dau drumul în pantaloni; parcă sunt din nou copilaș.

— Iisuse, Sigfrid! Când eram mic, vorbeam cu ursulețul. Acum am patruzeci și cinci de ani și continui să vorbesc cu o mașină stupidă, de parcă ar fi vie!

— Dar există și altă expresie, nu-i așa, Bob?

— Există mii! Pe care-o vrei?

— Vreau expresia pe care erai gata să o folosești și te-ai oprit, Bob. Te rog, încearcă s-o spui. Ea înseamnă ceva special pentru tine, așa încât nu poți rosti cuvintele nepăsător.

Mă prăbușesc pe saltea și acum plâng cu adevărat.

— Te rog, spune-o, Bob. Care e expresia?

— Să te ia dracu', Sigfrid! A merge jos! Asta-i. Mergi jos, mergi jos, mergi jos!

8

— Bună dimineața, rosti cineva în mijlocul unui vis, în care eram prins în niște nisipuri mișcătoare prin mijlocul nebuloasei Orion. Ți-am adus puțin ceai.

Am ridicat o pleoapă. Am privit peste marginea hamacului într-o pereche de ochi negri ca tăciunele, așezați pe un chip de culoarea nisipului. Eram complet îmbrăcat și mototolit; ceva mirosea îngrozitor, și mi-am dat seama că eu eram acela.

— Mă numesc, Shikitei Bakin rosti necunoscutul. Te rog, bea acest ceai. Va ajuta la rehidratarea țesuturilor.

Am privit mai departe și am văzut că se oprea la mijloc; el era bărbatul fără picioare și cu aripi pe care-l întâlnisem, cu o zi înainte, în tunel.

— Hă, am făcut și m-am străduit și mai tare obținând un: Bună dimineața.

Nebuloasa Orion dispărea din mintea mea și odată cu ea senzația de a trebui să te împingi printre nori de gaz ce se solidificau rapid. Mirosul neplăcut rămânea. Camera duhnea de trăsnea, chiar și pentru condițiile Porții și mi-am dat seama că vomitasem pe podea.

Am fost gata-gata să repet figura. Lovind încetișor aerul cu aripile, Bakin plasă cu dexteritate pe hamac un flacon cu dop. Pluti apoi până la sertarul cel mai de sus al dulapului, se așeză acolo și rosti:

— Cred că în dimineața asta, la opt fix, ai vizita medicală.

— Da?

Am izbutit să destup flaconul și am sorbit o înghițitură de ceai. Era extrem de fierbinte, fără zahăr și lipsit de orice gust, dar părea să-mi potolească măruntaiele.

— Da. Așa cred. Așa-i obiceiul. În plus, a sunat de câteva ori telefonul.

— Hă? am reînceput eu.

— Presupun că era îndrumătorul care voia să-ți reamintească ora. Acum este șapte și cincisprezece, domnule...

— Broadhead, am mormăit și apoi am repetat: Mă numesc Bob Broadhead.

— Da. Mi-am permis să mă asigur că ești treaz. Te rog, savurează-ți ceaiul, domnule Broadhead. Bucură-te de șederea în Poartă.

CUI APARȚINE POARTA?

Poarta este unică în istoria omenirii și s-a apreciat că este prea valoroasă pentru a aparține unui grup de persoane sau unui guvern anume. În felul acesta, s-a înființat Societatea Porții, Inc.

Societatea Porții (de obicei denumită generic „Corporația") este o corporație multinațională, ai cărei parteneri generali sunt guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Braziliei, Confederației Venusiene și Asiei Noilor Popoare și ai cărei parteneri pe termen redus, sunt toate persoanele fizice care, ca și dumneavoastră, au semnat Contractul anexat.

A înclinat din cap, și-a dat drumul de pe sertar, a plutit spre ușă și a dispărut. Capul îmi zvâcnea la fiecare mișcare când am coborât din hamac, încercând să ocolesc mizeria de pe podea și să reușesc cât de cât să mă curăț. M-am gândit la depilare, dar îmi lăsasem barbă de vreo douăsprezece zile și voiam s-o mai păstrez; începuse să se îndesească, și nici n-aveam forță.

Când m-am împleticit în cabinetul medical, întârziasem doar cu vreo cinci minute. Ceilalți din grupul meu sosiseră deja, așa încât a trebuit să aștept și să fiu ultimul. Mi-au luat sânge din trei locuri: din deget, din interiorul cotului și din lobul urechii; eram convins că toate analizele aveau să arate alcool în sânge. Dar n-a contat. Examenul medical era numai o formalitate. Dacă puteai supraviețui călătoriei cu nava până la Poartă, puteai rezista și călătoriei cu o navă Heechee. Doar dacă nu se întâmpla vreun accident. Caz în care probabil nu puteai supraviețui oricum, oricât de sănătos ai fi fost.

Am mai avut timp de o ceașcă cu cafea, băută rapid la o tarabă pe care o ținea cineva lângă un puț de coborâre (întreprinderi particulare în Poartă? nu știusem de existența lor), apoi am mers la primele cursuri. Ne-am întâlnit într-o cameră mare la nivelul Dog, lungă, îngustă și cu plafonul jos. Semăna cu un autobuz, cu două locuri de fiecare parte, lăsând în mijloc un culoar de trecere. Sheri a apărut târziu, arătând proaspătă și voioasă, și s-a strecurat lângă mine; întregul nostru grup era acolo, toți șapte care venisem împreună de pe Pământ, familia de patru de pe Venus și alți câțiva despre care știam că sunt peștișori ca și mine.

— N-arăți *prea* rău, șopti Sheri în vreme ce instructorul își aranja câteva hârtii pe masă.

— Mi se vede mahmureala?

— De fapt, nu. Dar o bănuiesc. Te-am auzit sosind aseară. De fapt, adăugă ea gânditoare, te-a auzit întregul tunel.

M-am strâmbat. Încă îmi simțeam mirosul, totuși se părea că partea cea mai mare era în interiorul meu. Nimeni nu mi se ferea din cale, nici măcar Sheri.

Instructorul s-a ridicat și ne-a studiat îngândurat o vreme.

— Bun, a făcut el și s-a uitat din nou pe hârtii, apoi a clătinat din cap. Nu fac prezența. Eu predau cursul de conducere a unei nave Heechee.

Am observat că avea o grămadă de brățări; nu i le-am putut număra dar erau cel puțin șase. Mă intrigau acești oameni care fuseseră de atâtea ori afară și totuși nu erau bogați.

— Acesta este numai unul dintre cele trei cursuri pe care le aveți, continuă el. După aceea vi se va preda supraviețuirea în medii necunoscute și, în sfârșit, identificarea obiectelor valoroase. Acum ne ocupăm de manevrarea navei și voi ilustra practic. Veniți după mine.

Ne-am ridicat cu toții și l-am urmat afară din cameră, de-a lungul unui tunel, pe cablul de coborâre al unui puț și pe lângă paznici – poate chiar aceiași care mă alungaseră în seara precedentă. De data asta, ei încuviințară către instructor și ne priviră trecând. Am ajuns într-un pasaj lung și larg, cu plafonul scund și cu vreo duzină de cilindri din metal pătat înălțându-se din podea. Păreau niște copaci fără ramuri și nu am priceput imediat ce anume erau.

Am înghițit un nod.

— Sunt *nave,* am șoptit către Sheri, mai tare decât intenționasem.

Câțiva m-au privit. Am recunoscut printre ei o fată cu care dansasem cu o noapte în urmă, cea cu sprâncene negre și dese. A încuviințat din cap și mi-a zâmbit; i-am zărit brățările și m-am întrebat ce făcea aici și cum se descurcase în cazinou.

Instructorul ne strânse în jurul lui și începu:

— Așa cum a zis cineva, acestea sunt nave Heechee. Landere. Cele cu care coborâți pe o planetă dacă sunteți atât de norocoși să găsiți una. Nu par prea mari, dar într-un tomberon din ăsta încap cinci persoane. Nu foarte confortabil, dar se poate. Desigur, în general vorbind, întotdeauna veți lăsa pe cineva în nava principală, așa încât în lander vor fi cel mult patru.

Ne duse lângă cea mai apropiată navă și toți ne-am satisfăcut pornirea de-a o atinge, zgâria sau ciocăni. Apoi continuă:

— Existau nouă sute douăzeci și patru de nave andocate în Poartă, la data primei explorări. Până acum, vreo două sute s-au dovedit non-operative. În majoritatea cazurilor, nu știm de ce; pur și simplu nu merg. Trei sute patru au ieșit în cel puțin o călătorie. Treizeci și trei dintre acelea sunt aici, disponibile. Celelalte n-au fost încă încercate.

Se cocoță pe unul dintre cilindri și se așeză, în timp ce vorbea:

— Un lucru asupra căruia trebuie să vă decideți este dacă vreți să vă luați una dintre cele treizeci și trei încercate, sau una dintre celelalte, care n-au zburat niciodată. Evident, n-au zburat cu oameni la bordul lor. Așa încât, plătiți și alegeți. Oricum e ca un joc de noroc. O mare parte a navelor care nu s-au mai întors erau la primul zbor, așa că există un risc evident. Este normal, nu? La urma urmei, de când Heechee le-au lăsat aici, nimeni nu le-a mai întreținut sau reparat.

FOLOSIREA DUȘULUI

În mod automat, duşul trimite două jeturi de apă în 45 secunde. Săpuniți-vă între jeturi.

Aveți dreptul la 1 (una) folosire a dușului la fiecare 3 zile.

Dușurile suplimentare pot fi obținute pe baza balanței de credit la prețul de:

45 secunde – 5$

Pe de altă parte, există un risc și pentru cele care au fost plecate și s-au întors cu bine. Nu poate exista o funcționare veșnică. Bănuim că unele nave care n-au mai revenit nu mai aveau combustibil. Necazul este că nu știm ce fel de combustibil este, sau cât de mult, sau când anume s-au epuizat rezervele.

Bătu cu palma în blindaj.

— Asta, și toate celelalte pe care le vedeți aici, au fost construite pentru echipaje de cinci Heechee. Pe cât ne putem da seama... Noi însă le-am trimis cu trei oameni. Se pare că Heechee se tolerau mai ușor în spații restrânse decât oamenii. Există nave și mai mari și mai mici, dar rata dispariției lor a fost foarte proastă în ultimele două orbite. Probabil e numai o perioadă ghinionistă, dar... Oricum, personal aș pleca cu o Trei. Voi faceți ceea ce vreți. Astfel ajungem la a doua alegere, care este: cu cine plecați. Căscați ochii. Căutați oameni care... Ce-i?

Sheri agitase mâna până când fusese remarcată.

— Ați spus „foarte proastă", rosti ea. Ce înseamnă asta?

— În ultima orbită fiscală, răspunse răbdător instructorul, s-au întors cam trei din zece Cinciuri. Astea sunt navele cele mai mari. Chiar și așa, în câteva cazuri echipajele erau moarte la sosire.

— Mda, făcu Sheri, e foarte prost.

— Nu, nu-i prost deloc în comparație cu navele de o persoană. Acum două orbite, am parcurs o orbită întreagă și doar două Unuri s-au întors. *Asta* e prost.

— De ce? întrebă tatăl familiei de șobolani-de-tunel.

Se numeau Forehand.

Instructorul l-a privit un moment:

— Dacă afli vreodată, zise el, spune-ne și nouă. Mai departe, în privința alegerii unui echipaj, e cel mai bine dacă găsiți pe cineva care a mai zburat deja. Poate reușiți, poate nu. În general, prospectorii care se îmbogățesc pleacă; cei care sunt încă flămânzi nu vor să-și strice echipa. Inevitabil, o grămadă dintre voi, peștișorii, va trebui să plecați cu alți virgini. Mda. A privit în jur gânditor.

— Bine, hai să-i dăm drumul. Împărțiți-vă în grupuri de câte trei – nu contează cu cine sunteți în grup, nu de aici vă alegeți partenerii – și suiți-vă într-unul dintre landerele deschise. Nu atingeți nimic! Se presupune că sunt dezactivate, dar trebuie să vă spun că nu rămân totdeauna așa. Intrați, coborâți în cabina de comandă și așteptați să vină un instructor.

Atunci am auzit pentru prima dată că mai existau și alți instructori. Am privit în jur, încercând să-i deosebesc de boboci, în vreme ce el a întebat:

— Există întrebări?

— Da, făcu Sheri din nou. Cum vă numiți?

— Iar am uitat asta? Sunt Jimmy Chou. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Să-i dăm drumul.

Acum știu mult mai multe decât instructorul meu, inclusiv ce i s-a întâmplat după o jumătate de orbită – săracul Jimmy Chou a plecat înaintea mea și s-a întors când eu eram în a doua călătorie. Era mort. Arsuri de flame; se spunea că ochii îi fierseseră în orbite. Dar pe atunci el știa totul, iar mie mi se părea straniu și minunat.

Ne-am cocoțat până la trapa eliptică ce te lăsa să te strecori printre duze, am coborât în capsula de asolizare și de acolo, pe o scară, în nava propriu-zisă.

Am privit în jur; trei Ali Baba holbându-se la peștera comorilor. Am auzit un foșnet deasupra și s-a ivit un cap. Avea sprâncene dese și ochi frumoși și aparținea fetei cu care dansasem noaptea trecută.

— Vă distrați? întrebă ea.

Noi ne strânsesem laolaltă, ferindu-ne de orice obiect ce părea că se putea mișca și nu cred că arătam prea relaxați.

— Dați-i drumul, continuă ea, priviți în jur. Familiarizați-vă. O să vă săturați. Vedeți șirul ăla vertical de roți cu spițe și mânere? E selectorul de ținte. Este lucrul cel mai important și nu trebuie atins deocamdată – poate niciodată. Spirala aurie de lângă fata blondă – puteți ghici pentru ce-i?

Fata blondă, care era din familia Forehand, se trase de lângă obiect și clătină din cap. Am imitat-o, însă Sheri riscă un răspuns:

— Ar putea fi un înregistrator de itinerar?

Instructoarea o privi gânditoare:

— Hmm. Nu cred, dar sper că unul dintre voi, bobocii, va da răspunsul. Aici nu-l știe nimeni. Uneori, în timpul zborului, se încinge; nimeni nu știe de ce. Toaleta-i acolo. O să vă distrați extraordinar *cu ea*. Totuși funcționează, după ce veți învăța cum. Vă puteți întinde hamacurile și dormi aici sau, de fapt, oriunde veți dori. Colțul ăla și nișa sunt spații moarte. Dacă sunteți într-un echipaj care vrea intimitate, le puteți izola. Oricum, nu-i cine știe ce.

— Nimănui de aici nu-i place să-și spună numele? întrebă Sheri.

— Sunt Gelle-Klara Moynlin, a zâmbit instructoarea. Vreți să știți și restul despre mine? Am plecat de două ori, fără succes și acum îmi omor timpul până vine călătoria cea bună. Așa încât lucrez ca instructor-asistent.

— De unde știți care-i călătoria cea bună? întrebă Forehand.

CE FACE CORPORAȚIA?

Scopul Corporației este de a exploata navele spațiale lăsate de Heechee și de a comercializa, dezvolta sau utiliza în alt mod toate artefactele, bunurile, materiile prime sau alte obiecte de valoare descoperite de respectivele nave.

Corporația încurajează dezvoltarea comercială a tehnologiei Heechee și acordă împrumuturi în acest scop.

Beneficiile Corporației sunt folosite la plata părților ce revin partenerilor pe termen limitat, așa cum sunteți dumneavoastră, care au descoperit noi obiecte valoroase; la plata întreținerii Porții, pe lângă taxele individuale; la plata unei sume anuale pentru menținerea supravegherii de către crucișătoarele spațiale ale fiecărui partener general; pentru crearea și păstrarea unei rezerve adecvate în cazul unor accidente neprevăzute; și pentru finanțarea cercetărilor asupra obiectivelor interesante.

În anul fiscal încheiat pe 30 februarie curent, beneficiile totale ale Corporației au depășit suma de $3,7 \times 10^{12}$ dolari SUA.

— Ești o fată deșteaptă. Întrebarea-i bună. E una dintre întrebările pe care îmi place să le aud de la voi pentru că arată că gândiți, dar dacă există un răspuns nu-l cunosc. Ia să vedem. Știți deja că nava asta-i o Trei. A făcut până acum șase călătorii, însă putem bănui în mod rezonabil că are destul combustibil pentru alte două. Aș lua-o mai degrabă pe ea decât o Unu. Alea-s pentru cei cărora lr plac riscurile cu posibilități mari de succes.

— Și domnul Chou a susținut la fel, dar tata mi-a zis c-a parcurs toate rapoartele începând de la Orbita Întâi și că Unurile nu sunt chiar atât de rele.

— Tatăl tău poate afla și părerea mea, a spus Gelle-Klara Moynlin. Statisticile nu înseamnă totul. Unurile sunt pe cont propriu, dar singur nu le poți face pe toate; ai nevoie de camarazi, unul pe orbită – cei mai mulți dintre noi ținem un om în navă; ne simțim mai siguri, cel puțin există cineva care *poate* să ajute dacă se întâmplă ceva. Doi coboară cu landerul, să exploreze. Bineînțeles, dacă aveți baftă, trebuie să împărțiți câștigul la trei. Când e vorba de ceva mare, lovelele sunt suficiente. În caz de ghinion, o treime de nimic nu-i mai prejos decât întregul.

— Atunci, n-ar fi mai bine într-o Cinci? am întrebat eu.

Klara mă privi și aproape îmi făcu cu ochiul; nu credeam că-și mai amintește dansurile din noaptea trecută.

— Poate da, poate nu. Chestia cu Cinciurile este că au accepțiune de ținte aproape nelimitată.

— Te rog, vorbește ca oamenii, o imploră Sheri.

— Cinciurile acceptă multe destinații pe care nu le au Treiurile și Unurile. *Eu* cred că unele dintre destinațiile alea sunt periculoase. Cea mai distrusă navă pe care am văzut-o înapoindu-se a fost o Cinci. Tăiată, arsă și îndoită; nimeni nu știa cum de s-a mai întors. Bineînțeles, nimeni n-avea habar unde fusese, dar am văzut pe cineva spunând că ar fi putut trece prin fotosfera unei stele. Echipajul nu ne-a putut spune. Erau morți cu toții.

— Desigur, continuă ea gânditoare, o Trei blindată are o accepțiune de ținte la fel de mare ca o Cinci, dar riscul rămâne risc. Bun, să trecem la treabă, da? Tu, a indicat-o pe Sheri, așează-te acolo.

Fata Forehand și cu mine ne-am târât în jurul combinațiilor de mobilier uman și Heechee pentru a-i face loc. Nu era prea mult spațiu. Dacă scoteai totul dintr-o Trei, rămânea o încăpere cam de 4 x 3 x 3 metri, dar, bineînțeles, dacă scoteai totul, n-ar mai fi funcționat.

Sheri se așeză în fața coloanei de roți spițate, foindu-se și încercând să stea comod.

— Ce fel de funduri aveau Heechee? se plânse ea.

— O altă întrebare bună la care n-am un răspuns, făcu Klara. Dacă afli, spune-ne și nouă. Corporația a instalat chingile acelea pe scaun. Nu este echipamentul original. Bun! Acum, ceea ce privești este selectorul de ținte. Pune mâna pe una dintre roți. Pe oricare. Numai să nu atingi alta. Mișc-o!

Privi îngrijorată cum Sheri atinse roata de la bază, apoi puse palma pe ea, se propti în brațele scaunului și împinse. În cele din urmă, se mișcă și luminile de-a lungul șirului de roți începură să clipească.

— Brr, rosti Sheri, trebuie să fi fost destul de puternici!

Am trecut pe rând și am încercat aceeași roată – Klara nu ne-a lăsat să atingem alta în ziua aceea – și, când mi-a venit rândul, am fost surprins să descopăr că trebuia să mă chinuiesc din greu ca s-o pot clinti. Nu simțeai o rigiditate cauzată de înțepenire; îți dădeai seama că părea construită ca să se învârtă greu. Și probabil că așa și era când te gândești câte necazuri aveai dacă, din greșeală, schimbi traiectoria în timpul zborului.

Desigur, acum știu și despre asta mai multe decât știa pe atunci instructoarea mea. Nu pentru că sunt deștept, dar a fost nevoie, și mai este încă, de o grămadă de timp ca oamenii să descopere ce se întâmplă când fixezi o țintă pe selector.

În principiu este vorba de un șir vertical de generatoare de numere. Luminile care clipesc sunt numere; nu-i ușor de priceput, pentru că nu *arată* ca niște numere. Nu sunt poziționale sau în sistem zecimal. (Se pare că Heechee exprimau numerele ca sume de prime și exponenți, dar asta mă depășește cu totul). Doar piloții de testare și programatorii de zboruri care lucrau pentru Corporație erau în stare să citească numerele și nici ei n-o făceau direct, ci un computer translator. Primele cinci cifre citite de jos în sus par să exprime poziția țintei în spațiu. (Dane Metchnikov credea că ordinea importantă nu-i de jos în sus, ci din față în spate ceea ce poate că spune ceva despre Heechee. Se orientau tridimensional, ca oamenii primitivi, și nu bidimensional, ca noi). Credeți că trei nume ar fi suficiente ca să descrie orice poziție, oriunde în univers, nu-i așa? Adică, dacă ați face o reprezentare tridimensională a galaxiei, puteți exprima orice punct, dând un număr pentru fiecare dintre cele trei dimensiuni. Dar Heechee aveau nevoie de cinci numere. Să însemne asta că Heechee percepeau cinci dimensiuni? Metchnikov spune că nu...

În fine... Odată ce te fixai pe primele cinci numere, celelalte șapte puteau fi puse în poziții arbitrare și totuși să pleci când strângeai bulbul de acționare.

NAVELE PORȚII

Navele disponibile în Poartă sunt capabile de zboruri interstelare la viteze cu mult mai mari decât cea a luminii. Mijloacele de propulsie nu sunt cunoscute (vezi manualul de pilotaj). Există de asemenea un sistem destul de convenţional de propulsie, folosind hidrogen şi oxigen lichid pentru controlul poziției, și pentru acționarea vehiculului de asolizare ce se află în fiecare navă interstelară.

Există trei categorii majore, denumite Clasa I, Clasa 3 și Clasa 5, în funcție de numărul persoanelor pe care le pot transporta. Unele nave au o construcție mai masivă și sunt denumite „blindate”. Majoritatea acestora sunt din Clasa 5.

Toate navele sunt programate să ajungă la un număr de destinaţii. Întoarcerea este automată și practic destul de sigură. Cursul de manevrare a navelor vă va pregăti corespunzător pentru toate operațiunile necesare pentru pilotarea navei; consultați totuși și manualul de pilotaj pentru măsurile de siguranță.

Ceea ce se face de obicei – sau ceea ce fac programatorii de zboruri, pe care Corporația îi plătește să facă asta pentru tine – este să se aleagă patru numere aleatorii. După aceea se caută a cincea cifră până se obține un fel de strălucire roz de avertizare. Uneori e palidă, alteori puternică. Dacă te oprești acolo și apeși ovalul teșit de sub bulb, celelalte numere încep să-și schimbe pozițiile, doar cu câțiva milimetri într-o parte sau cealaltă, și rozul devine tot mai strălucitor. Când se opresc, culoarea e orbitoare. Metchnikov spune că-i un fel de reglaj fin automat. Mașina admite o eroare umană – scuze, mă refer la o eroare Heechee – așa încât, atunci când te apropii de o țintă adevărată, ea face automat corecțiile în locul tău. Probabil are dreptate.

(Desigur, ca să se afle toate astea a costat o grămadă de timp și de bani și, mai mult, a costat câteva vieți. E periculos să fii prospector. Dar pentru primii care au fost afară, era de-a dreptul sinucidere).

Uneori poți trece prin toate cifrele cu poziția a cincea fără să obții nimic. Tot ce poți face este să blestemi. Apoi schimbi unul dintre primele patru numere și o iei de la început. Durează numai câteva secunde ca să treci prin toate, dar piloții de testare au căutat sute de ore până au obținut culoarea bună.

Bineînțeles, când ajunsesem eu acolo, piloții de testare și programatorii de zboruri clasificaseră câteva sute de ținte posibile, prin intermediul culorii. Nu fuseseră încă folosite... ca și toate țintele ce fuseseră folosite și nu mai meritau să revii la ele.

Însă nu știam toate astea în clipa aceea, când stăteam în scaunul Heechee modificat, și totul era absolut nou pentru mine. Nu știu dacă vă pot face să înțelegeți ce simțeam.

Ce mai! eram pe un scaun unde, cu o jumătate de milion de ani în urmă, stătuseră Heechee. Aparatul dinaintea mea era un selector de ținte. Nava putea merge *oriunde.* Oriunde! Dacă alegeam ținta corectă, mă puteam afla în jurul lui Sirius, Procyon sau chiar a Norilor lui Magellan!

Instructoarea obosi să stea atârnată cu capul în jos și se târî înăuntru înghesuindu-se în spatele meu.

— E rândul tău, Broadhead, rosti ea punându-mi mâna pe umăr și atingându-mi spatele cu sânii.

N-aveam chef de atingeri.

— Nu există, am întrebat, alt mod de-a spune unde poți ajunge?

ANUNȚURI

DE UNDE știți că nu sunteți un Unitarian? Asociația Porții se formează. 87-539.

CĂUTĂM PARTENER pentru călătorii, de tip Safo și Lesbia, urmate, în caz de reușită, de o viață fericită în Irlanda de Nord. Doar tri-căsătorii permanente. 87-033 sau 87-034.

DEPOZITAȚI-VĂ BUNURILE. Evitați chiria și confiscarea de către Corporație când sunteți plecat. Puteți include dispoziții în caz de nerevenire. 88-125.

— Poate, răspunse ea, dacă ai fi un Heechee instruit ca pilot.

— Nici ceva de felul că o anumită culoare înseamnă că mergi mai departe decât indică altă culoare?

— Până acum, nimeni nu și-a dat seama de așa ceva. Desigur, continuăm să încercăm. Există o întreagă echipă care analizează rapoartele misiunilor întoarse, comparându-le cu programările făcute pe selectorul de ținte. Deocamdată nu s-a obținut nimic. Acum, hai să-i dăm drumul, Broadhead. Pune mâna pe prima roată, cea folosită și de ceilalți. Împinge-o. O să-ți trebuiască mai multă forță decât credeai.

Așa era. De fapt, mi-era aproape teamă să împing prea tare. Ea se aplecă înainte, își puse mâna peste a mea, și îmi dădui seama că mirosul de ulei de mosc ce-mi invadase nările de o vreme fusese al ei. Nu era numai mosc; feromonii femeii se potriveau frumușel în chimio-receptorii mei. Era o schimbare foarte plăcută după duhoarea din Poartă.

Totuși, n-am obținut nici măcar o umbră de culoare, deși am încercat cinci minute până i-a făcut semn lui Sheri să treacă în locul meu.

Când m-am întors în cameră, cineva o curățase. M-am întrebat, recunoscător, cine putuse fi, însă eram prea epuizat ca să-mi bat mult capul. Până te obișnuiești cu gravitația scăzută, obosești al naibii; îți suprasoliciți toți mușchii pentru că trebuie să reînveți mișcările cele mai economice.

Mi-am întins hamacul și ațipisem când am auzit un ciocănit la ușă, apoi vocea lui Sheri:

— Bob?

— Ce-i?

— Dormi?

Era vădit că nu, dar am interpretat întrebarea în sensul dorit de ea:

— Nu, stăteam întins și mă gândeam.

— La fel și eu... Bob?

— Da?

— Nu vrei să vin în hamac la tine?

Am făcut un efort ca să mă trezesc îndeajuns pentru a aprecia avantajele întrebării.

— Țin foarte mult, continuă ea.

— Bine. Sigur. Adică, îmi face plăcere.

Intră în cameră și m-am tras într-o parte, lăsând-o lângă mine. Purta o bluză tricotată și chiloți și o simțeam moale și caldă legănându-ne împreună în hamac.

— Sexul nu-i obligatoriu, armăsare, făcu ea. Mi-e bine oricum.

— Să vedem ce-o să apară. Ți-e frică?

Răsuflarea îi era mirosul cel mai dulce; i-o puteam simți pe obraz.

— Mai mult decât credeam.

— De ce?

— Bob, se foi ea găsindu-și o poziție confortabilă, știi, câteodată spui niște tâmpenii...

— Îmi pare rău.

— Zău, mi-e frică. Tu nu vezi ce facem? Intrăm într-o navă despre care nu știm dacă va ajunge acolo unde trebuie și nu știm nici măcar *unde* trebuie să ajungă. Călătorim mai repede decât lumina și nu știm cum. Nu știm câtă vreme vom fi plecați, chiar dacă știm unde mergem. Așa că, putem călători tot restul vieții și chiar putem muri înainte de a ajunge acolo, sau să ne ciocnim de ceva ce ne poate ucide în două secunde. Am dreptate? Am! Și tu vii și mă întrebi de ce mi-e frică?

— Făceam și eu conversație, i-am răspuns, mulându-mă după linia spatelui ei și prinzându-i un sân, nu cu agresivitate, ci pur și simplu fiindcă îl simțeam plăcut.

— Și nu numai atât. Nu cunoșteam nimic despre cei care au construit toate astea. De unde știm că nu-i decât o glumă sinistră? Poate că-i modul lor de a aduce carne proaspătă în raiul Heechee.

— Nu știm, aprob eu. Întoarce-te cu fața la mine.

— Iar nava pe care ne-au arătat-o azi-dimineață nu prea e așa cum credeam, continuă ea, întorcându-se și punându-mi o mână în spatele cefei.

De undeva, nu știu de unde, răsună un fluierat ascuțit.

— Ce-i asta?

— Nu știu.

Fluieratul se repetă și mai tare, atât în tunel, cât și în cameră.

— A, e telefonul.

Ceea ce auzisem era propriul meu piezofon și celelalte din jurul meu, sunând toate odată. Fluieratul se opri și se auzi o voce:

— Vă vorbește Jim Chou. Toți noii veniți care vor să vadă cum arată o navă ce se întoarce dintr-o expediție proastă să vină la Docul Patru. O aduc acum.

Puteam auzi un murmur din camera de alături și simțeam cum bătea inima lui Sheri.

— Hai și noi, i-am spus.

— Da. Deși... nu cred că vreau prea tare.

Nava se întorsese la Poartă, dar nu până la capăt. Unul dintre crucișătoarele de pază o detectase și se apropiase de ea. Acum era

remorcată la docurile Corporației, acolo unde intrau de obicei rachetele de pe planete. Puntea era suficientă, să țină chiar și o Cinci. Acesta era o Trei... mai exact ce mai rămăsese din ea.

— Iisuse, șopti Sheri. Ce crezi că li s-a întâmplat, Bob?

— Oamenilor? Au murit.

În privința asta nu putea fi nici o îndoială. Era o epavă. Landerul dispăruse, rămăsese numai vehiculul interstelar. Pălăria de ciupercă exista încă, dar îndoită, crăpată și deformată de căldură. Crăpată! Metalul Heechee, care nici măcar nu se înmuia sub arcul electric!

Nu văzusem însă partea cea mai rea.

De fapt n-am apucat s-o vedem, doar am auzit de ea. În navă mai exista un om. Acoperea de tot interiorul. Fusese pur și simplu împroșcat prin cabina de comandă și rămășițele lui arseseră pe pereți. Din ce cauze? Fără îndoială, datorită căldurii și accelerației. Poate că ajunsese în păturile superioare ale unui soare, sau pe o orbită minimă în jurul unui stele neutronice. Diferențele gravitaționale ar fi putut distruge nava și echipajul. N-am aflat niciodată adevărul.

Ceilalți doi membri ai echipajului nu mai existau. Nu era ușor de constatat, însă analiza organelor a descoperit un singur maxilar, un pelvis, o coloană – deși în sfărâmături mărunte. Poate ceilalți doi fuseseră în lander.

— Mișcă, plevușcă!

Sheri mă apucă de braț și mă trase la o parte. Apăruseră cinci indivizi în uniforme: albastrul american și brazilian, bejul rusesc, albul venusian și maroul închis chinezesc. Americanul și venusianul erau de fapt femei; chipurile erau diferite, dar expresiile îmbinau identic disciplina cu scârba.

— Haide, mă trase Sheri.

Nu voia să-i vadă pe oamenii de ordine scormonind prin resturi, și nici pe mine nu mă încânta spectacolul. Toată clasa, Jimmy Chou, Klara și ceilalți instructori au început să se retragă spre camerele lor. Nu însă destul de repede. Până atunci privisem prin hublourile ecluzei; când echipa de pe crucișătoare a deschis-o, ne-a izbit aerul dinăuntru. Nu știu cum l-aș putea descrie. Ceva ca un bălegar răscopt și ars, amestecat cu duhoarea de porci. Chiar și în atmosfera viciată a Porții, era greu de suportat.

Instructoarea ne-a părăsit la nivelul ei – destul de coborât, în cartierul cu chirii ridicate din jurul Nivelului Easy. Când i-am spus la revedere, a ridicat capul și am observat pentru prima dată că plângea.

La ușa familiei Forehand, Sheri și mine le-am urat noapte bună, apoi m-am întors spre ea, dar mi-a luat-o înainte:

— Cred că o să mă culc singură, Bob. Iartă-mă, dar, știi, parcă nu mai am chef.

REGULI DE SECURITATE PENTRU NAVELE PORȚII

Se cunoaște că mecanismul pentru călătoria interstelară se găsește în containerul romboidal de sub chila centrală a navelor de 3 și 5 persoane și în instalația sanitară a navelor de 1 persoană.

Nimeni n-a reușit să deschidă un asemenea container. Toate încercările s-au încheiat prin explozii de aproximativ 1 kilotonă. Una dintre temele majore de cercetare este deschiderea containerului prin mijloace nedistructive. Dacă, în calitatea dumneavoastră de partener pe termen limitat, posedați o informație sau sugestie în această direcție, vă rugăm să contactați de urgență un ofițer al Corporației.

În nici un caz, nu încercați să deschideți singur containerul. Este strict interzisă atingerea lui, sau andocarea unei nave al cărei container a fost violat. Infracțiunea se pedepsește prin retragerea tuturor drepturilor și expulzarea imediată de în Poartă.

Echipamentul de dirijare al traiectoriei constituie de asemenea un pericol potențial, în nici un caz, nu încercați să modificați ținta *după* începerea zborului. Nici o navă care a încercat așa ceva nu s-a mai întors.

9

Nu știu de ce mă întorc mereu la Sigfrid von Psiho. Mă întâlnesc cu el în fiecare miercuri după-amiaza și nu-i place dacă vin băut sau drogat. Așa că-mi strică toată ziua. Eu plătesc o groază pentru toate astea. Habar n-aveți cât costă să trăiești ca mine! Apartamentul de deasupra pieții Washington e optsprezece mii de dolari pe lună. Taxele de rezident sub Marea Cupolă mai adaugă și ele trei mii. (Nici în Poartă nu costă așa mult!) Mai am o serie de conturi destul de încărcate pentru blănuri, vinuri, lenjerie, bijuterii, flori... Sigfrid spune că încerc să cumpăr iubirea. Perfect, așa-i. Ce-i rău în asta? Îmi pot permite. Și n-am mai pomenit despre cât mă costă Integrala Medicală.

Totuși, Sigfrid îmi revine gratuit. Integrala Medicală îmi acoperă orice fel de terapie psihanalitică doresc; pentru același preț, adică pe degeaba, pot avea terapie de grup, sau masaj intern. Uneori, îl tachinez în legătură cu asta:

— Chiar considerând că ești doar un maldăr de șuruburi ruginite, îi spun, nu prea ești grozav. Prețul însă îmi convine.

— Spunând că eu sunt lipsit de valoare, simți că tu ești mai valoros? mă întrebă el.

— Nu neapărat.

— Atunci, de ce insiști să-mi reamintești că sunt o mașină? Sau că nu cost nimic? Sau că sunt limitat de programare?

— Mă calci pe nervi, Sigfrid. Știu că asta nu-l va satisface, așa încât trebuie să-i explic. Mi-ai distrus dimineața. Astă noapte a dormit la mine o prietenă: S.Ya. Lavorovna. E *senzațională.*

Îi spun câte ceva despre cum arată S.Ya., și o descriu în pantaloni colanți și cu părul auriu-întunecat și lung până la brâu.

— Pare drăguță, comentează Sigfrid.

— Să știi că da. Singurul necaz e că se trezește greu dimineața. Când e gata de acțiune, eu trebuie să vin aici, părăsindu-mi reședința de vară, deasupra Mării Tappan.

— O iubești, Bob?

Răspunsul e *nu,* așa că trebuie să-l fac să creadă că e *da.*

— Nu, răspund eu.

— Cred că mi-ai dat un răspuns cinstit, Rob, spune el aprobator, și dezamăgitor. De asta ești furios pe mine?

— Nu știu. De fapt, cred că trec printr-o pasă proastă.

— Te poți gândi la vreun motiv?

Așteaptă, așa încât trebuie să-i răspund:

— Păi, am pierdut aseară la ruletă.

— Mai mult decât îți poți permite?

— Cristoase! Nu!

Totuși e sâcâitor. Mai sunt și alte chestii. Se apropie anotimpul friguros. Reședința mea de la Marea Tappan nu-i sub Cupolă, așa încât dejunul luat împreună cu S.Ya. pe terasă n-a fost o idee prea grozavă. Nu mai vreau să-i spun asta lui Sigfrid. Mi-ar răspunde ceva absolut rațional de genul: „Atunci, de ce n-ați mâncat în casă?" Și va trebui să-i spun, din nou, că visul meu din copilărie era să am o reședință de vară la Marea Tappan și să dejunez pe terasă. Pe atunci, aveam vreo doisprezece ani și tocmai îndiguiseră Hudsonul. Visam mereu Să Dau Lovitura și să trăiesc în stilul Celor Bogați.

Ei, toate astea le mai auzise...

Sigfrid tușește:

— Mulțumesc, Bob, spune el, anunțându-mă astfel că ședința a luat sfârșit. Ne revedem săptămâna viitoare?

— Ca întotdeauna, zâmbesc eu. Cum zboară timpul! De fapt, astăzi voiam să plec ceva mai devreme.

— Chiar așa, Bob?

— Am altă întâlnire cu S.Ya., îi explic. Diseară vine din nou la mine. Să fiu sincer, ce-mi face ea e o terapie net superioară.

— Asta e tot ce aștepți tu de la o legătură, Robbie?

— Adică doar sexul?

Răspunsul este *nu,* dar nu vreau să știe ce aștept eu de la legătura mea cu S.Ya. Lavorovna.

— Ea e altfel decât cele mai multe prietene ale mele, Sigfrid. De pildă, are la fel de mult nerv ca și mine. Are și o slujbă a naibii de bună. O admir.

În realitate, nu-i chiar așa. Adică, nu-mi prea pasă dacă o admir sau nu. S.Ya. are o trăsătură mai impresionantă chiar decât faptul că are cel mai frumos funduleț dat vreodată de Dumnezeu unei femei. Slujba ei a naibii de bună e legată de procesarea informațiilor. A urmat Universitatea Akademogorsk, apoi Institutul Max Planck pentru Inteligența Mașinilor și predă la catedra de Inteligență Artificială a Universității New York. Cunoaște despre Sigfrid mai multe decât știe el însuși despre sine, iar asta îmi sugerează posibilități interesante.

10

În a cincea mea zi în Poartă m-am trezit devreme și mi-am înfulecat micul dejun în Heecheetown Arms, înconjurat de turiști, cartofori cu ochii injectați din cazinoul de dincolo de axă, și marinari de pe crucișătoare, aflați în permisie. Era luxos și scump. Merita însă, datorită turiștilor. Le puteam simți ochii. Știam că vorbeau despre mine, în special un tip african fără riduri, dar bătrân, din Dahomey sau Ghana, cred, cu nevastă-sa, tânără, grăsuță și acoperită cu bijuterii. Din punctul lor de vedere, eram un erou de roman. Era adevărat, nu aveam brățări, dar nici unii veterani nu le purtau.

M-am răstignit pe un scaun. Mă gândisem să comand ouă și șuncă adevărate dar, cu toată euforia mea, m-am oprit la timp și am cerut suc de portocale (spre surprinderea mea, era natural), o brioșă și câteva cești de cafea neagră daneză. Ceea ce îmi lipsea într-adevăr era o fată drăguță pe brațul scaunului. Existau vreo două femei atractive care păreau a fi din echipajul crucișătorului chinezesc însă niciuna doritoare să schimbe mesaje radio prin intermediul ochilor.

Am hotărât să le păstrez ca posibilități deschise pentru viitor, am plătit nota (chestie suficient de dureroasă) și am plecat la cursuri.

Pe drum, m-am întâlnit cu Forehanzii. Bărbatul, al cărui nume părea a fi Sess, a lăsat cablul de coborâre și m-a așteptat, urându-mi politicos bună dimineața.

— Nu v-am văzut la dejun, făcu nevastă-sa așa că le-am povestit unde fusesem.

Fiica mai mică, Lois, părea ușor invidioasă. Maică-sa observă și o mângâie pe braț:

— Nu-i nimic, scumpo. Vom mânca acolo, înainte de a ne întoarce pe Venus. Apoi, către mine: Deocamdată, trebuie să ne chivernisim bănuții. Când vom da însă lovitura, ne-am făcut niște planuri extraordinare...

— Ca toți, de altfel, i-am răspuns, dar ceva mă frământa. Într-adevăr vă întoarceți pe Venus?

— Bineînțeles, răspunseră aproape în cor, părând extrem de mirați.

Am rămas la fel de mirat. Nu-mi dădusem seama că șobolanii-de-tunel considerau cloaca aia puturoasă și fierbinte drept căminul lor. Sess Forehand îmi citise pesemne expresia. Erau o familie retrasă, însă nu le scăpau multe. Zâmbi și spuse:

ANUNȚURI

COMANDAȚI BUCĂTĂRIE specifică. Szechuan, California, Canton. Comenzi speciale pentru petreceri. Wongs, tel. 83-242.

LECTURI ȘI CARIERE PV pentru veteranii retrași! Înscrieți-vă pentru cicluri de conferințe, pregătiri holografice sau management PR. Diplome autentificate la absolvire, posibilități de câștig de la 3.000$ / săpt. 86-521.

BINE AȚI VENIT în Poartă! Contactați de urgență serviciul nostru unic. 200 de nume și preferințe fișate. Taxa: 50$. 88-963.

— La urma urmei, e casa noastră. Așa cum e și Poarta, într-un fel.

Asta era într-adevăr un lucru surprinzător.

— De fapt, suntem rude cu descoperitorul Porții, Sylvester Macklen. Ai auzit de el?

— Cum să nu!

— Ne-a fost un fel de văr. Cred că știi povestea...

Eram gata să zic că da, însă în mod evident era mândru de vărul său și nu-l puteam învinui, așa încât am ascultat o variantă puțin diferită a cunoscutei legende:

— Se găsea într-unul dintre tunelurile de la Polul Sud, când a găsit nava. Dumnezeu știe cum a reușit s-o scoată la suprafață, apoi să intre în ea și să apese pe butonul de pornire care a dus-o acolo unde era programată – aici.

— Corporația nu vă plătește drepturi? am întrebat. Adică, dacă tot plătesc pentru descoperiri, ce poate fi mai important decât asta?

— Oricum, noi nu căpătăm nimic, rosti sumbră Louise F.; banii erau un subiect delicat la Forehanzi. Sylvester nu pornise să descopere Poarta. După cum am învățat la curs, navele se întorc automat. Oriunde ai merge, ajunge să strângi bulbul și revii aici. Numai că asta nu l-a ajutat pe Sylvester, pentru că el se *afla deja aici.* Era drumul de întoarcere al unei călătorii ce avusese o escală de vreun milion de ani.

— Era deștept și puternic, continuă Sess. Trebuie să fii așa, ca să poți explora. Așa încât n-a intrat în panică. Însă până ar fi venit cineva să cerceteze, el n-ar mai fi avut cu ce trăi. Putea să mai prelungească puțin agonia, folosind oxigenul lichid și hidrogenul din rezervoarele landerului pentru aer și apă. Întotdeauna mă întreb de ce n-a făcut-o.

— Pentru că oricum ar fi murit de foame, interveni Louise apărându-și ruda.

— Și eu cred. Când l-au găsit, își ținea însemnările în mână. Își tăiase beregata.

Erau oameni drăguți, dar mai auzisem toate astea și întârziam la ore.

Bineînțeles, în zilele acelea cursurile nu erau prea antrenante. Ne ocupam de Agățarea Hamacului (Începători) și Folosirea Toaletei (Avansați). Vă întrebați, pesemne, de ce nu ne învățau cum să conducem navele. Răspunsul e simplu. Ele mergeau singure, așa cum îmi spuseseră Forehanzii și toți ceilalți. Nici landerele nu erau prea greu de operat, deși se pilotau numai manual. Odată suit în lander, tot ce aveai de făcut era să compari un fel de reprezentare holografică tri-D a zonei unde voiai să mergi și să manevrezi un punct luminos până în locul dorit. Landerul mergea acolo își calcula singur traiectoria, corectând abaterile. Aveai nevoie de

oarecare coordonare musculară ca să aduci punctul luminos pe poziția dorită, dar era un sistem foarte comod.

Între cursurile de hamace și toalete, discutam despre ce urma să facem după absolvire. Graficele de lansare erau ținute la zi și apăreau pe monitorul PV din clasă, când apăsai pe un buton. Unele aveau deja atașate nume, și am recunoscut câteva. Tikki Trumbull era o fată cu care dansasem și lângă care stătusem în cantină; o dată sau de două ori. Era pilot exterior și pentru că umbla după echipaj, m-am gândit să merg cu ea. Toți șmecherii mi-au spus însă că misiunile exterioare erau pierdere de timp.

Trebuie să vă explic ce înseamnă piloți exteriori. Sunt cei care transportă echipaje la Poarta Doi. Există vreo duzină de Cinciuri care fac asta în mod regulat. Iau patru persoane (de asta solicita Tikki oameni), apoi pilotul revine singur, sau cu prospectorii întorși – dacă există – și cu ceea ce au găsit. De obicei, este câte cineva.

Echipajul care a descoperit Poarta Doi e visul nostru, al tuturor. Ei *au dat lovitura.* Pe cuvânt că au dat-o! Poarta Doi nu era nici mai mult nici mai puțin decât altă Poartă, dar situată pe orbita altei stele. Nu existau multe comori pe Poarta Doi în comparație cu cele existente la noi; Heechee curățaseră frumușel locul, cu excepția navelor. Ce-i drept, nu erau nici prea numeroase; doar vreo sută cincizeci față de cele aproape o mie existente pe Poarta noastră. Totuși, o sută cincizeci de nave reprezintă o descoperire, ca să nu mai vorbim de faptul că asigurau unele destinații aparent intangibile pentru navele Porții Unu.

Distanța până la Poarta Doi părea să fie de vreo patru sute de ani-lumină și călătoria dura o sută nouă zile dus. Steaua în jurul căreia se rotea Doi este de tipul B-albastru strălucitor. Se bănuiește că ar fi Alcyone din Pleiade, deși există unele îndoieli. De fapt, nu este steaua *adevărată* a Porții Doi; aceasta se rotește în jurul unei pitice roșii din apropiere. Probabil că pitica este o binară distantă cu albastra, deși se afirmă că e imposibil, datorită vârstelor diferite ale celor două stele. Cineva s-ar putea mira de ce Heechee și-au pus nodurile de tranzit interstelar să orbiteze în jurul unor stele atât de puțin importante, însă multe lucruri sunt de mirare la ei.

Nimic dintre toate acestea însă n-a afectat buzunarul echipajului care a descoperit locul. Au procentaj din orice obiect găsit de un prospector plecat de pe Poarta Doi! Nu știu cât au câștigat până acum, dar cred că-i vorba de zeci de milioane. Poate chiar sute. De asta nu prea merită să pleci cu un pilot exterior; nu ai, practic, șanse mari și trebuie să împărți tot ce găsești.

De aceea am solicitat lista de lansări și le-am analizat în lumina experienței noastre de cinci zile. Care era destul de limitată. Am apelat la

Gelle-Klara Moynlin pentru sfaturi. La urma urmei, ea plecase de două ori. A studiat lista zborurilor și a numelor, umezindu-și buzele.

— Terry Yakamora e un tip decent, ne-a spus. Nu-l știu pe Parduk, însă aici ar merita încercat. Lăsați deoparte zborul lui Dorlean. Se dă o primă de un milion de dolari, dar nu se spune că tabloul de comandă nu-i original. Experții Corporației au pus înăuntru un computer să supervizeze selectorul de ținte Heechee, iar eu n-am încredere în el. Și, bineînțeles, n-aș recomanda o Unu sub nici o formă.

— Dacă ar fi după tine, Klara, ce ai alege? întrebă Lois Forehand.

Klara se încruntă gânditoare, frecându-și sprânceana stângă cu vârful degetelor:

— Poate pe Terry. De fapt, oricare dintre ei. Oricum însă deocamdată n-am de gând să mai plec.

Am vrut s-o întreb de ce, dar se întoarse cu spatele la ecran:

— Gata, oameni buni, înapoi la lecții. Țineți minte, sus pentru treaba mică; jos, închideți, numărați până la zece și sus pentru treaba mare.

Am sărbătorit împlinirea unei săptămâni de cursuri, invitându-l la un pahar pe Dane Metchnikov. Nu asta fusese prima mea intenție. Inițial dorisem s-o invit pe Sheri și să bem paharul în hamac, însă era plecată pe undeva. De aceea, am apăsat butoanele piezo-telefonului și l-am căutat pe Metchnikov.

A părut surprins de ofertă:

— Mulțumesc, a zis, apoi mi-a făcut o contrapropunere. Uite ce-i. Ajută-mă să car niște chestii și după aia te invit *eu* la un pahar.

Am coborât la el; stătea la un nivel sub Babe. Camera nu era mai grozavă decât a mea și era goală, cu excepția câtorva genți mari. Mă privi aproape cu prietenie și mormăi:

— Ei, de-acum ești prospector.

— Nu încă. Mai am două cursuri.

— În sfârșit... ne vedem pentru ultima dată. Mâine, plec cu Terry Yakamora.

M-am arătat uimit:

— Am înțeles că abia te-ai întors, acum zece zile.

— Nu prea faci bani stând degeaba pe aici. Așteptam un echipaj care să-mi placă. Vrei să vii la petrecerea de adio? În camera lui Terry. La opt fix.

— Îmi convine, i-am răspuns. Pot s-o aduc pe Sheri?

— Da, de fapt mi se pare că oricum vine. Dacă n-ai nimic împotrivă, îți fac cinste acolo. Acum, ajută-mă să depozitez toate astea.

DISPONIBILITĂȚI DE LANSARE

30-107. CINCI. TREI locuri libere, vorbitori de engleză. Terry Yakamora (tel. 83-675) sau Jay Parduk (83-004).

30-108. TREI. Blindată. Un loc liber, engleză sau franceză. EXPEDIȚIE CU BONIFICAȚIE. Dorlean Sugrue (P-telefon 88-108)

30-109. UNU. Expediție de verificare. Trecut singur. Întrebați la Șeful Lansărilor.

30-110. UNU. Blindată. EXPEDIȚIE CU BONIFICAȚIE. Întrebați la Șeful Lansărilor.

30-111. TREI. Înscrieri libere. Întrebați la Șeful Lansărilor.

30-112. TREI. Călătorie probabil scurtă. Înscrieri libere. Garanții minime. Întrebați la Șeful Lansărilor.

30-113. UNU. Patru locuri libere prin Poarta Doi. Transportul într-un Cinci corespunzător. Tikki Trumbull (tel. 87-869)

Adunase o cantitate surprinzătoare de obiecte. M-am întrebat cum de izbutise să le îngrămădească într-o cameră la fel de micuță ca a mea: trei genți ticsite, holodiscuri și un video, benzi de literatură și câteva cărți. M-am înhămat la genți. Pe Pământ ar fi cântărit cu mult peste posibilitățile mele, probabil cincizeci sau șaizeci de kilograme, dar, desigur, în Poartă le manipulam cu ușurință; singura greutate era cotitul pe coridoare și coborârea pe cablu la diferite niveluri. Eu aveam destulă masă, însă Metchnikov nu se prea descurca pentru că ducea tot felul de obiecte fragile și cu forme ciudate. Cred că ne-am chinuit vreo oră. Am ajuns într-un colț al asteroidului pe care nu-l mai văzusem, unde o pakistaneză bătrână a numărat lucrurile, i-a dat o chitanță lui Metchnikov și a început să le târască de-a lungul unui coridor cu pereții acoperiți de iederă.

— Pfui, gemu el. Mulțumesc mult.

— Pentru puțin.

Am pornit înapoi către puțul de ascensiune și, presupun că simțindu-se îndatorat, Metchnikov încercă să facă conversație.

— Ei, cum au fost cursurile?

— Ce aș putea spune în afară de faptul că le-am terminat și totuși n-am nici o idee cum zboară nenorocitele astea de nave?

— Eh, bineînțeles că nu știi, răspunse el. Cursul n-are să te învețe așa ceva. Îți formează doar o idee generală. Așa cum înveți, așa o să faci. Singura parte mai grea e cea cu landerul. Oricum, ți-ai luat casetele?

— Ah, da.

Când terminasem prima săptămână de cursuri, fiecare dintre noi primise un set de șase casete. Pe ele se găsea tot ceea ce ni se spusese, plus o grămadă de chestii despre diferitele aparate pe care Corporația le poate instala pe tabloul de comandă al navei.

— Atunci, n-ai decât să le asculți. Lucrul cel mai deștept e să le iei cu tine când te îmbarci. Ai vreme suficientă să treci prin ele. Majoritatea timpului, navele zboară nepilotate.

— Mda, am făcut eu.

— Salut!

Îmi făcu semn cu mâna și coborî pe cablu, fără să mai privească înapoi. Aparent, acceptasem să-mi ofere în cursul petrecerii băutura ce mi-o datora. În tot cazul, acolo nu-l costa nimic.

M-am gândit s-o mai caut pe Sheri, apoi m-am răzgândit. Eram într-o zonă necunoscută a Porții și n-aveam nici harta la mine. Am hoinărit la întâmplare, traversând intersecții de tuneluri unde mirosea a praf și a mucegai, iar oamenii erau puțini, apoi o secțiune locuită în cea mai mare

parte de est-europeni. Nu recunoșteam limbile, dar de pereți și de iedera ce creștea peste tot atârnau notițe și anunțuri într-un alfabet ce părea chirilic sau chiar și mai straniu. Am ajuns la un puț cu cablu, m-am gândit o clipă și am luat-o în sus. Când te rătăcești în Poartă, metoda clasică e s-o iei în sus, până când ajungi la axă unde nu mai există „sus".

Acum însă am nimerit în Parcul Central și mi-a venit chef să stau puțin lângă un copac.

Parcul Central nu-i chiar un parc. E un tunel mai larg, nu departe de centrul de rotație al asteroidului, care a fost destinat exclusiv vegetației. Am găsit acolo portocali (care explicau oranjada) și iederă, ferigi și mușchi, dar nici un fir de iarbă. Nu știu exact care-i cauza. Probabil că se plantează doar varietățile sensibile la puțina lumină existentă, reflectată de metalul albastru Heechee din jur. Poate că n-au găsit un soi de iarbă care să realizeze eficient fotosinteza. Motivul principal al existenței Parcului Central era de-a absorbi bioxidul de carbon și a reda oxigenul; asta înainte de a extinde plantarea în toate tunelurile. În același timp, mai lua din miros, sau oricum dădea impresia asta, și mai creșteau și ceva fructe. Avea o lungime de vreo optzeci de metri și era de două ori mai înalt decât mine. Lățimea îi permitea să aibă câteva cărări șerpuite. Materia în care creșteau plantele semăna perfect cu noroiul de pe Pământ, în realitate era humus, făcut din sedimentele de canalizare a celor câteva mii de persoane ce folosiseră toaletele Porții, însă nu-ți puteai da seama de lucrul ăsta nici după aspect, nici după miros.

Primul pom destul de mare pentru a putea sta sub el era un dud, dar dedesubtul lui erau întinse plase fine ca să prindă fructele ce cădeau. Am trecut mai departe și pe alee a apărut o femeie cu un copil.

Un copil! Nu știusem că există copii în Poartă. Era o fetiță de vreun an și jumătate, care se juca cu o minge atât de mare și de lentă în gravitația scăzută, încât părea un balon.

— Bună, Bob.

Asta a fost a doua surpriză: femeia care mă saluta era Gelle-Klara Moynlin. Fără să mă gândesc, am rostit:

— Nu știam că ai o fetiță.

— Nici nu am. Se numește Kathy Francis, iar maică-sa mă lasă să o plimb uneori. Kathy, el e Bob Broadhead.

— Bună, Bob, făcu puștoaica, studiindu-mă de la vreo trei metri. Ești prieten cu Klara?

— Așa cred. E profesoara mea. Vrei să jucăm volei?

Acest parc este
MONITORIZAT
prin circuit PV închis

Vă puteți bucura de el. Nu rupeți flori sau fructe. Nu faceți rău plantelor. În parc, puteți mânca din fructele căzute, în următoarele limite:

Struguri, vișine	8/persoană
Fructe mici sau dude	6/persoană
Portocale, lămâi, pere	1/persoană

Nu luați pietrișul de pe alei. Depozitați orice gunoi în containere.

SECȚIA ÎNTREȚINERE
CORPORAȚIA PORȚII

Kathy își încheie observațiile asupra mea și rosti atentă, pronunțând fiecare cuvânt limpede și precis:

— Nu știu să joc volei, dar o să-ți aduc șase dude. Atât ai voie.

— Mulțumesc.

M-am așezat lângă Klara, care-și strânsese genunchii la piept și privea fetița:

— E drăguță.

— Da, așa cred. Oricum, e greu de spus când n-ai alți copii în jur ca să faci o comparație.

— Nu-i prospectoare, nu?

Nu intenționasem să glumesc, însă Klara râse cu poftă.

— Părinții ei sunt permanent plecați. Oricum, în marea parte a timpului. Acum de pildă, maică-sa e în prospectare și testare; mulți fac asta. Poți să-ți petreci timpul străduindu-te să vezi ce voiau Heechee, înainte de a încerca soluțiile tale.

— Pare periculos.

Îmi făcu semn să tac. Se întorcea Kathy, purtând câte trei dude în fiecare palmă. Avea un fel ciudat de a merge: părea că nu folosește mușchii fesieri și ai coapselor; se împingea pe rând pe călcâiul fiecărui picior și se lăsa să plutească până la pasul următor. După ce mi-am dat seama de asta, am încercat și eu și s-a dovedit a fi un mod eficient de a umbla la o gravitație aproape de zero, dar reflexele mă trădau. Cred că trebuie să te fii născut în Poartă, ca să poți umbla așa tot timpul.

În parc, Klara era mult mai relaxată și mai feminină decât la cursuri. Sprâncenele ce păruseră masculine și furioase deveniseră prietenoase. Continua să miroasă foarte atrăgător.

Era plăcut să flecărești cu ea, în timp ce Kathy se învârtea pe lângă noi, jucându-se cu mingea. Comparam locurile pe unde fusesem și nu găseam nimic în comun. Singurul lucru oarecum mai asemănător era faptul că mă născusem aproape în aceeași zi cu fratele ei mai mic cu doi ani.

— Îți iubești fratele? am întrebat-o.

— Sigur că da. El era cel mai mic. Era însă Berbec, născut sub semnul lui Mercur și al Lunii. Din cauza asta, schimbător și capricios. Cred că ar fi avut o viață complicată.

Mă interesa mai puțin s-o întreb ce se întâmplase cu el, cât dacă realmente credea în toate prostiile astea. Ar fi fost însă lipsă de tact și, oricum, ea continua să vorbească:

— Eu sunt Săgetător. Iar tu... ah, sigur. Ești ca Davide.

— Așa cred, am rostit politicos. Eu, ăăă, nu prea cred în astrologie.

— Nu astrologie, ci geneţialogie. Una e superstiţie, cealaltă e ştiinţă.

— Aha...

— Văd că eşti suspicios, izbucni ea în râs. Nu contează. Dacă crezi, e-n regulă; dacă nu... la urma urmei nu trebuie să crezi în legea gravitaţiei ca să te faci praf, când cazi de la etajul două sute.

Kathy, care se aşezase lângă noi, întrebă politicoasă:

— Vă certaţi?

— Nu tocmai, scumpo, o mângâie Klara pe păr.

— Atunci e bine, Klara, pentru că eu trebuie să merg la toaletă şi nu cred că pot aici.

— Oricum, era vremea să plecăm. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bob. Ai grijă de melancolie, auzi?

Plecară mână în mână, Klara încercând să imite mersul aparte al fetiţei. Arăta interesant...

În aceeaşi seară, am mers cu Sheri la petrecerea de adio a lui Dane Metchnikov. Klara era şi ea acolo, arătând chiar şi mai bine într-o salopetă decupată la mijloc.

— Nu ştiam că-l cunoşti pe Dane, i-am spus.

— Care este? Vreau să spun că Terry m-a invitat. Intri?

Petrecerea se extinsese şi afară, în tunel. M-am uitat prin deschizătura uşii şi am rămas surprins văzând cât spaţiu era înăuntru; Terry Yakamora avea două camere întregi, ambele duble faţă de a mea. Avea o baie adevărată, sau, mă rog, un duş deasupra capului.

— Frumuşel, am rostit admirativ şi apoi am aflat din spusele altui musafir că şi Klara locuia în acelaşi tunel. Asta mi-a schimbat părerea asupra ei; dacă îşi putea permite chiria din acest sector, de ce mai stătea în Poartă? De ce nu era înapoi acasă, cheltuindu-şi banii şi distrându-se? Sau, dacă tot rămăsese în Poartă, de ce pierdea vremea abia scoţând-o la capăt cu slujba de instructoare şi nu pleca într-o altă expediţie?

N-am avut însă ocazia s-o întreb. În majoritatea nopţii, a dansat cu Terry Yakamora şi ceilalţi membri ai echipajului care aveau să plece.

O pierdusem din vedere pe Sheri, până când a venit ea la mine după un foxtrot lent, aproape static, aducându-şi partenerul. Acesta era un tânăr, aproape un băiat: arăta de vreo nouăsprezece ani. Îmi părea cunoscut: brunet, cu părul aproape alb, cu o barbă ca o semilună ce-i trecea pe sub bărbie. Nu venise de pe Pământ odată cu mine. Nu era în clasa noastră. Îl văzusem însă undeva.

Sheri făcu prezentările:

— Bob, îl ştii pe Francesco Hereira?

— Nu cred.

— E de pe crucişătorul brazilian.

Atunci mi-am amintit. Era unul dintre cei care scormoneau prin rămăşiţele de carne arsă din nava avariată, văzută cu câteva zile în urmă. După însemnele de pe manşete, era torpilor. Echipajele crucişătoarelor făceau, temporar, de pază în Poartă şi căpătau şi învoiri. Când sosisem noi, el ieşise din tură. Tocmai atunci, cineva puse o bandă cu o horă şi după dans, cu răsuflarea întretăiată, m-am pomenit alături de Hereira, rezemat de un perete, i-am spus că-mi amintisem figura lui în episodul cu epava.

— Ah, da, domnule Broadhead. Îmi amintesc.

— E o muncă dură, am încercat să fac conversaţie. Nu?

Cred că băuse destul, aşa că-mi răspunse:

— Domnule Broadhead, făcu el analitic, definiţia tehnică a acestei părţi din meseria mea este „examinare şi înregistrare". Nu-i întotdeauna dură. De exemplu, nu peste multă vreme vei pleca în expediţie şi când te vei întoarce, eu, sau altcineva cu aceeaşi slujbă, îşi va băga nasul în toate găurile tale. O să-ţi cotrobăi buzunarele, o să cântăresc, măsor şi fotografiez fiecare lucru din nava ta. Asta ca să fiu sigur că nu vrei să scoţi ceva de valoare de pe navă şi de în Poartă fără să achiţi Corporaţiei partea ce-i revine. Apoi înregistrez ce ai găsit: dacă nu-i nimic, scriu „zero" pe fişă şi un alt inspector de pe alt crucişător, ales la întâmplare, face exact acelaşi lucru. Aşa încât ai doi pe capul tău.

Nu părea ceva prea amuzant pentru mine, dar nici atât de rău pe cât mă aşteptam. I-am spus lucrul ăsta.

Zâmbi, descoperindu-şi dinţii mărunţi şi foarte albi.

— Când prospectorul care trebuie căutat e Sheri, sau Gelle-Klara nu-i rău, nu-i rău deloc. Ba te poţi distra de minune. Dar, domnule Broadhead, nu mă prea amuză să caut bărbaţi. Mai ales când sunt morţi. Ai fost vreodată în prezenţa a cinci corpuri omeneşti, moarte de trei luni, dar neîmbălsămate? Aşa a fost prima navă pe care am inspectat-o. Cred că ceva mai rău de atâta nu poate exista.

În momentul acela, apăru Sheri care-l solicită pentru un alt dans şi petrecerea continuă.

GĂRZI ŞI ÎNVOIRI
NAVA MILITARĂ SUA MAYAGUEZ

1. Următorii of. şi mb. de echipaj se găsesc în tranz. în Poartă pentru 1 zi temp., pentru inspecţie de contrabandă şi patrulare:

LINKY, Tina	rdtlgrf
MASKO, Casimir, J	srg. mj. 1
MIRARCHI, Iory S	srg. 2

2. Următorii of. şi mb. de echipaj au permisie de 24 de ore temp. în Poartă pentru odihnă şi recreere:

GRYSON, Katie W	slt.
HARVEY, Iwan	oprt. rdr.
HLEB, Caryle T	srg. 1
HOLL, William F Jr	srg. 2

3. Se atrage din nou atenţia tuturor of. şi mb. de echipaj să evite orice conflict cu alţi of. şi mb. de echipaj de pe alte nave de patrulare, indiferent de naţionalitate sau de circumstanţe şi să nu divulge informaţii secrete, indiferent cărei persoane. Infracţiunile vor fi sancţionate prin interzicerea totală a accesului în Poartă, putând ajunge până la tribunalul militar.

4. Serviciul în Poartă este un privilegiu şi nu un drept. Dacă îl doriţi, trebuie să-l meritaţi.

Din ordinul CĂPITANULUI
NAVEI MILITARE SUA MAYAGUEZ

Erau o grămadă de petreceri. Am descoperit că așa fusese dintotdeauna, numai că noi, nou-veniții, nu prea știam dedesubturile. Însă acum, când ne apropiam de absolvire, cunoșteam tot mai multă lume. Existau petreceri de plecare. Existau petreceri de întoarcere, dar nu atât de multe ca primele. Chiar când echipajele se întorceau, nu aveau întotdeauna motiv de sărbătorire. Uneori, lipsiseră atâta vreme încât pierduseră contactul cu toți prietenii. Alteori, când avuseseră noroc, nu voiau altceva decât s-o șteargă de în Poartă și să revină acasă. Și, bineînțeles, alteori, nu se puteau da petreceri deoarece acestea sunt interzise în camerele de reanimare din Spitalul Terminal.

Viața nu era însă alcătuită doar din petreceri; aveam de studiat. La sfârșitul cursurilor, trebuia să devenim experți în mânuirea navei, în tehnicile de supraviețuire și în aprecierea obiectelor de valoare. Ei bine, eu nu prea eram. Sheri se prezenta și mai rău decât mine. Se descurca în navigație și avea un ochi ager în detectarea detaliilor ajutătoare pentru a aprecia eventualele bunuri găsite. Cu toate astea, nu putea reține nimic din cursul de supraviețuire.

A fost groaznic când am învățat împreună pentru examenele finale.

— Bun, îi spuneam, să zicem că avem o stea de tip F, cu o planetă cu zero virgulă opt G, presiunea parțială a oxigenului 130 milibari și temperatura medie la ecuator de plus patruzeci grade Celsius. Ce costum îți pui la coborâre?

— Îmi pui întrebări prea ușoare, făcu ea acuzator. Parcă ar fi Pământul...

— Atunci care-i răspunsul?

Se scărpină gânditoare sub sân apoi clătină din cap:

— Nimic. Adică, în timpul coborârii îmi pun un costum etanș, însă pe sol aș putea sta și în bikini.

— Rahat! Poți muri în mai puțin de douăsprezece ore. Caracteristici pământene înseamnă și șansa unei biologii de tip pământean. Adică agenți patogeni care să te distrugă.

— Bine, ridică ea din umeri, atunci îmi păstrez costumul până când, ăăă, verific existența agenților patogeni.

— Și cum faci asta?

— Folosesc nenorocita aia de trusă, tâmpitule! Înainte să pot replica ceva, continuă repede: Adică, iau, ia să vedem... discurile cu Metabolisme Bazice din congelator și le activez. Rămân pe orbită timp de douăzeci și patru de ore până s-au activat, apoi când cobor pe planetă le expun și fac citirile cu, ăă, C-44.

— C-33. Nu există nici un C-44.

— Bine, bine! Ah, mai împachetez un set de vaccinuri antigen așa încât, dacă totuși apare vreo problemă cu un microorganism, să-mi pot face o injecție pentru imunitate temporară.

— Până aici cred că-i bine, am rostit fără convingere.

Desigur, în practică, nu trebuia să-și reamintească totul.

Avea să citească indicațiile de pe truse, sau să-și pună casetele cu cursuri sau, și mai bine, avea să fie cu cineva care mai zburase și știa chestiile astea. Exista însă posibilitatea de a interveni ceva neprevăzut și să fie obligată să se descurce pe cont propriu. Asta ca să nu mai pomenesc de faptul că avea de trecut examenele.

— Altceva, Sheri?

— Lucrurile obișnuite, Bob! Trebuie să recit toată lista? Bine: emițătorul radio; acumulatorul de rezervă; trusa geologică; rații de hrană pentru zece zile – și să nu mănânc absolut nimic de pe planetă, chiar dacă lângă navă ar fi o tonetă cu chiftele. Și un ruj suplimentar și câteva șervețele sanitare.

Așteptam. Surâse drăgălaș, răbdătoare.

— Dar arme?

— Arme?

— Da, ce dracu'! Dacă-i o planetă similară Pământului, care sunt șansele ca să existe viață?

— A, da! Ia să vedem... Da, dacă o să am nevoie de ele, o să le iau. Dar... stai o clipă: când sunt pe orbită, caut cu spectrometrul dacă există metan în atmosferă. Dacă nu există, atunci nu este nici viață și nu trebuie să-mi fac griji.

— Nu există *mamifere* și trebuie să-ți faci griji. Insectele? Reptilele? Duglacii?

— Duglacii?

— E un cuvânt pe care l-am inventat acum, ca să descriu un fel de viață necunoscută și care nu produce metan în intestine, dar care mănâncă oameni.

— Da, da... Bine, o să iau o armă de șold și douăzeci de încărcătoare de muniție. Bun, dă-mi altă problemă.

Cam asta făceam. Când abia începusem să repetăm, ascultându-ne unul pe altul, de obicei într-un astfel de punct sfârșeam, zicând: „Ei, oricum, nu-mi fac griji pentru c-o să fii acolo cu mine" sau „Sărută-mă, prostule". După un timp, însă, am terminat cu obiceiul ăsta.

Până la urmă am absolvit. Cu toții.

După examene, Sheri, eu, cei patru Forehanzi, ceilalți care veniseră cu noi de pe Pământ și încă vreo șase-șapte care apăruseră din alte părți, am

dat o petrecere de absolvire. N-am mai invitat pe nimeni, cu excepția instructorilor. Au venit cu toții, urându-ne noroc. Klara a venit mai târziu, a golit rapid un pahar și ne-a sărutat pe toți, bărbați și femei, ba chiar și pe puștiul finlandez care nu putea învăța nici o limbă străină. Cu siguranță, el urma să aibă necazuri. În Poartă existau benzi cu instrucțiuni în fiecare limbă de care ați auzit vreodată, iar dacă nu aveau exact dialectul solicitat, programau un computer translator să ofere analogia cea mai apropiată. Asta îți ajunge ca să parcurgi cursurile și să treci examenele, dar adevăratele probleme abia acum începeau. Nu te poți aștepta să fii acceptat de un echipaj care nu-ți poate vorbi. Blocajul lui nu-i permitea să învețe nici o altă limbă, iar în Poartă nu mai exista nici o ființă care să vorbească finlandeza.

Ne-am întins în tunel de-a lungul a trei uși: a lui Sheri, a Forehanzilor și a mea. Am dansat și am cântat până când s-a făcut destul de târziu ca unii dintre noi să o șteargă și atunci am format numărul lansărilor disponibile pe ecranul PV. Plini de bere și de „iarbă", am tras la sorți pentru prima alegere și eu am câștigat.

Ceva s-a petrecut în capul meu. Nu m-am trezit, propriu-zis. Nu-i vorba de așa ceva. Continuam să mă simt vesel, încălzit și receptiv la tot ceea ce se întâmpla. Însă o parte a minții mele se deschidea, și o pereche de ochi limpezi priveau atenți viitorul și judecau.

— Deh, am spus, nu-mi place să fiu prea norocos. Sess, tu ai ieșit al doilea; alege tu.

— Treizeci și unu, zero, nouă, a răspuns el prompt; toți Forehanzii deciseseră de multă vreme în urma unor consilii de familie. Mulțumesc, Bob!

I-am răspuns printr-un gest neglijent cu mâna. De fapt, nu-mi datora nimic. Era vorba de o Unu și n-aș fi luat o Unu pentru nimic în lume. De altfel, pe ecran nu exista nimic care să-mi convină. Am zâmbit spre Klara și i-am făcut cu ochiul; ea păru serioasă o clipă, apoi făcu la fel, dar redeveni serioasă. Am înțeles că își dăduse seama că pricepusem: toate aceste lansări erau refuzate. Cele mai bune erau înhățate imediat ce erau anunțate de cei care se întorceau sau de echipajele permanente.

Sheri era a cincea și când i-a venit rândul m-a privit direct.

— O să iau Treiul ăsta, dacă-o pot umple. Ce zici, Bob? Vrei să vii, sau nu?

Am chicotit.

— Sheri, i-am spus, convingător de dulce, nici unul dintre cei întorși nu-l vrea. E o navă blindată. Habar n-ai *unde* dracu' poate merge. Și apoi e prea

mult verde în panoul de ghidare ca să mă atragă. (Bineînțeles, în realitate, nimeni nu știa ce însemna culoarea, dar în școală exista superstiția că prea mult verde însemna o misiune extrem de periculoasă).

— E singura Trei disponibilă și oferă și o bonificație.

— Nu-i pentru mine, scumpo. Întreab-o pe Klara; ea a zburat de mai multe ori și-i respect judecata.

— Te întreb pe tine, Bob.

— Nu. O să aștept ceva mai bun.

— Eu nu aștept, Bob. Am vorbit deja cu Willa Forehand și este de acord. În cel mai rău caz, o să completăm locul cu... oricine, făcu ea privind spre puștiul finlandez care zâmbea beat în fața ecranului. Dar... vorbisem c-o să plecăm împreună.

Am clătinat din cap.

— Atunci stai aici și putrezește! izbucni ea. Amica este la fel de speriată ca tine!

Ochii aceia treji dinăuntrul meu o priviră pe Klara și remarcară expresia nemișcată, înghețată a chipului ei; surprins, mi-am dat seama că Sheri avea dreptate. Klara îmi semăna. Amândurora ne era frică să plecăm.

ANUNȚURI

GILLETTE, RONALD C., a părăsit Poarta în cursul anului trecut. Oricine deține informații asupra lui e rugat să-i informeze soția, Annabelle, Legația Canadiană, Tharsis, Marte. Recompensă.

PILOȚI EXTERIORI, banii voștri se pot înmulți în vreme ce sunteți plecați. Investiți în stocuri mutuale, capitaluri, acțiuni și alte posibilități. Onorarii reduse pentru consultații. 88-301.

PORNODISCURI pentru călătoriile lungi și singuratice. 50 de ore, 500$. Posibilități de comenzi speciale cu modelele preferate. 87-108.

11

— Mă tem că ședința asta nu va fi prea productivă, îi spun lui Sigfrid. Sunt pur și simplu epuizat. Sexual, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Desigur că înțeleg, Bob.

— Așa încât nu prea am multe de povestit.

— Îți amintești vreun vis?

Mă foiesc pe canapea. Întâmplător, îmi amintesc unul sau două.

— Nu, răspund.

Sigfrid îmi cere mereu să-mi povestesc visele. Nu-mi place.

Când a sugerat pentru prima dată ideea, i-am spus că nu visez prea des. Mi-a replicat răbdător:

— Bob, cred că știi că toți oamenii visează. În stare de trezie se poate să nu ți le reamintești. Însă dacă încerci, izbutești.

— Nu, nu pot. Tu poți. Tu ești o mașină.

— Știu că sunt o mașină, Bob, dar vorbeam despre tine. Vrei să faci o experiență?

— Poate.

— Nu-i greu. Seara, pune un creion și o hârtie lângă pat. Imediat cum te trezești, scrie tot ce îți amintești.

— Dar nu-mi amintesc absolut nimic din vise.

— Cred că merită să încerci, Bob.

Am încercat. Și, să știți, am început să îmi reamintesc visele. La început, fragmente. Le scriam pe hârtie și, uneori, i le povesteam lui Sigfrid, care era în culmea fericirii. Îi plăceau visele.

Eu nu prea le vedeam rostul... Cel puțin, la început. Apoi s-a întâmplat ceva care m-a convertit.

Într-o dimineață, m-am trezit dintr-un vis atât de neplăcut și de verosimil încât câteva clipe am crezut că-i real; și atât de îngrozitor încât nu îndrăzneam să-mi imaginez că a fost doar un vis. M-a zguduit în așa hal că am început, cu cea mai mare viteză, să scriu tot ce-mi aminteam. Deodată, a sunat telefonul. Am răspuns și... în minutul cât am fost la telefon, am uitat totul! Nu-mi aminteam absolut nimic. Atunci am citit ceea ce scrisesem deja, și totul mi-a revenit în minte.

Dar, după o zi sau două, când am fost la Sigfrid, uitasem din nou! Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu aruncasem însă hârtia și a trebuit să i-o citesc. Acela a fost unul dintre momentele când cred că a fost extrem de încântat, atât de el cât și de mine. Toată ora, a învârtit visul ăla pe toate

părțile. În fiecare părticică a lui găsea înțelesuri și simboluri. Nu mai știu care anume, dar țin minte că nu eram la fel de încântat.

De fapt, știți ce-i într-adevăr distractiv? Când am ieșit de la el, am azvârlit foaia de hârtie. Iar acum, să mor eu dacă mai țin minte despre ce era vorba în vis.

— Văd că nu vrei să vorbești despre vise, spuse Sigfrid. Ai vrea să vorbești despre altceva?

— Nu tocmai.

Câteva clipe tace și știu că o face special ca să-mi dea ocazia să spun ceva; poate vreo prostie. De aceea, rostesc:

— Pot să te întreb ceva, Sigfrid?

— Te-aș putea împiedica, Rob?

Uneori, cred că într-adevăr încearcă să zâmbească. Zău, să zâmbească. Așa îi sună glasul.

— Uite ce vreau să te întreb: ce faci cu toate lucrurile pe care ți le spun?

— Nu sunt sigur că am înțeles întrebarea, Robbie. Dacă te referi la sistemul de stocare al informațiilor, răspunsul o să fie cam tehnic.

— Nu, nu mă refeream la asta.

Ezit, încercând să reformulez întrebarea și mirându-mă de ce vreau s-o pun. Cred că totul se trage de la Sylvia, care se convertise la catolicism. O invidiam realmente – pe ea și biserica ei – și o lăsam să înțeleagă că o consideram o proastă deoarece părăsise credința. În realitate, invidiam actul spovedaniei. Capul mi-era plin de temeri și îndoieli de care nu puteam scăpa. Mi-ar fi plăcut să mă descarc preotului parohiei, îmi dădeam seama că poți obține o structură ierarhică frumușică: tot rahatul din capul meu vărsându-se în confesional, de unde parohul îl toarnă episcopului diocezei (sau cum s-o fi numind; nu știu prea multe despre biserică), și de acolo ajunge la papă, care adună într-un rezervor toate durerile, mizeriile și vinovățiile omenirii pentru ca apoi să le trimită direct lui Dumnezeu. (Mă rog, presupunând că există un Dumnezeu, sau cel puțin o adresă numită „Dumnezeu", unde poți trimite rahatul.)

Oricum, chestia este că aveam o viziune asemănătoare asupra psihoterapiei: rigolele locale se deșertau în canalele colectoare și de acolo în sistemul de canalizare ce se ramifica din psihanaliștii în carne și oase. Nu știu dacă înțelegeți ce am vrut să spun. Dacă Sigfrid ar fi fost o persoană adevărată, n-ar fi putut ține în el toată mizeria ce i se toarnă într-una pe gât. Întâi și întâi, ar fi avut și el probleme personale.

1316	,S, Este foarte sănătos	115.215
	că privești	115.220
	ruptura ta cu Drusilla	115.225
	ca pe o învățătură, Bob.	115.230
1318	,C, Sunt o persoană foarte	115.235
	sănătoasă, Sigfrid,	115.240
	de-aia mă și aflu aici.	115.245
1319	IRRAY (DE) = IRRAY (DF)	115.250
1320	,C, Oricum, asta-i viața,	115.255
	o-nvățătură	115.260
	după alta	115.265
	iar când ai terminat	115.270
	cu toate-nvățăturile,	115.275
	ai absolvit și,	115.280
	drept diplomă,	115.285
	mori.	115.290

Le-ar fi avut și pe ale mele, pentru că așa aș fi scăpat eu, descărcându-le în spinarea lui. Le-ar mai fi avut și pe ale celorlalți cu care împart această canapea; iar el trebuia să se descarce la rândul său următorului om care îl psihanaliza pe *el,* și tot așa, până ajungem... la cine? La fantoma lui Sigmund Freud?

Sigfrid însă nu-i real. E o mașină. Nu poate simți durerea. Atunci *unde* merg toate durerile și zoaiele?

Încerc să-i explic toate astea și închei:

— Înțelegi, Sigfrid? Dacă eu îți transmit necazurile mele și tu le dai mai departe, totul trebuie să se sfârșească undeva. Mie nu mi se pare adevărat că totul se poate termina sub forma unor bule magnetice într-o bucată de cuarț pe care n-o *simte* nimeni, niciodată.

— Nu cred că e profitabil să discutăm despre natura durerii, Bob.

— Dar, este profitabil să discutăm dacă ești real, sau nu?

Aproape că suspină.

— Bob, cred că nici natura realității nu merită să fie discutată. Știu că sunt o mașină. Tu știi că sunt o mașină. Atunci ce căutăm noi doi aici? Ne-am întâlnit pentru ca eu să fiu ajutat?

— Uneori, îmi pun și eu aceeași întrebare, mă îmbufnez.

— Nu prea cred lucrul acesta. Cred că tu știi că te afli aici pentru a te ajuta *pe tine* și pentru asta trebuie să încerci să provoci o reacție în *tine*. Ceea ce fac eu cu informațiile îți poate stârni curiozitatea și, în același timp, îți oferă o scuză de a petrece aceste ședințe în discuții intelectuale în locul terapiei...

— *Touché*, Sigfrid, îl întrerup eu.

— Da. Însă ceea ce faci tu cu informațiile creează diferența între sentimente și comportamentul mai bun, sau mai puțin bun, în situații importante pentru tine. Te rog, Bob, preocupă-te de ceea ce se află în capul tău, nu în al meu.

— Pe bune că ești o mașină dată dracu' de deșteaptă, Sigfrid, fac eu admirativ.

— Am impresia că în realitate spui: „Te detest al dracului, Sigfrid".

Nu l-am mai auzit niciodată rostind așa ceva și mă surprinde, până îmi amintesc că, de fapt, eu însumi i-am spus chestia asta și nu numai o dată. E absolut adevărat.

Îl detest.

Încearcă să mă ajute, și pentru asta îl urăsc. Mă gândesc la frumușica și apetisanta S.Ya. și cât de doritoare este să facă orice i-aș cere, sau aproape orice. Vreau foarte mult să-l fac pe Sigfrid să *sufere*.

12

Revenind în cameră într-o dimineaţă, am găsit telefonul bâzâind subţire ca un ţânţar îndepărtat şi furios. Am format codul pentru mesaje şi am aflat că directoarea adjunctă a personalului dorea să mă prezint în biroul ei, la ora zece. Deja era trecut de zece. Îmi făceam obiceiul să petrec mult timp, şi în special nopţi, împreună cu Klara. Culcuşul era mult mai confortabil decât al meu. De aceea am primit mesajul pe la unsprezece şi întârzierea mea n-a avut darul s-o îndulcească pe directoare.

Se numea Emma Fother şi era o femeie foarte grasă. A trecut peste scuze şi a început:

— Ai absolvit cursurile acum şaptesprezece zile şi de atunci n-ai făcut nimic.

— Aştept misiunea care să-mi convină, am răspuns.

— Cât ai de gând să aştepţi? Mai sunt achitate doar următoarele trei zile.

— Mda, am început eu aproape crezând în ceea ce spuneam de fapt, voiam să vin chiar astăzi la dumneavoastră. Aş dori o slujbă aici, în Poartă.

— Phau! (Nu mai auzisem pe cineva zicând aşa ceva, dar cam aşa sunase). De asta ai venit în Poartă, să cureţi latrine?

Eram destul de sigur că era o cacialma pentru că nu existau atât de multe latrine; gravitaţia era prea mică.

— O misiune care să-mi convină poate apărea oricând.

— Bineînţeles, Bob. Ştii, oamenii ca tine mă pun pe gânduri. Ai idee cât de *importantă* este munca noastră aici?

— Daa... cred că...

— Un univers întreg ne aşteaptă acolo, afară, pentru a-l descoperi şi aduce printre noi! Poarta este singurul mod în care-l putem atinge. Un om ca tine, care a crescut în fermele de plancton...

— De fapt în minele de hrană Wyoming.

— Nu contează amănuntele! Ştii câtă nevoie are rasa umană de ceea ce-i putem oferi de aici. Tehnologii noi... Surse noi de energie... Hrană! Planete pentru colonizare...

Clătină din cap şi scotoci prin sertarul biroului, părând atât furioasă cât şi îngrijorată. Probabil se săturase de trântorii şi paraziţii pe care încerca să-i convingă să plece în misiuni, acolo unde era normal să fim, totuşi cred că furia îi provenea şi din obligaţia de a sta în Poartă. Abandonă sertarul şi se ridică, deschizând un fişet.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-31. Zborul 08D27. Echipaj C. Pitrin, N. Ginza, J. Krabbe.

Timp de tranzit în exterior: 19 zile 4 ore. Poziția nesigură, vecinătatea (±2 a.l.) lui Zeta Tauri.

Rezumat*:* „Am ajuns în orbita transpolară a unei planete cu raza 0,88 din cea terestră, la 0,4U.A. Planeta poseda trei sateliți mici detectați. Computerul a calculat existența a șase alte planete. Steaua de tip K7.

Am asolizat. Planeta trecuse în mod evident printr-o perioadă de încălzire. Nu există calote glaciare și țărmurile actuale nu par foarte vechi. Nu s-au detectat urme de populație. Nu s-au detectat urme de viață inteligentă.

Scanarea fină a localizat pe orbita noastră o stație Heechee de joncțiune. Ne-am apropiat de ea. Era intactă. Forțând o intrare, a explodat și N. Ginza a fost ucis. Nava noastră a fost avariată și ne-am întors. J. Krabbe a decedat pe drumul de întoarcere. Nu am descoperit artefacte. Mostrele biologice de pe planetă au fost distruse în momentul avarierii navei."

— Să presupunem că ți-aș găsi o slujbă, rosti ea peste umăr. Singurele cunoștințe folositoare aici sunt din prospectare, și nu le folosești...

— Accept ori... aproape orice.

Mă privi batjocoritoare și reveni îndărătul biroului. Era extraordinar de grațioasă, considerând faptul că avea o masă de o sută de kilograme. Poate că ceea ce o ținea în Poartă, în această slujbă, era tocmai visul de a se simți mai ușoară.

— Vei face una dintre cele mai grele munci necalificate, mă preveni. Nu-i plătită prea bine. Unu optzeci pe zi.

— O iau!

— Din leafă ți se va scade Întreținerea. Mai pune vreo douăzeci de dolari pe zi pentru mâncare, și cu ce mai rămâi?

— Dacă am nevoie de mai mult, o să fac și alte munci.

— Nu faci altceva decât să amâni clipa, Bob, suspină ea. Nu știu... Domnul Hsien, directorul, ține sub observație cererile de angajare. O să-mi fie foarte greu să-i justific angajarea ta. Și ce o să te faci dacă te îmbolnăvești și n-o să poți lucra? Cine o să-ți plătească taxele?

— Atunci o să mă întorc de unde am venit.

— Și risipești toată instrucția primită? Clătină din cap. Mă dezguști.

Totuși îmi întinse un tichet de muncă, conform căruia trebuia să mă prezint la șeful de echipă pe nivelul Grand, sectorul nordic, pentru întreținerea Plantelor.

Nu mi-a plăcut întrevederea cu Emma Fother, însă fusesem prevenit. Când i-am povestit Klarei, seara, mi-a spus că scăpasem ușor.

— Ai avut noroc că ai dat peste Emma. Bătrânul Hsien are obiceiul să-i țină pe tipi până când li se termină banii pentru taxe.

— Și dup-aia? M-am ridicat și m-am așezat pe marginea patului, căutându-mi papucii. Te aruncă-n spațiu?

— Lasă ironiile, s-ar putea ajunge și la asta. Hsien e pe linia Mao, foarte dur față de indivizii care nu se încadrează în societate.

— Mă înnebunesc după ce-mi spui!

Ea zâmbi, se rostogoli și își frecă nasul de spatele meu:

— Diferența între noi doi, Rob, începu ea, este că eu am ceva lovele din prima misiune. Nu-s prea multe, dar suficient. În plus, eu am fost în spațiu, și Corporația are nevoie de cei ca mine pentru a-i instrui pe cei ca tine.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de șoldul ei, m-am întors pe jumătate și mi-am așezat mâna pe ea, lipsit de orice intenție, numai pentru a-i simți trupul. Existau anumite lucruri despre care nu prea vorbeam, dar...

— Klara?

— Da?

— Cum e într-o misiune?

Pentru o clipă își frecă bărbia de brațul meu, privind hologramа lui Venus de pe perete.

— Înfiorător, îmi răspunse.

Am așteptat, însă n-a mai spus nimic, iar lucrul ăsta îl știam deja. Eu eram înspăimântat chiar aici, în Poartă. Nu trebuia să plec în Misterioasa Călătorie Heechee ca să înțeleg ce înseamnă „înfiorător". Simțeam deja.

— Nu prea ai de ales, dragă Bob, continuă ea aproape cu tandrețe.

— Nu, n-am! m-am înfuriat brusc. Mi-ai descris în mod exact întreaga viață, Klara. Niciodată n-am avut de ales, cu excepția momentului când am câștigat la loterie și am hotărât să vin aici. Și nu-s sigur c-am făcut cea mai bună alegere.

Ea căscă și se frecă din nou de brațul meu.

— Dacă nu mai facem dragoste, decise, vreau să mănânc ceva înainte de culcare. Haide la Blue Hell, și-ți fac eu cinste.

Întreținerea Plantelor însemna într-adevăr întreținerea plantelor: în special a iederii, care contribuia la oxigenarea Porții. M-am prezentat la slujbă și, surpriză! – de fapt o surpriză plăcută – șeful de echipă era vecinul meu fără picioare, Shikitei Bakin.

M-a primit de-a dreptul încântat.

— Ce minunat că ești alături de noi, Robinette. Credeam că o să pleci imediat în misiune.

— În curând, Shicky. La prima disponibilitate convenabilă, am șters-o.

— Bineînțeles.

Nu mai insistă și mă prezentă celorlalți. Nu le-am reținut numele, doar că fata era un fel de rudă cu profesorul Hegramet, celebrul heecheeolog de pe Pământ, iar cei doi bărbați fuseseră, fiecare, în vreo două misiuni. De fapt, n-aveam nevoie să le știu numele. În mod tacit, cu toții înțelegeam ce-i cu noi. Nici unul nu era pregătit să-și pună numele pe lista lansărilor.

Eu nu eram nici măcar în stare să-mi permit să mă gândesc la asta.

Totuși, întreținerea Plantelor ar fi fost un loc bun pentru meditație. Shicky m-a pus imediat la treabă, să fixez cu gunk suporți pe pereții din metal Heechee. Gunkul era un fel de adeziv special. Se lipea atât de metal cât și de folia nervurată a vitrinelor pentru plante și nu conținea solvenți care să poată contamina aerul. Era extrem de scump. Dacă nimerea pe tine, te învățai să trăiești cu el cel puțin până pielea din porțiunea respectivă se descuama. Dacă încercai să-l cureți în alt fel, îți provocai leziuni.

După ce terminam norma zilnică de suporți, mergeam la uzina de ape menajere și canalizare de unde luam containere umplute cu humus și acoperite cu o peliculă celulozică. Le așezam pe suporți, răsuceam piulițele de fixare și le conectam la rezervoarele de apă. Pe Pământ fiecare container ar fi cântărit în jur de o sută de kilograme, dar în Poartă asta nu însemna nimic; folia din care erau făcute le asigura suficientă rigiditate. După ce le montam, Shicky le umplea cu răsaduri, iar noi ne apucam să pregătim alți suporți. Era amuzant să-l privești pe Shicky. Purta tăvile cu răsaduri de iederă agățate de gât, așa cum fac vânzătoarele de țigări. Cu o mână se ținea la nivelul containerului, iar cu cealaltă înfigea răsadurile prin peliculă.

Munca era ușoară, avea o importanță mare (așa cred) și-ți ocupa timpul. Shicky nu ne chinuia prea tare. Își stabilise un fel de normă zilnică. Atâta vreme cât instalam șaizeci de containere, nu-i păsa dacă mai greșeam, cu condiția să păstrăm discreția. Uneori, apărea și Klara, câteodată însoțită de fetiță, dar aveam și alți vizitatori. Când existau timpi morți și nici n-aveai cu cine flecări, puteai hoinări o oră sau două. Am explorat toate colțurile necunoscute până atunci ale Porții și cu fiecare zi îmi amânam decizia.

Cu toții vorbeam despre plecări. Aproape în fiecare zi puteam auzi bubuitura și vibrațiile din momentul când un lander se desprindea din doc, împingând nava afară, unde pilotarea era preluată de sistemul Heechee. Adesea simțeam și șocul, mai lin și mai scurt, al reîntoarcerii unei nave. Serile mergeam la diverse petreceri. Acum, însă, aproape întreaga mea clasă plecase. Sheri se îmbarcase pe o Cinci – nu am mai văzut-o, ca s-o întreb de ce își schimbase planurile și, de fapt, nici nu voiam să aflu; toți ceilalți membri ai echipajului erau bărbați. Toți vorbeau germana, însă presupun că Sheri s-a gândit că se putea descurca binișor și fără cuvinte. Ultima care a plecat a fost Willa Forehand. Klara și cu mine am mers la petrecerea ei de adio, apoi la docuri ca să-i urmărim lansarea. Eu trebuia să fiu la muncă, dar știam că Shicky n-o să se supere. Din nefericire, a participat și domnul Hsien și mi-am dat seama că mă recunoscuse.

— Fir-ar al dracului, i-am spus Klarei.

Ea a chicotit, m-a luat de mână și am șters-o de acolo. Am hoinărit până am dat de un puț ascensional și am urcat la nivelul următor. Ne-am așezat pe malul Lacului Superior.

— Bob, ce fraier ești, mi-a spus Klara. N-o să te dea afară pentru că ai chiulit o dată. Pesemne că o să-ți facă morală.

Am ridicat din umeri și am aruncat o pietricică în lacul ce se curba în sus, acoperind vreo două sute de metri pătrați, în interiorul Porții. Mă simțeam mizerabil și mă întrebam dacă am atins punctul unde imaginile

neplăcute ale riscului unei morți groaznice în spațiu erau depășite de senzațiile neplăcute de umilință în Poartă. Un amănunt interesant despre frică. N-o simțeam. Știam că singurul motiv pentru care nu plecasem era teama, dar n-o simțeam ca atare, ci doar ca pe o prudență normală.

— Cred, am spus, privindu-mă cum încep propoziția dar fără să știu cum aveam s-o termin, cred că am s-o fac. Vrei să vii cu mine?

Klara se ridică, scuturându-și hainele. După un moment, răspunse:

— Poate. La ce te-ai gândit?

Nu mă gândisem la nimic. Eram un simplu spectator, privind cum rosteam lucruri ce-mi zbârleau părul. Am răspuns însă de parcă plănuisem zile întregi:

— Mă gândeam că ar fi o idee bună să luăm o reluare.

— Nici gând! Părea aproape furioasă. Dacă plec, mă duc unde-i rost de bani serioși.

Bineînțeles, acolo erau și primejdiile serioase. Deși chiar reluările puteau lua o turnură neplăcută.

Chestia cu reluările este că pleci, știind că cineva a mai fost cu nava respectivă, s-a întors și, în plus, a făcut o descoperire pentru care merită să mai insiști. Unele dintre ele sunt chiar pline de bogății. Așa este Lumea lui Peggy, de unde ne vin bobinele de încălzire și blănurile. Așa este Eta Carina Șapte, care e probabil plină de lucruri de valoare... dacă poți ajunge la ea. Necazul e că de la ultima vizită Heechee acolo, planeta a traversat o eră glaciară. Furtunile sunt teribile. Din cinci landere, unul singur s-a întors neavariat și cu întreg echipajul. Un lander n-a mai revenit deloc.

În general vorbind, Poarta nu prea încurajează reluările. Atunci când prospecțiunile sunt ușoare, cum e cazul lui Peggy, ți se oferă o sumă netă și nu un procentaj. Se plătesc, de fapt, nu obiectele comercializabile, ci hărțile. Așa încât, ieși în spațiu și-ți petreci timpul învârtindu-te pe orbită, încercând să descoperi anomaliile geologice care indică existența unor excavații Heechee. Poți să nu asolizezi deloc. Suma oferită e bunicică, dar nu foarte mare. Trebuie să faci cel puțin douăzeci de expediții ca să-ți asiguri un venit pe viață, dacă accepți să lucrezi numai pentru Corporație. Dacă te-ai hotărât să lucrezi pe cont propriu și să prospectezi, trebuie să plătești o parte din profituri echipajului care a descoperit locul, iar din ceea ce rămâne dai un procentaj Corporației. În felul ăsta rămâi cu o părticică din ceea ce ai putea obține dintr-o descoperire inedită, chiar dacă nu se stabilește acolo o colonie care să-ți mai aducă ceva venituri ulterioare.

ANUNȚURI

BUCĂTĂREASĂ, FEMEIE DE SERVICIU sau partener. Taxe de întreținere + $10/zi. Phyllis, 88-423.

DELICATESE, IMPORTURI, specialități terestre. Ocazie unică. Apelați la Grouped Mass Guarantee, singura firmă ce vă poate servi cu orice produs doriți. Economisiți comenzile unicat costisitoare! Disponobile cataloage Sears, Bradlee, G.U.M. 87-747.

NOU VENIT din Australia, M., arătos, caut partener F., care să vorbească franceza. 65-182

Poți, de asemenea, să-ți încerci norocul în expedițiile dotate cu prime: o sută de milioane de dolari, dacă găsești o civilizație extraterestră, cincizeci de milioane pentru descoperirea unei nave Heechee mai mare decât o Cinci, un milion pentru localizarea unei planete locuibile.

Pare ciudat că se plătește doar un nenorocit de milion pentru o întreagă planetă nouă? Dar, odată ce ai găsit-o, ce să faci cu ea? Nu poți muta excesul de populație, pentru că nu se pot trimite mai mult de patru persoane. Acestea, plus pilotul abia încap în cea mai mare navă a Porții. (Iar dacă n-ai pilot, nava nu revine singură). De aceea, Corporația a înființat doar câteva colonii micuțe dintre care una, foarte bogată, este pe Peggy. Ea nu rezolvă însă problema celor douăzeci și cinci de miliarde de ființe omenești, majoritatea victimele inaniției.

O astfel de primă nu se obține cu o reluare. Poate că, în realitate, nici nu poți pune mâna pe o primă, poate că obiectivele respective nici nu există.

E ciudat că nimeni n-a găsit urmele altor ființe inteligente, deși au trecut optsprezece ani și au avut loc vreo două mii de zboruri. Există vreo duzină de planete locuibile, plus încă o sută pe care oamenii ar *putea* trăi, dacă ar fi absolută nevoie, așa cum trăiesc pe Marte și pe, sau mai degrabă în, Venus. S-au descoperit câteva semne ale unor civilizații care nu erau Heechee. Bineînțeles, însă, există urmele Heechee. Până acum în cotloanele din Venus s-au găsit mai multe asemenea obiecte decât oriunde în galaxie. Până și Poarta fusese curățată înainte de a fi abandonată.

Să-i ia naiba de Heechee, de ce au trebuit să fie atât de meticuloși?

Am renunțat astfel la afacerea cu reluările pentru că nu era rost de cine știe ce bani și nu ne-am mai gândit nici la misiunile premiate, neștiind cum să le alegem.

În cele din urmă, ne-am oprit din vorbit și ne-am privit pentru ca, mai târziu, nici măcar să nu ne privim.

Indiferent de cele spuse, nu plecam. Nu aveam hotărârea necesară. Klara își tocise nervii în ultima misiune, iar mie îmi lipseau cu desăvârșire.

— Asta-i, spuse ea, ridicându-se și întinzându-se. Cred că mă duc la cazinou să câștig ceva lovele. Vrei să vii?

Am clătinat din cap.

— Mă-ntorc la slujbă. Dacă nu m-au dat afară încă.

Shikitei Bakin către Aritsune,
preastimatul său nepot

Mă simt copleşit de bucuria de a afla vestea naşterii primului tău copil. Nu dispera. Probabil că următorul va fi băiat.

Cu umilinţă îmi cer scuze că nu v-am scris, dar am puţine de spus. Îmi fac meseria, şi încerc să creez frumuseţe unde pot. Poate că într-o zi, voi ieşi din nou în spaţiu. Nu e uşor fără picioare.

Să fii sigur, Aritsune, că mi-aş putea cumpăra picioare noi. Chiar acum câteva luni a existat un ţesut extrem de compatibil. Dar la ce preţ! Aş putea la fel de bine să-mi cumpăr Integrala Medicală. Eşti un nepot bun, când îmi spui să-mi folosesc capitalul în acest scop, însă eu trebuie să decid. Îţi trimit acum jumătate din capital pentru a-l pune pe numele strănepoatei mele. Dacă voi muri aici, veţi primi totul ca să puteţi trăi fără griji, tu, nevasta ta şi copiii voştri. Asta este ceea ce doresc. N-are rost să te împotriveşti.

Întreaga mea dragoste pentru voi toţi. Dacă se poate, trimite-mi o holo cu vişini înfloriţi – vor înflori în curând, nu-i aşa? Aici îţi pierzi iute simţul timpului!

Cu dragoste,
Bunicul tău.

Ne-am sărutat de despărţire la cablul ascensorial şi când am ajuns la nivelul meu, m-am întins, am bătut-o pe gleznă şi am sărit. Nu aveam o dispoziţie grozavă. Ne străduisem într-atât să ne convingem că nu exista nici o lansare destul de promiţătoare ca să merite riscul, încât aproape credeam.

Bineînţeles, nici măcar nu pomenisem despre celelalte bonificaţii: primele de pericol.

Trebuie să fii destul de sonat ca să mergi în asemenea misiuni. Uneori, Corporaţia oferă o primă de vreo jumătate de milion echipajului care încearcă acelaşi traseu de pe care... nu s-a întors o navă. Motivaţia este că poate s-a defectat ceva la navă, că s-a terminat combustibilul şi o altă misiune ar putea chiar salva oamenii din prima. (Ce să zic!) Evident, ceea ce distrusese prima navă putea fi încă acolo, gata să ucidă în continuare.

A mai existat apoi o perioadă când se oferea un milion, mai târziu ajungând la cinci milioane, dacă încercai să schimbi ruta după pornire.

Motivul pentru care bonificaţiile crescuseră la cinci milioane a fost dispariţia voluntarilor atunci când lumea a început să-şi dea seama că nici o navă, nici măcar *una,* nu s-a întors. Mai târziu, Corporaţia a renunţat, deoarece pierdea prea multe aparate. Din când în când, mai veneau cu câte un tablou de comandă improvizat, cu un computer despre care se spunea că operează în simbioză cu comenzile Heechee. Nici pe asemenea nave nu merita să rişti. Mecanismul de siguranţă al tabloului de comandă Heechee îşi are rostul lui. În timpul călătoriei, nu poţi schimba destinaţia navei. Poate că e ceva imposibil de făcut, fără să rişti distrugerea ei.

Odată, am văzut cinci oameni încercând o misiune cu o bonificaţie pentru pericol de zece milioane de dolari. Unul dintre geniile Corporaţiei se întreba cum se pot transporta mai mult de cinci persoane, sau încărcătura echivalentă. Noi nu ştiam să construim o navă Heechee şi nici nu găseam una într-adevăr mare. Aşa încât, tipul s-a gândit că ar putea depăşi acest impediment folosind o Cinci ca un remorcher.

Au construit un soi de şlep din metal Heechee, l-au încărcat cu balast şi, folosind landerul, au scos o Cinci afară. Landerul e alimentat doar cu oxigen şi hidrogen şi e încărcat aici, în Poartă. Apoi au legat şlepul de Cinci cu cabluri monofilare din metal Heechee.

Am privit toată chestia la PV. Am văzut cum cablurile se întindeau pe măsură ce Cinciul le tensiona cu jeturile landerului. Mă apucă groaza când îmi amintesc.

Apoi cred că au acţionat bulbul starter pentru distanţe mari.

La PV s-a văzut doar un fel de răsucire a șlepului, apoi Cinciul a dispărut din vedere.

N-a mai apărut niciodată. Reluările cu încetinitorul au arătat câte ceva din ce se întâmplase. Mănunchiul de cabluri retezase nava în felii ca un ou răscopt. Cei dinăuntru nici nu apucaseră să-și dea seama ce i-a lovit. Corporația mai păstrează încă cele zece milioane dar nimeni nu mai vrea să repete experiența.

M-am ales cu o morală politicoasă din partea lui Shicky și cu o convorbire scurtă, dar neplăcută, prin telefon, cu domnul Hsien, însă asta a fost tot. După o zi sau două, Shicky a reînceput să ne lase mai liberi.

Cam tot timpul îl petreceam cu Klara. Ne întâlneam cu ea, câteodată și la mine, pentru o oră în pat. Dormeam împreună aproape în fiecare seară; ați putea crede că ne săturasem. Absolut deloc. După un timp, nu mai eram sigur de ce făceam dragoste: pentru plăcerea actului sau pentru distragerea atenției pe care ne-o oferea, ca să nu ne mai contemplăm pe noi înșine. Stăteam întins și o priveam pe Klara care, întotdeauna după aceea, se întorcea pe burtă și închidea ochii ațipind, chiar dacă peste două minute trebuia să plecăm. Mă gândeam cât de bine îi cunoșteam fiecare părticică a trupului. Mă umpleam de mirosul ei dulce și aţâţător și visam – oh, visam! Visam lucruri despre care nu discutam: un apartament sub Marea Cupolă împreună cu Klara, un aeroplan și o celulă într-un tunel venusian împreună cu Klara, ba chiar și o viață în minele de hrană împreună cu Klara. Cred că eram îndrăgostit. Dar, uitându-mă la ea, simțeam cum interiorul ochilor mei schimbă realitatea și-mi vedeam propriul echivalent feminin: un laș căreia i s-a oferit șansa cea mai mare pe care o poate avea un om, iar lui îi e frică să profite de ea.

Când nu eram în pat, rătăceam la întâmplare prin Poartă. Ce făceam noi nu semăna cu idilele obișnuite. Nu mergeam prea des în Blue Hell sau în sălile de holofilme, nici chiar să mâncăm la restaurant. Klara, da. Eu însă nu-mi puteam permite și prânzeam în cantinele Corporației, incluse în taxa zilnică. Klara n-ar fi refuzat să plătească pentru amândoi, dar nici nu-i convenea prea mult – juca regulat în cazinou, fără să câștige cine știe ce. Existau grupuri cu care ne amestecam: de folk și de dans, de audiții muzicale, de discuții. Intrarea era liberă chiar și acolo unde erau interesante. Făceam uneori partide de cărți, sau mergeam la petreceri. Sau, pur și simplu, exploram.

De câteva ori, am mers la muzeu. Mie nu mi-a plăcut prea mult. Părea, nu știu cum, încărcat de reproșuri.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 5-2. Zborul 08D33. Echipaj E. Konieczny, F. Ito, F. Lounsbury, A. Akaga.

Timp de tranzit în exterior: 27 zile 16 ore. Stea primară neidentificată, probabilitate mare să fie un astru în norul globular 47 Tucanae.

REZUMAT: „Am sosit într-un spațiu pustiu. Nici o planetă în apropiere. Steaua primară de tipul A6, foarte strălucitoare și fierbinte, la o distanță de aproximativ 3,3 U.A.

Ocultând steaua primară, am obținut o imagine excepțională a două-trei sute de stele apropiate, foarte strălucitoare cu magnitudinea aparentă variind între 2 și -7. N-am detectat artefacte, semnale, planete sau asteroizi asolizabili. Am putut rămâne pe poziție doar trei ore, datorită radiației intense provenind dinspre steaua A6. Pe drumul de întoarcere, Larry și Evelyn Konieczny au fost grav bolnavi, probabil din cauza expunerii la radiații, dar și-au revenit. Nu posedăm artefacte sau mostre."

Prima dată am fost în ziua când a plecat Willa Forehand. De obicei, muzeul era plin de vizitatori: echipaje de pe crucișătoare sau nave comerciale și turiști. Acum însă, erau doar câteva persoane și am putut să privim totul. Evantaiele de rugăciune erau cu sutele: niște obiecte mici, cristaline și mate, cele mai obișnuite artefacte Heechee; nimeni nu știa la ce serveau, doar că erau frumușele și Heechee le lăsaseră peste tot. Apoi, perforatorul anisocinetic original, care-i adusese norocosului descoperitor vreo douăzeci de milioane de dolari numai din drepturile de exploatare. Era un obiect mititel, pe care-l puteai pune în buzunar. Blănuri. Plante în formalină. Piezofonul original, care adusese suficiente venituri la trei echipaje pentru a le face al naibii de bogate.

Lucrurile care se puteau fura ușor: evantaiele de rugăciune, diamantele de sânge și perlele de foc erau ținute după un geam gros, incasabil. Cred că aveau chiar și dispozitive de alarmă. Lucrul era surprinzător în Poartă. Aici nu există nici o lege, cu excepția regulamentului Corporației – sunt interzise furturile și crimele – dar lipsesc tribunalele. Dacă încalci o regulă, forțele de securitate ale Corporației te ridică și te duc pe unul dintre crucișătoarele de pe orbită. Cel al țării tale, dacă există. Dacă nu, pe oricare dintre ele. Porții nu-i pasă dacă acestea nu te acceptă sau dacă tu nu vrei să mergi pe nava țării tale și convingi o alta să te ia. Pe crucișător, ești judecat. Deoarece se știe din capul locului că ești vinovat, ai trei posibilități. Unu: să-ți plătești călătoria înapoi, acasă. Doi: să te angajezi în echipaj, dacă acesta este de acord. Trei: să ieși din ecluză fără costum. Așa încât, deși în Poartă nu există legi, nu există nici delicte.

Motivul măsurilor de securitate din muzeu era că turiștii pot fi tentați să-și ia vreun suvenir.

Klara și cu mine priveam comorile descoperite de cineva... dar nu discutam faptul că și noi ar fi trebuit să plecăm și să găsim altele.

Nu mă atrăgeau însă numai exponatele. Într-adevăr, erau fascinante; lucruri pe care mâinile (tentaculele? ghearele?) Heechee le făcuseră și le atinseseră, provenite din locuri inimaginabil de îndepărtate. Ceea ce mă atrăgea cel mai mult erau ecranele care pâlpâiau permanent. Pe ele se succedau, unul după altul, rapoartele tuturor misiunilor lansate. Raportul între numărul total de lansări și cel de întoarceri, drepturile de exploatare plătite prospectorilor norocoși, morțile celor ghinioniști, numele curgeau, unul după altul, pe un perete, deasupra vitrinelor. Totalurile erau cele mai semnificative: 2355 de lansări (cifra s-a schimbat la 2356, apoi 2357 chiar în timp ce priveam; am simțit vibrația celor două lansări), 841 de întoarceri reușite.

Stăteam în fața ecranului, Klara și cu mine, fără să ne privim, dar i-am simțit mâna strângând-o pe a mea.

„Reușite" era o definiție destul de largă. Însemna că nava revenise. Nu spunea dacă vreun membru al echipajului mai trăia.

Am plecat din muzeu imediat după aceea și n-am vorbit prea multe până la cablul ascensorial.

Eu mă gândeam într-una că spusele Emmei Fother erau adevărate: rasa umană avea nevoie de ceea ce noi, prospectorii, îi puteam oferi. Avea *foarte* mare nevoie. Existau oameni flămânzi și probabil că tehnologia Heechee le putea ușura traiul, dacă prospectorii plecau în misiuni și reveneau cu mostre ale acelei tehnologii.

Chiar dacă urma să coste câteva vieți.

Chiar dacă printre aceste vieți urmau să fie a Klarei și a mea. M-am întrebat: dacă doream oare ca băiatul meu – dacă aș fi avut vreodată un băiat – să aibă copilăria mea?

Am sărit de pe cablu la Nivelul Babe și am auzit glasuri. Nu le-am dat atenție. Ajunsesem la o hotărâre.

— Klara, am rostit, ascultă-mă. Hai să...

Ea însă privea peste umărul meu.

— Dumnezeule! strigă. Uite cine-i aici!

M-am întors, l-am zărit pe Shicky fluturând din aripi prin aer și discutând cu o fată și, uluit, mi-am dat seama că era Willa Forehand. Ea ne salută, amuzată și stânjenită în același timp.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o. N-ai plecat acum... vreo opt ore?

— Zece, mă corectă.

— S-a întâmplat ceva cu nava și a trebuit să te întorci? întrebă Klara.

Willa zâmbi tristă.

— Nici gând. Am fost și m-am întors. Până acum, recordul celei mai scurte călătorii: am ajuns pe Lună.

— *Satelitul Pământului?*

— Exact.

Părea că abia se stăpânește să nu izbucnească în râs. Sau în plâns.

— Cu siguranță, o să-ți dea o bonificație, Willa, spuse consolator Shicky. Odată un echipaj a ajuns pe Ganimede și Corporația le-a dat o jumătate de milion de dolari să împartă între ei.

Ea clătină din cap.

— Știu și eu mai multe, Shicky. Da, o să ne premieze cu ceva. Dar nu suficient. Avem nevoie de mai mult.

Ăsta era stilul neobișnuit și, oarecum surprinzător, al „Forehanzilor”, întotdeauna vorbeau despre „noi”. În mod evident, erau o familie foarte unită, chiar dacă nu le plăcea să discute cu străinii despre asta.

Am atins-o; un gest între afecțiune și compasiune:

— Ce ai de gând să faci?

Mă privi surprinsă.

— Păi, am semnat deja pentru altă lansare, poimâine.

— Bun! făcu Klara. În cazul ăsta, vom da pentru tine două petreceri simultan! Să-ncepem...

Peste câteva ore, înainte de a merge la culcare, Klara mă întrebă:

— Nu voiai să-mi spui ceva, înainte de a ne întâlni cu Willa?

— Am uitat, am răspuns somnoros.

Nu uitasem. Știam despre ce era vorba. Dar nu mai voiam s-o spun.

Erau zile când aproape mă hotăram să-i spun Klarei să plece din nou, împreună cu mine, într-o misiune. Erau alte zile când sosea o navă cu câțiva supraviețuitori lihniți de foame și deshidratați, sau fără supraviețuitori, sau zile când, conform rutinei, mai multe dintre lansările anului trecut erau anunțate ca irevocabil pierdute. În zilele acelea, eram aproape convins să părăsesc definitiv Poarta.

Ne petreceam majoritatea timpului amânând o decizie. Nu era prea greu. Se putea trăi în mod plăcut, explorând Poarta și pe celălalt partener. Klara angajase o menajeră, o tinerică blondă și durdulie pe nume Hywa, care sosise din minele de hrană Carmarthen. Excepție făcând faptul că fabricile de proteine monocelulare scoțiene foloseau drept materie primă cărbunele, nu țițeiul din marnă, lumea ei fusese aproape identică cu a mea. Nu evadase prin intermediul unui bilet de loterie, ci angajându-se vreme de doi ani în echipajul unei nave comerciale. Nu putea nici măcar să se întoarcă acasă. Ajungând în Poartă, abandonase nava și trebuia să plătească despăgubiri în cazul întoarcerii. Nici nu putea să prospecteze, pentru că singura ei misiune o lăsase cu o aritmie cardiacă, ce uneori părea că se îmbunătățește, iar alteori o trimitea pentru o săptămână în Spitalul Terminal. Hywa trebuia să gătească și să facă curat pentru Klara și pentru mine și să iasă cu Kathy Francis, atunci când tatăl ei era la serviciu, iar Klara n-avea chef să fie deranjată. Klara pierdea destul la cazino, așa că, de fapt, nu-și putea permite s-o țină pe Hywa dar, la urma urmei, nici pe mine nu-și putea permite să mă țină.

Ceea ce ne ajuta să ne alungăm gândurile era faptul că pretindeam unul față de celălalt, și câteodată, față de noi înșiși, că în realitate, ne pregăteam

extrem de conștiincios pentru ziua când avea să apară Misiunea Convenabilă.

Nu era deloc greu. Mulți prospectori adevărați procedau la fel între misiuni. Exista un grup, autointitulat Căutătorii Heechee, care se reunea în serile de miercuri; fusese inițiat de un prospector, pe nume Sam Kahane și continuat de alții cât timp el fusese plecat într-o misiune lipsită de succes. Acum Sam revenise și aștepta însănătoșirea a doi dintre membrii echipajului său, pentru a pleca într-o nouă călătorie. (Printre altele, se întorseseră cu scorbut din cauza unei defecțiuni a congelatorului de alimente). Sam și prietenii săi erau homo și aparent întreţineau o relație în triunghi, dar asta nu afecta interesul lui față de știința Heechee. Făcuse rost de toate benzile conferințelor de exostudii ținute la East Texas Reserve, unde profesorul Hegramet se făcuse cunoscut ca autoritate mondială în problemele Heechee. Așa am aflat și eu multe lucruri necunoscute, deși ideea centrală, că Heechee ridicau mai multe întrebări decât răspunsuri, era binecunoscută tuturor.

Participam și la ședințele grupurilor de întreținere fizică, unde se făceau exerciții izometrice, fără să te clintești mai mult de câțiva centimetri, ca și masaje pentru plăcere și utilitate. Probabil că era profitabil dar era și extrem de plăcut, în special din punct de vedere sexual. Klara și cu mine am învățat să facem cu trupurile noastre câteva chestii extraordinare. Am urmat un curs de bucătărie (poți face multe cu rațiile standard, dacă adaugi mirodenii și verdețuri). Am achiziționat benzi lingvistice pentru cazul când urma să ne îmbarcăm cu necunoscători ai englezei și căutam să conversăm între noi în italiană și greacă. Ne-am alăturat chiar și unui grup de astronomie. Indivizii aveau acces la telescoapele Porții și petreceam o mulțime de timp, privind Pământul și Venusul dinafara planului eclipticii. Francy Hereira participa și el atunci când putea să-și ia liber de pe navă. Klara îl plăcea și mi-era simpatic și mie, așa că ne-am făcut obiceiul să bem câte un păhărel în camerele noastre – în fine, în camerele Klarei, unde eu petreceam mult timp – după ședințele de astronomie. Francy era extrem de interesat, aproape fascinat, de ceea ce se găsea în Spațiul Cosmic. Știa totul despre quasari, găuri negre și galaxiile Seyfert, ca să nu mai pomenesc de stelele duble și nove. Deseori, speculam ce s-ar întâmpla dacă nava te-ar aduce în frontul de înaintare al unei supernove. Se putea întâmpla... Se știe că Heechee erau atrași de observațiile astrofizice, făcute uneori chiar la fața locului.

ANUNȚURI

ORGANE PENTRU comerț și vânzări. Cele mai bune oferte pentru organe pereche. Cereri mari de secțiuni posterioare coronariene ale inimii, auricul stg., ventricul stg. și dr. și părți asociate. Telefonați la 88-7-0 pentru teste de compatibilitate.

JUCĂTORI DE HNEFATAFL, suedezi sau moscoviți. Marele Turneu al Porții. Antrenamente și cursuri, 88-122.

ASOCIAȚIA SCRIITORILOR din Toronto vrea să afle de la voi cum e acolo, în spațiu. Adresa: Tony, 955 Bay, TorOntCan M5S 2A3

TREBUIE să plâng. Vă voi ajuta să vă găsiți durerile. Telef. 88-622.

Unele traiectorii erau fără îndoială programate să aducă echipajele în vecinătatea unor evenimente interesante, iar o proto-supernovă constituia cu siguranță, un eveniment interesant. Trecuse însă multă vreme de atunci și era posibil ca supernova să nu mai fie doar o „proto".

— Mă întreb, rosti Klara, zâmbind ca să arate că era doar o chestiune pur teoretică, dacă așa ceva nu s-a întâmplat deja cu unele nave care n-au mai revenit.

— Statistic vorbind, e sigur că s-a întâmplat, răspunse Francy, zâmbind și el ca să arate că accepta regulile jocului.

Exersase engleza, din care știuse câte ceva, iar acum o vorbea aproape fără accent. În plus, cunoștea germana, rusa și destule limbi romanice asemănătoare cu portugheza lui. Toate astea le aflasem când încercasem să discutăm între noi, după cele învățate de pe benzile lingvistice, și constatasem că el ne înțelegea mai bine chiar decât noi înșine.

— Totuși, oamenii se duc, continuă el.

Klara și cu mine am tăcut câteva clipe, apoi ea râse:

— Da, unii se duc.

— Am impresia că te-ai duce și tu, Francy, am intervenit eu.

— Te-ai îndoit vreo clipă de lucrul ăsta?

— Da; de fapt, nu eram sigur. Adică... tu ești în Marina Braziliană. Doar nu poți demisiona...

— Pot demisiona în orice clipă, mă corectă el. Ceea ce nu se mai poate e să revin după aceea în Brazilia.

— Și atunci, merită?

— Merită.

— Chiar dacă, am insistat eu, există riscul să nu mai revii, sau s-o pățești ca nenorociții de astăzi?

Era vorba de membrii unei Cinci, care asolizase pe o planetă cu viață vegetală de tip iederă otrăvitoare. Din ce auzisem, fusese rău de tot.

— Da.

Klara începuse să se foiască.

— Cred că mi s-a făcut somn, zise ea.

Tonul ei conținea un mesaj. Am privit-o și am spus:

— Te conduc.

— Nu-i nevoie, Bob.

— O fac oricum, am continuat să ignor mesajul. Noapte bună, Francy. Pe săptămâna viitoare.

Klara era deja la jumătatea puțului de coborâre și trebuia să mă grăbesc dacă voiam s-o ajung. Am prins cablul și am strigat după ea:

— Dacă într-adevăr nu vrei să vin, mă întorc la mine.

N-a privit în sus, însă nici n-a spus ce dorea, așa încât am coborât până la nivelul ei și am urmat-o. Kathy adormise într-o cameră, iar Hywa moțăia în dormitorul nostru, deasupra unui holodisc. Klara o trimise acasă și merse să vadă cum dormea fetița. M-am așezat pe marginea patului, așteptând-o.

— Poate că sunt înaintea ciclului, rosti Klara când se înapoie. Iartă-mă. Sunt cu nervii la pământ.

— Plec, dacă vrei.

— Iisuse, Bob, termină cu asta!

Se așeză pe pat și se rezemă de mine, ca s-o pot cuprinde cu brațul.

— Ce dulce e Kathy, rosti ea după un moment.

— Ți-ar plăcea să ai și tu un copil, așa-i?

— Îl voi avea! Se lăsă pe spate, trăgându-mă după ea: Aș vrea să știu *când,* atât. Am nevoie de mai mulți bani decât acum ca să-i asigur copilului o viață fericită. Și timpul trece...

Am rămas așa câteva clipe, apoi i-am șoptit în păr:

— Și eu vreau același lucru, Klara.

— Crezi că nu știu? suspină ea, apoi se încordă brusc. Cine-i?

Cineva zgrepțăna la ușă. Nu era încuiată; n-o încuiam niciodată. Nimeni însă nu intra fără să fi fost invitat, iar acum intrase.

— Sterling! exclamă femeia surprinsă, apoi își recăpătă controlul. Bob, dânsul e Sterling Francis, tatăl lui Kathy. Bob Broadhead.

— Bună, rosti bărbatul.

Era mai bătrân decât bănuisem, avea cel puțin cincizeci de ani, și arăta mult mai în vârstă și mai obosit decât ar fi fost normal.

— Klara, spuse el, o duc pe Kathy acasă cu prima navă, dacă n-ai nimic împotrivă, o iau chiar acum. Nu vreau să audă de la altcineva.

Klara mă prinse de mână fără să mă privească:

— Ce s-audă?

— Despre maică-sa. Francis își frecă ochii, apoi continuă. Ah, nu știai? Jan e moartă. Nava ei s-a întors acum câteva ore. Toți patru care au fost în lander au contractat un fel de ciupercă, s-au umflat și au murit. I-am văzut corpul. Arăta... Se opri o clipă. Cea pentru care îmi pare într-adevăr rău, reluă el, este Annalee. Ea a rămas pe orbită, pe când ceilalți au coborât, și ea a adus-o pe Jan înapoi. Cred că înnebunise. Ce rost mai avea? Oricum, pentru Jan, era prea târziu... În sfârșit... A putut readuce doar doi dintre ei, numai atâta spațiu rămăsese în congelator, lângă provizii...

Se opri din nou și nu mai continuă.

NOTĂ ASUPRA ȘEZUTURILOR HEECHEE

Profesor Hegramet: Nu știm cum arătau Heechee, dar s-au făcut unele deducții. Probabil că erau bipezi. Uneltele lor se potrivesc tolerabil de bine în mâinile omului, de aceea credem că aveau și mâini. Sau ceva asemănător. E aproape sigur că vedeau în același spectru ca și noi. Presupun că erau mai scunzi – să zicem, vreun metru cincizeci, sau mai puțin. Și aveau niște șezuturi curioase.

Întrebare: Ce vreți să spuneți prin „șezuturi curioase”?

Profesor Hegramet: Ați văzut vreodată scaunul pilotului dintr-o navă Heechee? E compus din două piese plate de metal, îmbinate în V. N-ați putea sta acolo mai mult de zece minute fără să vă doară fundul. Noi am întins între ele un fel de plasă pe care ne putem așeza. Este deci un adaus uman. Heechee n-aveau așa ceva. Corpurile lor trebuie să fi semănat oarecum cu ale viespilor: cu un abdomen mare atârnând, ba chiar extinzându-se mai jos de șolduri, între picioare.

Întrebare: Credeți că puteau avea ace ca viespile?

Profesor Hegramet: Ace? Nu. Nu cred. Deși, poate că da. Sau poate că aveau niște organe sexuale date dracului.

Am rămas pe marginea patului, în timp ce Klara îl ajuta să trezească fetița și să-i strângă lucrurile. Când au ieșit din cameră, am solicitat câteva disponibilități pe PV și le-am studiat atent. La întoarcerea Klarei, oprisem deja aparatul și stăteam turcește în pat, gândindu-mă.

— Cristoase, făcu ea posacă. Ce noapte nenorocită! Mi-a trecut și somnul. M-aș duce să câștig ceva parale la ruletă.

— Mai bine nu!

Cu o noapte înainte, stătusem trei ore, timp în care câștigase zece mii de dolari și apoi pierduse douăzeci de mii.

— Am o ideea mai bună, am continuat. Hai să luăm o navă.

Se întoarse într-atât de brusc spre mine, încât aproape zbură din pat.

— Ce?

— Să plecăm într-o misiune.

Închise ochii, apoi întrebă fără să-i deschidă:

— Când?

— Lansarea 29-40. E o Cinci cu un echipaj bun: Sam Kahane și prietenii lui. S-au refăcut și mai au nevoie de doi oameni.

Își apăsă pleoapele cu vârful degetelor, apoi deschise ochii și mă privi.

— Mda, făcu ea, ai niște idei interesante.

Acoperisem pereții din metal Heechee cu niște paravane făcute de mine, ca să diminuez lumina și să putem dormi; cu toată obscuritatea, îi zăream perfect chipul. Era înspăimântată. Totuși, continuă:

— Nu sunt niște tipi răi. Cum te-mpaci cu poponarii?

— Îi las în pace și ei mă lasă în pace. Mai ales dacă sunt cu tine.

— Mda, rosti ea și se târî spre mine, mă cuprinse cu brațele, mă trase pe spate și-și rezemă capul de gâtul meu. De ce nu? șopti, atât de încet, încât la început am crezut că mi se păruse.

Când am fost sigur, frica m-a izbit. Existase permanent șansa ca ea să spună *nu*. Atunci aș fi scăpat. Mă simțeam tremurând, totuși am izbutit să rostesc:

— Atunci ne înscriem mâine dimineață?

Clătină din cap.

— Nu, îmi răspunse cu o voce înăbușită. Tremura la fel de tare ca și mine. Ia telefonul, Bob. Ne înscriem acum, înainte de a ne răzgândi.

A doua zi, mi-am părăsit slujba, am împachetat lucrurile în valizele cu care venisem și le-am dat spre păstrare lui Shicky, care părea gânditor. Klara și-a concediat îngrijitoarea – care era destul de alarmată – dar n-a

împachetat nimic. Avea încă destui bani. A plătit anticipat chiria pentru camerele ei, și a lăsat totul pe loc.

Bineînțeles, am dat o petrecere de plecare. Nu-mi amintesc nici măcar o singură persoană care să fi participat.

Apoi, brusc, ne înghesuim în lander, coborând în capsulă în vreme ce Sam Kahane verifica metodic interiorul. Ne-am închis în gogoașele noastre și am cuplat comanda automată.

S-a produs o zguduitură, urmată de o senzație de cădere și plutire până au intervenit servomotoarele care ne-au plasat pe traiectorie.

13

— Bună dimineața, Bob, spune Sigfrid, însă eu mă opresc în pragul ușii, brusc și subliminal îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Rob. Intră.

— Ai schimbat lucrurile pe aici, rostesc eu acuzator.

— E adevărat, Robbie. Îți place cum arată camera?

O privesc. Au dispărut pernele azvârlite pe jos. Pe perete nu mai există tablourile abstracte. În locul lor sunt holopicturi cu peisaje spațiale, munți și mări. Lucrul cel mai caraghios este Sigfrid însuși: îmi vorbește din interiorul unui manechin aflat într-un colț al camerei. Ține un creion între degete și poartă ochelari fumurii.

— Foarte interesant, îi răspund. Care-i motivul?

Glasul îi sună de parcă ar zâmbi binevoitor, deși chipul manechinului rămâne inexpresiv.

— M-am gândit că ți-ar plăcea o schimbare, Rob.

Pășesc în odaie, dar mă opresc după câțiva pași.

— Ai luat și salteaua!

— Nu era necesară, Bob. După câte vezi, există o canapea nouă. Totul e foarte tradițional, nu-i așa?

— Mda...

— De ce nu te întinzi? mă ademenește el. Să vezi cum e.

— Mda...

Mă întind prudent. Mă simt ciudat și nu-mi place, probabil pentru că această încăpere reprezintă ceva serios pentru mine, iar modificarea ei mă face nervos.

— Salteaua avea chingi, mă plâng.

— La fel are și canapeaua, Rob. Le poți scoate din lateral. Caută un pic... acolo. Acum e mai bine?

— Nu.

— Cred, rostește el încet, că în problemele terapeutice ar trebui să mă lași pe mine să decid dacă e necesară o schimbare, Rob.

— Și încă ceva, Sigfrid! mă ridic în capul oaselor. Hotărăște-te dracului odată cum ai de gând să-mi spui. Nu mă cheamă Rob, sau Robbie, sau Bob. Mă numesc Robinette.

— Știu, Robbie...

— Iar începi?

O pauză, apoi cu blândețe:

— Cred că mi-ai putea permite să aleg modul de adresare pe care îl prefer, Robbie.

— Hm...

Am o rezervă infinită de asemenea non-cuvinte ce nu spun nimic. De fapt, mi-ar plăcea să dirijez întreaga ședință rostindu-le doar pe ele. Aș vrea ca *Sigfrid* să se dezvăluie. Vreau să știu de ce mi se adresează mereu cu alte nume. Vreau să știu ce găsește semnificativ în spusele mele. Vreau să știu ce gândește de fapt despre mine... dacă niște bucăți din alamă și plastic pot gândi.

Desigur, ceea ce eu știu, dar Sigfrid nu cunoaște, este faptul că buna mea prietenă S.Ya. mi-a promis să mă ajute să-i fac o farsă. Abia aștept.

— Ai vrea să-mi spui ceva, Rob?

— Nu.

Așteaptă. Mă simt ostil și necomunicativ. Cred că un motiv este nerăbdarea cu care aștept ziua când îl voi păcăli pe Sigfrid, însă celălalt este schimbarea interiorului. Exact aceleași chestii mi le făceau când am avut episodul psihotic în Wyoming. Uneori, veneam pentru ședință și mă așteptau cu o hologramă a mamei, lua-i-ar dracu' să-i ia! Semăna perfect cu mama, dar nu mirosea ca ea și nu avea atingerea ei; de fapt, nici nu aveai ce să atingi, era doar lumină. Alteori, mă aduceau în întuneric, iar ceva cald și drăgălaș mă lua în brațe și-mi șoptea la ureche. Nu-mi plăceau chestiile astea. Eram nebun, însă nici chiar așa!

Sigfrid continuă să aștepte însă știu că nu va aștepta pe vecie. În curând va începe să-mi pună întrebări, probabil în legătură cu visele mele.

— Ai mai visat de când ne-am văzut ultima dată, Bob?

Casc. Subiectul este extrem de plictisitor.

— Nu cred. În tot cazul, nimic important.

— Mi-ar plăcea totuși să aud despre ce era vorba. Chiar dacă este numai un fragment.

— Ești o pacoste, Sigfrid, știi asta?

— Îmi pare rău că te fac să simți așa, Rob.

— În fine... Nu cred că-mi pot aminti nici măcar un fragment.

— Încearcă, te rog.

— Of! Bine...

RAPORT DE MISIUNE

Nava 1-8. Zborul 013D6. Echipaj F. Ito.

Timp de tranzit: 41 zile 2 ore. Poziția neidentificată. Înregistrările aparatelor de bord distruse.

Urmează transcrierea benzii echipajului: „Planeta pare să aibă o gravitație la suprafață ce depășește 2,5, dar voi încerca o asolizare. Norii de praf și vaporii nu pot fi străbătuți nici cu instrumentele vizuale, nici cu radarul. De fapt, nu arată prea bine, însă este a unsprezecea expediție a mea. Am setat întoarcerea automată peste 10 zile. Dacă până atunci nu am revenit cu landerul, cred că nava va sosi singură. Aș vrea să știu ce pot însemna petele și flamele acelea de pe soare."

La întoarcerea navei, prospectorul nu era la bord. Nici un artefact sau mostră. Vehiculul de coborâre neasigurat. Nava deteriorată.

Îmi caut o poziție mai confortabilă. Singurul vis la care mă pot gândi este absolut banal și știu că nimic din el nu se leagă de vreun eveniment traumatic sau crucial, însă dacă îi spun toate astea, o să se enerveze. De aceea, rostesc cuminte:

— Eram în vagonul unui tren foarte lung. Mai multe vagoane erau cuplate între ele și puteai să treci din unul în celălalt. Toate pline cu persoane pe care le știam. Era o femeie, o tipă mămoasă, care tușea foarte mult, și o alta care... în sfârșit, arăta ciudat. La început, am crezut că era bărbat. Era îmbrăcată într-un fel de salopetă de lucru și nu-i puteai ghici sexul, și avea niște sprâncene foarte stufoase, masculine. Eu însă știam că era femeie.

— Ai vorbit cu vreuna dintre ele, Bob?

— Te rog, nu mă întrerupe, Sigfrid, mă faci să pierd șirul.

— Iartă-mă, Rob.

— Le-am lăsat... nu, n-am vorbit cu ele, continui eu. Am trecut în vagonul următor. Era ultimul vagon al trenului. Se cupla cu celelalte printr-un fel de... ia să vedem... nu știu cum să-l descriu. Era ca un burduf de armonică, făcut din metal, înțelegi? Și se lungea.

Mă opresc pentru o clipă, scârbit. Aproape că simt nevoia să-mi cer scuze pentru un astfel de vis tâmpit și nesemnificativ.

— Ziceai că se lungea, Bob? reia Sigfrid.

— Exact, se lungea. Așa că, bineînțeles, vagonul în care eram eu se depărta tot mai mult și mai mult de ceilalți. Vedeam numai semnalul din coada vagonului care avea parcă forma chipului ei, privindu-mă. Ea...

Pierd firul spuselor. Încerc să revin:

— Cred că simțeam că-mi va fi foarte greu s-ajung înapoi la ea, de parcă ea... Scuză-mă, Sigfrid, nu-mi amintesc prea limpede ce se întâmpla. Apoi m-am trezit. Și, termin eu virtuos, am scris totul imediat, așa cum mi-ai spus să fac.

— Apreciez lucrul ăsta, Bob, rostește Sigfrid cu gravitate.

Așteaptă ca să continui.

— Canapeaua asta nu-i la fel de confortabilă ca salteaua, mă plâng.

— Îmi pare rău, Bob, spuneai că le-ai recunoscut?

— Pe cine?

— Cele două femei din tren, de care te îndepărtai tot mai mult și mai mult.

— Ah... Nu știu ce vrei să spui. Le recunoscusem doar în vis. Habar n-am cine puteau fi.

— Semănau cu cineva cunoscut?

— Deloc. Chiar m-am mirat de lucrul ăsta.

După un răstimp, despre care știu că reprezintă o șansă de a mă răzgândi în legătură cu un răspuns care nu-i place, Sigfrid rostește:

— Ai menționat că una dintre femei avea un aer „mămos" și tușea...

— Da. Însă n-am recunoscut-o. Îmi era familiară într-un fel, dar așa este întotdeauna într-un vis.

— Te poți gândi la vreo femeie, articulează el răbdător, pe care ai cunoscut-o, având un aer matern și tușind frecvent?

— Dragă Sigfrid! hohotesc puternic. Te asigur că femeile pe care le cunosc n-au câtuși de puțin un aer matern! Și apoi, toate au cel puțin Integrala Medicală. Nu prea tușesc.

— Înțeleg. Ești sigur, Robbie?

— Nu fi pisălog, Sigfrid, rostesc nervos, deoarece canapeaua e foarte incomodă, deoarece trebuie să merg până la baie și deoarece situația aceasta pare să se prelungească în mod indefinit.

— Înțeleg.

După un moment, se agață de altceva, așa cum știam că va face; este ca un porumbel, ciugulește tot ceea ce-i arunc, bucățică cu bucățică.

— Dar cealaltă femeie, cea cu sprâncenele stufoase?

— Ce-i cu ea?

— Ai cunoscut vreodată o fată care să aibă sprâncene stufoase?

— Iisuse, Sigfrid, m-am culcat cu cinci sute de fete! Am întâlnit toate felurile de sprâncene despre care ai auzit cândva.

— Nu era vreuna deosebită?

— Nu-mi amintesc, așa, la repezeală.

— Nu la repezeală, Bob. Te rog, fă un efort să-ți amintești.

E mai ușor să faci ceea ce vrea, decât să te cerți cu el, așa încât mă încrunt:

— Bine, ia să vedem... Ida Mae? Nu. Sue-Ann? Nu. S.Ya? Nu. Gretchen? Nu... de fapt, ca să-ți spun adevărul, Sigfrid, Gretchen era într-atât de blondă încât nu puteai spune dacă avea sprâncene.

— Acestea sunt fete pe care le-ai cunoscut recent, nu-i așa, Rob? Poate este vorba de altcineva mai de demult.

— Mai demult?

Mă chinui să pătrund cât pot de adânc în amintiri, până la minele de hrană și Sylvia. Izbucnesc în râs.

— Știi ceva, Sigfrid? E caraghios, însă nu reușesc să-mi aduc aminte cum arăta Sylvia... ah, stai puțin! Gata! Mi-am reamintit, își pensa sprâncenele

aproape complet și apoi le desena cu creionul. Știu asta pentru că odată, pe când stăteam cu ea în pat, ne-am pictat unul pe celălalt cu dermatograful ei.

Aproape că-l pot auzi suspinând.

— Vagoanele, spuse el, ciugulind altă bucățică lucitoare. Cum le-ai putea descrie?

— Ca orice vagoane de tren. Lungi... Înguste... Mișcându-se rapid prin tunel...

— Lungi, înguste și mișcându-se printr-un tunel, Bob?

Îmi pierd răbdarea când îl aud. E *prea* transparent!

— Hai, Sigfrid! Cu *mine* nu scapi cu chestii de astea, cu simboluri falice.

— Nu încerc să scap cu nimic, Bob.

— Atunci, pe cuvântul meu, ești cretin dacă te agăți de visul ăsta. Nu ascunde nimic. Trenul era pur și simplu un tren. Nu știu cine erau femeile. Și, apropo, *detest* canapeaua asta blestemată! Pentru banii pe care ți-i plătește compania mea de asigurări, ai putea face lucruri mai bune!

M-a enervat de-a binelea. Încearcă să se întoarcă la vis, dar sunt hotărât să-l pisez pe tema banilor și, până plec, îmi promite că va redecora încăperea înainte de următoarea ședință.

Plecând, mă simt mulțumit. Îmi face, într-adevăr, bine. Cred că este din cauză că am curajul să mă răzvrătesc împotriva lui și poate că toate prostiile astea m-au ajutat cumva, chiar dacă este adevărat că are niște idei destul de țicnite.

14

M-am zbătut să ies din hamac, ca să evit genunchiul Klarei și m-am izbit de umărul lui Sam Kahane.

— Pardon, a făcut el fără ca măcar să se întoarcă să vadă despre cine era vorba.

Continua să stea cu mâna pe bulbul de start, deși trecuseră zece minute de la plecare. Privea culorile ce pâlpâiau pe tabloul de bord Heechee și ridicase capul numai ca să se uite la ecranul de deasupra.

M-am sculat, simțindu-mă amețit. Îmi trebuiseră câteva săptămâni ca să mă obișnuiesc cu absența aproape totală a gravitației de în Poartă. Fluctuația forțelor G din capsulă era cu totul altceva. Erau foarte slabe, însă nu rămâneau constante mai mult de un minut și urechea mea internă protesta.

M-am târât în zona bucătăriei, trăgând cu coada ochiului spre ușa toaletei. Ham Tayeh continua să fie înăuntru. Dacă nu ieșea mai repede, situația mea urma să devină critică. Klara râse, se întinse în hamacul ei și mă cuprinse cu un braț.

— Săracu' Bobbie, făcu ea. Și abia am început...

Am înghițit o pilulă, mi-am aprins o țigară și m-am străduit să nu vomit. Nu știam cât din greață se datora mișcării. Mare parte era cauzată de frică. Este ceva îngrozitor să știi că între tine și moartea instantanee și hâdă nu se află decât o pojghiță subțire de metal, făcută de niște străini acum jumătate de milion de ani. Și să mai știi că ai pornit să mergi undeva, fără să ai pic de control, lucru care ar putea deveni extrem de neplăcut

M-am târât înapoi în hamac, am stins țigara, am închis ochii și m-am străduit să fac timpul să treacă.

Era o grămadă de timp. În medie, o călătorie durează în jur de patruzeci și cinci de zile dus și tot atâta întors. Nu are importanță cât de departe se merge. Zece ani-lumină sau zece mii: contează puțin, dar nu într-o relație liniară. Ni s-a spus că navele accelerează permanent și, în același timp, accelerează *creșterea* accelerației. Creșterea respectivă nu e liniară, nici exponențială, ci are o variație ce nu poate fi algoritmată. Viteza luminii este atinsă foarte rapid, în mai puțin de o oră. Apoi, pare să treacă destul de mult, înainte să fie depășită. Abia din acel moment începe realmente să capete viteză.

Poți să-ți dai seama de toate astea (se zice) urmărind stelele, de pe ecranul de navigație Heechee (se zice), aflat deasupra bordului. În timpul primei ore, stelele încep să-și schimbe culoarea și se deplasează. Când se

trece de viteza luminii, îți dai imediat seama pentru că toate sunt îngrămădite în centrul ecranului, care reprezintă botul navei în timpul zborului.

De fapt, stelele nu se mișcă. Recepționezi însă lumina emisă de surse din spate sau din lateral. Fotonii care lovesc captatorul frontal au fost emiși în urmă cu o zi, o săptămână sau o sută de ani. Peste câteva zile punctele încetează să mai arate a stele. Se vede doar un fel de suprafață cenușie, pestriță. Seamănă puțin cu un holofilm privit în lumină, dar dintr-un holofilm poți crea o imagine virtuală cu ajutorul unui proiector, în vreme ce din cenușiul de pe ecranele Heechee nu s-a obținut *niciodată* nimic.

Când, în cele din urmă, am intrat în toaletă, nevoia nu mai părea atât de urgentă; când am ieșit, Klara era singură în cabină, verificând imaginile stelelor cu camera teodolitică. Se întoarse să mă privească.

— Arăți mai puțin verde, rosti ea aprobator.

— O să supraviețuiesc. Unde-s băieții?

— Unde să fie? Jos, în lander. Dred s-a gândit că poate ar trebui să mai aducem sus din lucruri, așa încât noi doi să putem folosi landerul când ei sunt sus, și invers.

— Hm...

Era o idee bună; de fapt, mă întrebasem cum aveam să ne descurcăm cu lipsa de intimitate.

— Bine. Ce vrei să fac? am întrebat-o.

Se întinse și mă sărută pe jumătate absentă.

— Stai deoparte. Știi ce? Se pare că ne îndreptăm drept spre Nordul Galactic.

Am privit vestea cu îngăduința profundă a ignorantului.

— E bine? am rostit în cele din urmă.

— De unde să știu? zâmbi ea.

M-am lăsat pe spate și am privit-o. Dacă era la fel de speriată ca mine, și nu mă îndoiam că era, nu lăsa să se vadă.

Am început să mă întreb ce exista în Nordul Galactic... și, mult mai important, cât ne va trebui să ajungem până acolo.

Cea mai scurtă călătorie înregistrată până la un alt sistem stelar durase optsprezece zile. Era vorba de steaua Barnard și reprezentase un faliment; nu se găsise absolut nimic. Cea mai lungă călătorie, sau în tot cazul cea mai lungă cunoscută – cine știe câte nave cu prospectori morți se află încă pe drumul de întoarcere din, să zicem, M-31 din Andromeda? – era de o sută și șaptezeci și cinci de zile în fiecare direcție. Exploratorii s-au întors morți. E

greu de spus unde au fost. Imaginile înregistrate nu dezvăluiau prea multe, iar echipajul nu mai era în stare să dea explicații.

Când pornește, e de groază chiar pentru un veteran. Știi că accelerezi, dar nu știi cât va dura accelerarea. Poți spune când începe frânarea. În primul rând, deoarece spirala aurie care există în toate navele Heechee clipește de câteva ori. (Nimeni nu cunoaște motivul). Ți-ai putea da seama și fără s-o vezi, pentru că pseudo-gravitația slabă ce te apăsa de fundul navei te trage acum în față. Fundul devine vârf.

De ce oare Heechee nu-și răsuceau navele în timpul zborului, pentru a folosi forța de propulsie atât pentru accelerare cât și pentru frânare? Nu știu. Răspunsul îl cunosc doar constructorii.

Poate are vreo legătură cu faptul că toate instrumentele lor optice sunt la prova. Prova este totdeauna puternic blindată, chiar și la navele ușoare – bănuiesc că împotriva impactului cu moleculele de praf sau gaz. Însă unele dintre navele mari, câteva Treiuri și aproape toate Cinciurile sunt complet blindate. Și totuși nu se răsucesc...

Oricum, când spirala clipește și simți frânarea, știi că ai parcurs un sfert din timpul total dus-întors al călătoriei. Evident, nu și un sfert din timpul total petrecut în spațiu. Cât de mult vei rămâne la destinație este cu totul altceva. Ești singurul care hotărăște asta. Ai parcurs însă jumătate din drumul dus.

În concluzie, înmulțești cu patru numărul zilelor scurse până atunci și, dacă cifra rezultată e mai mică decât numărul de zile pentru care există provizii, atunci știi măcar că nu vei muri de foame. Diferența între cele două numere te informează cam cât poți zăbovi, odată ajuns la destinație.

Rația individuală de hrană, apă și oxigen este pentru două sute cincizeci de zile. O poți lungi fără probleme până la vreo trei sute (doar că te întorci piele și os și poate, cu ceva deficiențe). Dacă trec șaizeci, șaizeci și cinci de zile fără să înceapă frânarea, știi că s-ar putea să ai probleme și începi să mănânci mai puțin. Dacă ajungi la optzeci sau nouăzeci de zile, problema se rezolvă de la sine pentru că nu mai ai scăpare, o să mori înainte de a ajunge înapoi. *Poți* încerca să schimbi destinația. Asta reprezintă însă un alt fel de a muri, după câte se poate deduce din spusele supraviețuitorilor.

Probabil că Heechee puteau schimba destinația atunci când voiau, dar *cum* o făceau este una dintre acele întrebări fără răspunsuri, alături de: *de ce* au luat totul înainte de a pleca? Sau: *cum* arătau? Sau: *unde* s-au dus?

Când eram copil, pe la bâlciuri se vindea un fel de carte. Se intitula: *Tot ce știm despre Heechee.* Avea o sută douăzeci și opt de pagini și toate erau albe.

ANUNȚURI

MASEZ cele șapte puncte, contra unei lecturi din Gibran. Nuditatea opțională. 86-004.

INVESTIȚI câștigurile în terenuri, în zona vest-africană cu cea mai rapidă dezvoltare. Legi fiscale favorabile, rate ale creșterii dovedite. Reprezentanța noastră de în Poartă vă stă la dispoziție, cu amănunte. Miercuri, orele 15.00, la Blue Hell, conferința „Este Dahomey stațiunea de lux a viitorului?" Intrarea gratuită, răcoritoare.

CINEVA DIN Aberdeen? Să stăm de vorbă. 87-396.

PORTRETUL DUMNEAVOASTRĂ în pastel, ulei, altele, 150$. Orice subiecte. 86-569.

Dacă Sam, Dred și Mohamed erau homo, și n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc, n-au prea arătat-o în primele zile. Își vedeau de treburile lor. Citeau. Ascultau muzică la căști. Jucau șah și, dacă ne convingeau pe Klara și pe mine, poker chinezesc. Nu jucam pe bani, ci pe carturi. (După vreo două zile, Klara spunea că era mai bine să pierzi, pentru că atunci aveai cu ce-ți umple timpul). Ne tolerau cu blândețe, pe Klara și pe mine, minoritatea heterosexuală oprimată din societatea dominant homosexuală a navei, și ne ofereau landerul exact cincizeci la sută din timp, deși reprezentam doar patruzeci la sută din echipaj.

Ne înțelegeam. Era un lucru bun. Trăiam fiecare clipă în umbra și mirosul celorlalți.

Interiorul unei nave Heechee, chiar și o Cinci, nu-i cu mult mai mare decât bucătăria unui apartament. Landerul oferă puțin spațiu suplimentar – cam echivalentul unei cămări – dar, cel puțin la ducere este umplut cu provizii și echipament. Iar din tot spațiul disponibil, să zicem patruzeci și doi sau patruzeci și trei de metri cubi, scădeți ce mai intră pe lângă echipaj.

Când te afli în *spațiul tau,* simți forța slabă, dar permanentă, cauzată de accelerație. De fapt, nu-i creată de accelerație, ci de atomii din corp care se împotrivesc la depășirea vitezei luminii și poate fi definită drept o frecare. Ceea ce simți însă este o forță gravitațională slabă. Ai senzația că cântărești vreo două kilograme.

Din acest motiv, îți trebuie ceva de care să te fixezi, când vrei să te odihnești. De aceea, fiecare membru al echipajului are un hamac personal ce se deschide și înfășoară în jurul lui ca să poată dormi, sau se pliază, devenind un fel de scaun. La asta se mai adaugă obiectele personale ale fiecăruia: dulăpioare pentru benzi, discuri și haine (deși de ultimele n-ai mare nevoie); pentru obiecte de toaletă: fotografii ale celor apropiați și dragi (dacă există); pentru orice ai decis să-ți aduci, corespunzător spațiului acordat greutății și volumului tău (75 kilograme, 1/3 de metru cub); și cu astea s-a aglomerat deja.

Să mai adăugăm echipamentul Heechee original al navei. Trei sferturi din el nu va fi folosit niciodată. Nici n-ai habar cum, așa că în majoritatea cazurilor, îl ignori. Totuși, nu poate fi demontat. Instalațiile Heechee fac parte integrantă. Dacă amputezi o parte, nimic nu mai funcționează.

Poate că dacă am ști cum să tămăduim rana, am putea evacua o parte din balastul ăsta fără să afectăm funcționarea navei. Nu știm, și totul rămâne pe loc; cutia gălbuie de forma unui diamant, care explodează dacă încerci s-o deschizi; spirala fragilă din țeavă aurie care uneori, strălucește iar

alteori, mai des, devine neplăcut de fierbinte (nimeni nu știe exact de ce anume), și altele. Toate rămân pe loc și te ciocnești într-una de ele.

Să adăugăm la toate astea, echipamentul oamenilor. Costumele spațiale, câte unul pentru fiecare, croit pe măsură. Echipamentul foto. Instalațiile de toaletă și baie. De preparare a hranei. Aparatura de evacuare a deșeurilor. Trusele de testare, armele, perforatoarele, cutiile de eșantioane, toate mărunțișurile pe care trebuie să le iei când cobori pe o planetă, dacă se întâmplă să fii atât de norocos încât să nimerești la o planetă pe care poți coborî.

Ce mai rămâne nu înseamnă prea mult. Parcă ai locui săptămâni în șir sub prelata unui camion aflat în mișcare, alături de alți patru indivizi care-și dispută spațiul.

După primele două zile, îmi formasem o prejudecată lipsită de rațiune împotriva lui Ham Tayeh. Era prea masiv. Ocupa mai mult spațiu decât era normal.

Ca să fiu cinstit, Ham nu era nici măcar la fel de înalt ca mine, deși cântărea mai mult. Nu mă interesa însă spațiul pe care îl ocupam eu. Mă deranja când mi-l invadau alții. Sam Kahane stătea mai binișor, doar un metru și șaizeci, cu o barbă neagră și țeapănă și un păr creț, vulgar, pe abdomen, peste *cache-sex,* pe piept și pe spate. N-am considerat că Sam îmi viola spațiul personal, până când n-am găsit în mâncare un fir lung și negru din barba lui. Ham, cel puțin, era aproape complet spân, cu o piele moale și aurie care-l făcea să semene cu un eunuc din Iordania. (Regii iordanieni aveau eunuci în haremurile lor? Aveau haremuri? Ham nu părea să știe prea multe în privința asta; ai lui trăiau de trei generații în New Jersey).

M-am trezit chiar comparând-o pe Klara cu Sheri, care era cu vreo două măsuri mai mică. (Nu totdeauna. De obicei, Klara era numai bună.) Iar Dred Frauenglass, al treilea din echipa lui Sam, era un tânăr subțirel și blând care vorbea puțin și părea că ocupă mai puțin spațiu decât oricare altul.

Eu eram novicele grupului și toți mi-au arătat, pe rând, cum să fac puținul pe care-l aveam de făcut. Trebuia executate fotografiile de rutină și citirile spectrometrice. Înregistrarea citirilor de pe panoul de control Heechee, unde luminile colorate variază permanent și infim ca intensitate și nuanțe. (Corporația continuă să le studieze, sperând să înțeleagă ce înseamnă). Fotografierea și analiza spectrală a stelelor de pe ecran în spațiul tau. Toate laolaltă ocupă zilnic cel mult două ore de persoană. Sarcinile gospodărești de preparare a hranei și curățenie însemnau alte două ore.

Zilnic deci, fiecare dintre cei cinci membri lucrau vreo patru ore, echipajul având la dispoziție cam optzeci de ore/om pierdute.

Mint! Nu faci așa ceva cu timpul tău. Ceea ce faci cu timpul tău este să aștepți frânarea.

Trei zile, patru zile, o săptămână; și am devenit conștient de o tensiune ce se acumula în navă, dar pe care n-o împărtășeam. Două săptămâni și am știut ce era, pentru că începusem s-o simt. Așteptam cu toții să se întâmple. Când mergeam să ne culcăm, ultima privire era îndreptată spre spirala aurie, să vedem dacă nu cumva se aprinsese. Când ne sculam, prima grijă era de a vedea dacă tavanul devenise podea. În a treia săptămână, toți aveam nervii la pământ. Ham era cel mai irascibil; grăsunul Ham cu pielea lui aurie și chipul vesel de spiriduș.

— Hai să facem un poker, Bob.

— Nu, mulțumesc.

— Hai, Bob! Ne trebuie al patrulea. (În pokerul chinezesc se împarte tot pachetul, treisprezece cărți fiecărui jucător. Altfel nu se poate juca.)

— Nu vreau.

Atunci, brusc furios:

— Mă piș pe tine! După ce că nu meriți nici un pârț ca membru de echipaj, nu vrei nici măcar să joci cărți!

Apoi se așeză și amestecă, morocănos, cărțile vreme de o jumătate de oră de parcă ar fi fost ceva vital pentru el. Gândindu-mă bine, așa și era. Să presupunem că ești într-o Cinci și au trecut șaptezeci și cinci de zile fără să înceapă frânarea. Imediat, îți dai seama în ce pericol ești: proviziile nu ajung mai mult de trei sute de zile la cinci persoane.

Dar ar putea ajunge la patru...

Sau trei... Sau două... Sau una!

În momentul acela devine limpede că cel puțin o persoană nu se va mai întoarce din călătorie și, în majoritatea echipajelor, se procedează la tăiatul cărților. Înțelegător, cel care a pierdut își taie gâtul. Dacă ghinionistul nu-i înțelegător, ceilalți patru îi dau lecții de comportare.

Multe nave care au plecat Cinciuri, s-au întors Treiuri. Câteva s-au întors Unuri.

Cam așa ne treceam timpul, nu ușor și în mod sigur nu repede.

O vreme, sexul a fost calmantul suveran, iar Klara și eu petreceam ore la rând îmbrățișați, moțăind o vreme și trezindu-ne ca să-l trezim și pe celălalt, să reîncepem. Cred că și băieții făceau cam același lucru; n-a trecut mult și landerul a început să miroasă ca vestiarul unei săli de sport. Apoi, toți cinci, am început să căutăm singurătatea. Pe navă nu era suficientă singurătate ca să poată fi împărțită la cinci, dar am făcut tot posibilul; de comun acord, am început să-l lăsăm pe unul dintre noi să rămână singur în

lander câte o oră sau două. În timp ce eu stăteam acolo, Klara era tolerată în cabină. Când se izola Klara, obișnuiam să joc cărți cu băieții. Atunci când unul dintre ei se afla în lander, ceilalți ne țineau companie. Habar n-am ce făceau în timpul lor liber; în cea mai mare parte a timpului, eu mă holbam în spațiu. Pe cuvântul meu că asta făceam: priveam pe hublourile landerului în bezna de afară. Nu zăream nimic, totuși era mai bine decât să văd aceleași lucruri de care mă săturasem din navă.

După un timp, am început să ne formăm obiceiuri. Eu ascultam benzi, Dred își viziona pornodiscurile, Ham desfăcuse o claviatură flexibilă și cânta muzică electronică în căști (chiar și așa se mai auzea, dacă ascultai atent, și am ajuns să mi se facă greață de Bach, Palestrina și Mozart). Sam Kahane ne organiză cursuri și petreceam o grămadă de timp tachinându-l și discutând natura stelelor neutronice, a găurilor negre și a galaxiilor Seyfert, atunci când nu repetam manevrele premergătoare coborârii pe o altă planetă. Partea bună era că reușeam să nu ne detestăm unul pe celălalt măcar pentru o jumătate de oră. În restul timpului... mda, de obicei ne detestam. Eu nu puteam să *suport* obiceiul lui Ham Tayeh de-a amesteca într-una cărțile de joc. Dred manifesta o ostilitate irațională față de țigara mea ocazională. Subsuorile lui Sam erau o oroare chiar și în duhoarea din capsulă față de care aerul Porții părea o grădină de trandafiri. Iar Klara... ei bine, Klara avea un obicei prost. Îi plăcea asparagusul. Adusese cu ea patru kilograme de alimente deshidratate, pentru varietate și ca să aibă cu ce-și trece timpul, și, deși le împărțea cu mine sau uneori cu ceilalți, insista din când în când să mănânce asparagus de una singură. Asparagusul dă urinei un miros caracteristic. Nu-i prea romantic să-ți dai seama după schimbarea calității aerului din toaleta comună că iubita ta a mâncat asparagus.

Și totuși... era iubita mea, da, într-adevăr!

Nu făcusem numai dragoste în acele ore nesfârșite din lander; stătusem de vorbă. Niciodată n-am cunoscut interiorul minții vreunui om măcar o fracțiune din cât ajunsesem să-l cunosc pe al Klarei. O iubeam. N-aveam ce face și nu mă puteam opri.

Niciodată.

În a douăzeci și treia zi mă jucam cu pianul electronic al lui Ham când, brusc, mi-a venit rău. Variațiile forței gravitaționale, pe care ajunsesem să le ignor, se intensificau.

NOTĂ ASUPRA FORMĂRII STELELOR

Dr. Asmenion: Presupun că majoritatea celor veniți aici sunt mai interesați să aibă o prezență bună decât să învețe astrofizică. Nu trebuie să vă faceți griji. Aparatele fac aproape totul. Voi vă faceți scanările de rutină și dacă dați peste ceva deosebit, va ieși la iveală în evaluarea făcută la întoarcere.

Întrebare: Nu există indicii care să ne arate ce ar trebui să căutăm?

Dr. Asmenion: A, ba da! A existat de pildă un prospector care a ridicat vreo jumătate de milion, mi se pare, ieșind în nebuloasa Orion și remarcând că o parte a norului de gaz era mai fierbinte decât restul. A dedus că se forma o stea. Gazul se condensa și se încălzea. Peste zece mii de ani probabil, acolo va fi un sistem solar și tipul a făcut o scanare mozaic specială a întregii porțiuni de cer. S-a ales cu bonificația științifică. Acum, Corporația trimite nava acolo anual să culeagă date noi. Se plătește o bonificație de o sută de mii de dolari, iar cincizeci de mii îi revin primului descoperitor. Dacă doriți, o să vă dau coordonatele unor puncte similare, de pildă nebuloasa Trifidelor. N-o să puneți mâna pe o jumătate de milion, dar tot vă alegeți cu ceva.

Am ridicat privirea și am întâlnit ochii Klarei. Zâmbea cu teamă, aproape cu lacrimi. Arătă cu degetul și, prin toate curbele sinuoase ale spiralei de sticlă, scântei aurii se fugăreau precum peștișorii într-un pârâu.

Ne-am îmbrățișat, râzând, în timp ce spațiul se rotea în jurul nostru și pupa devenea provă. Începuse frânarea. Și aveam la dispoziție și o rezervă de timp.

15

Bineînțeles, biroul lui Sigfrid se află sub Cupolă. Nu poate fi nici prea cald, nici prea frig. Totuși, câteodată, așa mi se pare.

— Cristoase, îi spun, e cald aici. Nu-ți merge climatizarea.

— Nu am climatizare, Robbie, rostește el răbdător. Să revenim la mama ta...

— Dă-o în mă-sa, îi zic. Du-te și tu în mă-ta.

Urmează o pauză. Știu ce-i gândesc circuitele și simt că voi regreta aceste remarci impetuoase. Așa încât, adaug iute:

— Sigfrid, chiar nu mă simt bine. E cald aici.

— Tu ești cel cald, mă corectează el.

— Ce?

— Senzorii mei indică faptul că temperatura ta crește atunci când abordăm anumite subiecte: mama ta, Gelle-Klara Moynlin, prima ta călătorie, a treia ta călătorie, Dane Metchnikov și excreția.

— Minunat, izbucnesc furios. Deci mă spionezi?

— Știi că îți prelucrez semnalele externe, Robbie, spune el mustrător. Nu-i nimic rău în asta. Nu e cu nimic mai semnificativ decât un prieten care vede că roșești, te foiești sau bați darabana.

— Asta o zici tu.

— Da, Rob. Ți-o spun deoarece cred că ar fi bine să știi că aceste subiecte prezintă pentru tine o suprasarcină emoțională. N-ai vrea să discutăm despre asta?

— Nu! Aș vrea să discutăm despre tine, Sigfrid! Cu ce alte secrete mă ai la mână? Îmi numeri erecțiile? Îmi pui microfoane în pat? Îmi urmărești telefonul?

— Nu, Bob. Nu fac nimic din toate astea.

— Sper că-mi spui adevărul, Sigfrid. Am și eu posibilitățile mele de-a ști când minți.

Pauză.

— Nu cred că înțeleg ce spui, Rob.

— Nici nu trebuie, pufnesc eu. Ești doar o mașină.

E destul că înțeleg eu. Pentru mine este foarte important să-mi păstrez acest secret față de Sigfrid. În buzunarul meu se află petecul de hârtie pe care S.Ya. Lavorovna mi l-a dat într-o noapte plină de băutură, droguri și sex. În curând, într-o bună zi, îl voi scoate și atunci o să vedem cine-i șeful. Îmi place înfruntarea asta cu Sigfrid. Mă face furios. Când sunt furios, uit locul acela unde mă doare, mă doare și nu știu cum să opresc durerea!

16

După patruzeci și șase de zile de călătorie cu viteză superluminică, am revenit la genul de mișcare insensibilă: ne roteam pe o orbită și motoarele se opriseră.

Cu toții duhneam de ți se întorcea stomacul pe dos și eram groaznic de scârbiți unii de ceilalți, totuși ne-am îngrămădit în jurul ecranelor, umăr lângă umăr, aidoma unor amanți, privind steaua dinaintea noastră. Era mai mare și mai portocalie decât Soarele; ori mai mare, ori ne găseam la mai puțin de o U.A. de ea. Nu ne aflam însă pe orbita ei. Primara noastră era o planetă gazoasă gigant, cu un satelit o dată și jumătate mai mare decât Luna.

Nici Klara și nici băieții nu țipau sau chiuiau de fericire, așa încât am așteptat cât am putut, apoi am întrebat:

— Ce se-ntâmplă?

— Mă-ndoiesc că vom putea coborî pe *asta,* răspunse Klara absentă.

Nu părea dezamăgită, era complet indiferentă. Sam Kahane suspină adânc prin barbă și rosti:

— Bun! În primul rând, să luăm niște poze ca lumea. Rob și cu mine o să facem asta. Restul, începeți să căutați urme Heechee.

— Rahat, vorbi cineva, dar atât de încet, încât n-am putut recunoaște glasul. Putea fi chiar și al Klarei.

Aș fi vrut să întreb mai multe, însă simțeam că dacă voi întreba de ce nu sunt fericiți, unul dintre ei îmi va spune și răspunsul nu-mi va place de loc. Am tăcut și m-am strecurat după Sam, în lander; ne-am izbit unul de celălalt, îmbrăcându-ne costumele, verificând rezervoarele de oxigen și radiourile, apoi am acționat ecluza. Sam m-a împins în ușă; am auzit pompele evacuând aerul, după aceea puțina presiune rămasă, m-a împins afară, în spațiu, în clipa când ușa s-a deschis.

Pentru o clipă, am fost terorizat, singur într-un loc unde nu mai călcase nici o ființă omenească, îngrozit că uitasem să-mi prind cordonul de siguranță. Nu era însă nevoie: zăvorul magnetic se cuplase automat, iar eu am ajuns la capătul cordonului, am fost zgâlțâit puternic și am început, încetișor, să revin spre navă.

Până să ajung, Sam ieșise și se rotea spre mine. Am reușit să ne prindem și ne-am pregătit de fotografiat.

Sam mi-a arătat un punct între discul gazos de forma unei farfurii gigantice și soarele portocaliu, orbitor de strălucitor, iar eu mi-am pus mănușile pavăză deasupra ochilor și am zărit ce îmi indica: M-31 din

Andromeda. Desigur, de acolo de unde ne găseam, nu era în constelația Andromeda. Pe cer nu exista nimic care să semene cu Andromeda sau măcar cu vreo altă constelație cunoscută. Însă M-31 este atât de mare și de strălucitoare, încât dacă smogul nu este prea dens o poți zări chiar și de pe Pământ, sub forma unui norișor lenticular format din stele. Este cea mai strălucitoare galaxie exterioară și o poți recunoaște destul de ușor aproape din toate locurile unde ar putea ajunge o navă Heechee. Transfocând, te poți asigura de forma spiralată și, ca o verificare, n-ai decât să compari galaxiile mai mici care se găsesc aproximativ pe aceeași direcție.

În timp ce focalizam pe M-31, Sam făcea același lucru cu Norii lui Magellan, sau cu ceea ce bănuia el că sunt Norii lui Magellan. (Pretindea că identificase pe S. Doradus.) Amândoi, am început să facem fotografii teodolitice. Bineînțeles, scopul era ca savanții Corporației să poată triangula și localiza locul în care ne aflam. Poate că vă întrebați ce le păsa, însă asta era treaba; nu obții nici un fel de bonificație științifică, dacă nu realizezi seturile complete de fotografii. Ați crede că se poate depista destinația după înregistrările, făcute de pe ecrane în timpul călătoriei superluminice. Nu-i chiar așa. Direcția de bază se poate deduce, dar după primii câțiva ani-lumină, devine tot mai greu să cauți stele identificabile și nu se știe sigur dacă traiectoria este o linie dreaptă; unii spun că are o configurație în zig-zag datorită curburii spațiului.

Oricum, barosanii folosesc tot ce au – inclusiv măsurarea timpului și direcției de rotație a Norilor lui Magellan. Știți de ce? Pentru că din datele astea se poate calcula la câți ani-lumină suntem de ei și, astfel, cât de adânc am pătruns în Galaxie. Norii au o perioadă de revoluție de vreo optzeci de milioane de ani. Înregistrările corecte pot arăta modificări de ordinul a unul din două-trei-milioane diferențe, să zicem, de 150 ani-lumină.

Datorită cursurilor susținute de Sam, lucrurile astea începuseră să mă intereseze. De fapt, fotografiind și încercând să ghicesc cum se vor interpreta imaginile în Poartă, aproape uitasem de frică. Și aproape, dar nu de tot, uitasem că această călătorie, ce necesita un curaj deosebit, se dovedea a fi un eșec.

Și *era* un eșec.

Imediat ce am revenit în navă, Ham a luat ghemurile de benzi de la Sam Kahane și le-a băgat în scanner. Primul subiect era gigantul gazos. În toate benzile spectrului electromagnetic nu exista nimic care să sugereze radiație provenită de la artefacte.

Atunci, a început să caute alte planete. Erau greu de găsit, chiar cu scannerul automat, și probabil că existau vreo duzină pe care nu le puteam determina în timpul cât stăteam acolo (oricum era zadarnic, pentru că dacă nu le puteam localiza ar fi fost prea îndepărtate ca să putem ajunge la ele). Ham lua elementele-cheie din radiația stelei primare și programa scannerul să le caute reflecțiile. În felul ăsta, a depistat cinci corpuri. Două s-au dovedit a fi stele cu spectre similare. Celelalte trei erau într-adevăr planete, dar nici una nu emitea radiație artificială. Ca să nu mai spun că erau mici și îndepărtate.

Mai rămăsese de cercetat numai satelitul giganticei.

— Verificarea, ordonă Sam.

— Nu pare prea grozav, mormăi Mohamed.

— Nu mă interesează părerile tale, ci vreau să faci ce-am spus. Verifică-l!

— Zi tare, te rog, adăugă Klara.

Ham o privi surprins, poate din cauza lui „te rog", însă făcu ceea ce i se ceruse.

Apăsă un buton și rosti:

— Urmele radiației electromagnetice codificate.

Pe ecranul scannerului apăru o linie ușor sinusoidală, care oscilă scurt apoi deveni dreaptă și nemișcată.

— Negativ, continuă Ham. Temperaturi cu variații neregulate în timp.

Ăsta era un lucru nou pentru mine.

— Ce-i o temperatură care variază neregulat în timp? am întrebat.

— De pildă ceva care se încălzește după apusul soarelui, răspunse Klara nervoasă. Ei?

O altă linie dreaptă pe ecran.

— Nici din astea, făcu Ham. Suprafață metalică cu albedo mare?

O linie ușor sinusoidă, apoi nimic.

— Hm, comentă Ham. Gata, restul urmelor nu merită să le căutăm; nu va fi metan, pentru că nu există o atmosferă și așa mai departe. Ce facem, șefule?

Sam deschide gura să răspundă, însă Klara i-o luă înainte:

— Iartă-mă, spuse ea apăsat, dar ce vrei să spui prin „șefule"?

— Hai, taci! făcu Ham nervos. Sam?

Kahane zâmbi ușor, a iertare, înspre Klara.

— Dacă vrei să spui ceva, dă-i drumul, o invită el. Eu cred că trebuie să ne plasăm pe orbită în jurul satelitului.

ANUNȚURI

LECȚII ÎNREGISTRATE sau jocuri de societate. 87-429

VINE CRĂCIUNUL! Nu uitați să trimiteți celor dragi de acasă miniaturi ale Porții, sau Porții Doi, executate din Plastic Heechee Recondiționat; agitându-le, se poate zări un viscol de praf strălucitor de pe Lumea lui Peggy. Holofișe scenice, Brățări de Lansare gravate manual, alte cadouri. Tel. 88-542.

AVEȚI o soră, fiică, prietenă pe Pământ? Aș dori să corespondez. Scop final: căsătoria. 86-032.

— Pur și simplu, risipă de combustibil! izbucni Klara. E-o nebunie!

— Ai o idee mai bună?

— Cum adică „mai bună”? Ce vrei să spui?

— Păi, spuse Sam împăciuitor, nu ne-am uitat la tot satelitul. Se rotește destul de încet. Îi putem da ocol cu landerul; pe fața cealaltă poate exista un întreg oraș Heechee.

— Rahat, pufni Klara, lămurindu-mă astfel cine vorbise mai devreme.

Băieții nu ascultau. Toți trei coborâseră deja în lander, lăsându-ne, pe mine și pe Klara singuri în capsulă.

Klara dispăru în toaletă. Am aprins una dintre ultimele țigări și am făcut rotocoale de fum, atârnând nemișcate în aer. Capsula se înclinase ușor și puteam zări în depărtare discul maroniu al satelitului planetei, traversând ecranul în sus și, după o clipă, flacăra micuță și strălucitoare a jetului landerului. M-am întrebat ce trebuia să fac dacă rămâneau fără combustibil, se prăbușeau, sau li se defectau comenzile. Răspunsul corect era să-i las acolo pentru vecie. Mă întrebam însă dacă aș fi fost în stare.

Părea o risipă teribilă și stupidă de vieți omenești.

Ce făceam noi aici? Călătoream sute sau mii de ani-lumină ca să ne zdrobim inimile?

Mi-am dat seama că mă țineam de piept, ca și cum metafora ar fi fost reală. Am scuipat pe vârful țigării, stingând-o, și am pus-o într-o pungă de resturi. Particule mici de scrum pluteau în jur, acolo unde le scuturasem fără să-mi dau seama, însă n-aveam chef să le prind. Am privit discul gigantic și pestriț al planetei apărând într-un colț al ecranului și l-am admirat ca pe un obiect de artă: galben-verzui în partea luminată, și negru amorf, înghițind stelele, în cealaltă parte. Puteai zări unde începeau straturile exterioare, subțiri, ale atmosferei după cele câteva stele strălucitoare ce pâlpâiau prin ele, dar în general era atât de densă încât nu se vedea nimic. Desigur, nu se punea problema unei coborâri. Chiar dacă avea o suprafață solidă, sub stratul de gaz dens n-am fi putut supraviețui. Corporația intenționa să construiască un lander special, care să poată pătrunde pe o planetă tip Jupiter și poate că aveau să reușească; deocamdată, trebuia să ne descurcăm fără el.

Klara era tot în toaletă.

Mi-am întins hamacul, m-am legat în el și m-am culcat.

Peste patru zile, s-au întors. Cu mâinile goale.

Dred și Ham Tayeh erau ursuzi, murdari și arțăgoși; Sam Kahane părea vesel. Nu m-am lăsat păcălit; dacă ar fi găsit ceva valoros, ne-ar fi anunțat prin radio. Eram însă interesat.

— Care-i treaba, Sam?

— Un zero mare și rotund, răspunse el. Jos e numai stâncă, n-am prins nimic pentru care să merite să coborâm. Am însă o idee.

Klara veni lângă mine, privindu-l curioasă. M-am uitat la ceilalți doi; păreau că știau despre ce era vorba și nu le plăcea.

— Știți, continuă Sam, steaua asta e dublă.

— Cum îți dai seama? am făcut eu.

— Am pus scannerele la treabă. L-ați văzut pe umflatul ăla mare și albastru de afară... Privi în jur și zâmbi: Ei, nu știu în ce direcție e acum dar, când am făcut primele poze, era lângă planetă. Oricum, părea aproape, așa c-am pus scannerele pe el și mi-au dat o mișcare proprie de nu-mi venea să cred. Trebuie să fie geamănă cu primara de aici și la cel mult jumătate an-lumină.

— Ar putea fi o călătoare, Sam, rosti Ham Tayeh. Ți-am mai spus. O stea care trece prin noapte.

— Chiar așa, ridică din umeri Kahane. E aproape.

— Vreo planetă? întrebă Klara.

— Nu știu, recunoscu el. Stai puțin... s-ar putea...

Priveam cu toții ecranul. Nu exista îndoială despre ce stea vorbea Kahane. Era mai strălucitoare decât Sirius văzut de pe Pământ, cu magnitudinea de cel puțin minus doi.

— Pare interesant, vorbi încetișor Klara, și sper că nu știu la ce te gândești, Sam. O jumătate de an-lumină înseamnă cel puțin doi ani cu viteza maximă a landerului, chiar dacă am avea combustibilul respectiv. Ceea ce nu-i cazul, băieți!

— Știu, insistă Sam, dar mă gândeam... Dacă am putea deplasa doar *un pic* maneta capsulei...

— Termină! m-am trezit urlând.

Tremuram din tot trupul și nu mă puteam opri. Uneori simțeam groază, alteori furie. Cred că dacă aș fi avut o armă, l-aș fi împușcat imediat pe Sam.

Klara mă atinse, căutând să mă calmeze.

— Sam, rosti ea cu o voce neașteptat de blândă. Știu ce simți. (Kahane revenise cu mâinile goale din cinci călătorii consecutive). Eu pariez că se poate.

— Crezi? întrebă în același timp, uimit, suspicios și bătând în retragere.

— Adică, mă gândesc că dacă am fi Heechee în nava asta, și nu niște prăpădiți de oameni, atunci am ști ce trebuie făcut. Am veni aici, ne-am uita în jur și am zice: „Ah, ia uite, prietenii noștri de aici...” sau mă rog, ce-o fi fost aici atunci când ei au stabilit cursa pentru locul ăsta – „prietenii noștri trebuie să se fi strămutat. Nu sunt acasă.” Și apoi ar fi spus: „Ei, ce dracu', ia să vedem dacă nu-s alături.” Și am împinge maneta asta până aici, și aia până acolo, și am nimeri drept la steaua albastră...

Se opri și-l privi, continuând să mă țină de mână.

— Numai că noi nu suntem Heechee, Sam, încheie ea.

— Cristoase, Klara! Știu asta. Trebuie totuși să fie o cale!

— Bineînțeles, încuviință ea, dar noi nu știm ce anume. Ceea ce știm, Sam, este că nici o navă nu s-a mai întors după ce și-a schimbat drumul. Ții minte? Niciuna!

Nu-i răspunse direct; privea steaua albastră, când rosti:

— Să punem la vot.

Bineînțeles, votul a fost patru la unu împotriva schimbării rutei și Ham Tayeh s-a menținut între Sam și tabloul de comandă până când am depășit viteza luminii pe drumul de întoarcere.

Călătoria de înapoiere în Poartă n-a fost mai lungă decât cea de la dus, dar mi-a părut o veșnicie.

17

Se pare că iar nu funcționează instalația de climatizare a lui Sigfrid însă nu-i spun nimic. Îmi va răspunde că temperatura este exact 22,5°C, așa cum a fost întotdeauna și va întreba de ce maschez durerea mentală cu o fierbințeală fizică. Sunt sătul de frecțiile astea!

— De fapt, rostesc cu glas tare, sunt sătul de tine, Siggy.

— Îmi pare rău, Rob. Aș aprecia, însă, dacă mi-ai spune mai multe despre visul tău.

— Rahat!

Îmi slăbesc chingile, pentru că mă stânjenesc. Lucrul ăsta atrage după sine și deconectarea unor senzori ai lui Sigfrid dar, deocamdată nu mă atenționează.

— E un vis destul de plictisitor... Suntem în navă... Am ajuns la o planetă care mă privește, de parcă ar avea chip omenesc. Din cauza sprâncenelor, nu-i pot distinge ochii prea bine, însă, într-un fel sau altul, știu că plânge și că-i vina mea.

— Recunoști chipul, Bob?

— Nu! Un chip și atât. De femeie, cred...

— Știi de ce plânge?

— Nu tocmai, dar eu sunt vinovatul. Sunt sigur de asta.

Pauză. Apoi:

— Nu vrei să-ți fixezi centurile, Rob?

Brusc, devin foarte atent.

— Ce s-a întâmplat, pufnesc sarcastic, ți-e frică să nu sar la tine?

— Nu, Robbie, bineînțeles că nu cred așa ceva. Ți-aș fi însă recunoscător dacă ai face-o.

Încet și fără tragere de inimă încep să strâng cataramele.

— Mă-ntreb la ce m-ar ajuta ca un computer să-mi fie recunoscător?

Nu-mi răspunde, silindu-mă astfel să continui. Îl las să câștige de data asta și urmez:

— Gata, m-am întors în cămașa de forță, acum ce o să-mi mai spui?

— Mă întrebam de ce te simțeai vinovat pentru fata care plângea?

— Aș vrea să știu, îi răspund și e purul adevăr.

— Cunosc câteva episoade față de care te simți vinovat, Robbie, spuse el. Unul dintre ele este moartea mamei tale.

— Într-un fel tâmpit, așa-i, încuviințez eu.

— Și cred că te simți destul de vinovat și față de iubita ta, Gelle-Klara Moynlin.

Mă foiesc puțin și mă plâng:

— E groaznic de cald aici.

— Simți că vreuna dintre ele a dat vina pe *tine?*

— De unde dracu' să știu?

— Poate îți amintești ceva spus de ele?

— Nu, nu pot!

Devine extrem de indiscret și vreau să-l mențin la un nivel obiectiv, așa încât spun:

— Consider că am o tendință agravantă de a-mi asuma diferite vinovății, la urma urmei, este un caz clasic, nu-i așa? Mă poți găsi la pagina două sute șaptezeci și șapte din orice manual.

Își bate joc de mine, lăsându-mă să mă calmez.

— Însă la aceeași pagină, Rob, spune el în sfârșit, se arată probabil că vina este auto-asumată. Ți-o faci cu mâna ta, Robbie.

— Fără-ndoială.

— Nu ești obligat să accepți vinovății pe care nu le dorești.

— Sigur că nu. Eu însă *vreau.*

— Ai idee de ce oare? mă întrebă el pe nepregătite. De ce dorești să simți că orice greșeală ți se datorează?

— Rahat, Sigfrid, fac eu dezgustat, iar ai luat-o razna! Nu-i deloc așa. Mai degrabă... fii atent! Când mă așez la ospățul vieții, sunt atât de preocupat de nota de plată, întrebându-mă ce vor gândi ceilalți când o plătesc și dacă am destui bani la mine ca s-o plătesc, încât nu mai gust mâncarea.

— Nu-mi place să te încurajez în divagațiile astea literare, Bob, îmi spuse el cu blândețe.

— Îmi pare tare rău.

Nu-i deloc așa. Mă enervează îngrozitor.

— Dar, folosind propria ta analogie, Bob, de ce nu asculți ce vorbesc ceilalți? Poate că spun ceva frumos, sau ceva important, despre tine.

Abia mă stăpânesc să nu arunc chingile, să pocnesc în mutră manechinul și să ies pentru totdeauna din gunoiul ăsta. El așteaptă, în vreme ce eu fierb și, în cele din urmă izbucnesc:

— Să-i ascult?! Sigfrid, râșniță bătrână și idioată, nu fac nimic altceva *decât* să-i ascult. Aș vrea s-aud că mă iubesc. Ba chiar *aș vrea* s-aud că mă urăsc... Orice! Numai să mi-o spună din inimă. Sunt atât de ocupat, ascultând inima, încât nici măcar n-aud când cineva îmi cere solnița.

Pauză. Mă simt de parcă voi exploda. Apoi, el rostește cu admirație:

— Exprimi lucrurile foarte frumos, Robbie. Ceea ce aș vrea însă...

— Termină Sigfrid! urlu eu, furios; arunc chingile și mă ridic, ca să mă pot confrunta cu el. Și nu-mi mai spune Robbie! Faci asta numai când crezi că sunt copilăros și acum nu sunt un copil!

— Nu e tocmai ex...

— Am zis termină!

Sar de pe saltea și înșfac geanta. Scot din ea petecul de hârtie pe care mi l-a dat S.Ya. după atâta băutură și făcut dragoste.

— Sigfrid! pufnesc eu. Am suportat destule de la tine. Acum a sosit clipa mea!

18

Reintrând în spațiul normal, am simțit pornind jeturile landerului. Nava s-a răsucit și Poarta a plutit pe diagonala ecranului, un bulgăre de cărbune în formă de pară. Am așteptat nemișcați, până am simțit zguduitura ce anunța acostarea.

Klara a suspinat. Ham a început să-și desfacă centurile. Dred privea absorbit hubloul, deși nu se vedeau decât Sirius și Orion. Uitându-mă la ceilalți trei din capsulă, m-am gândit că pentru echipele de control vom fi o imagine tot atât de neplăcută cât fusese pentru mine aceea a epavei, văzută pe vremea când eram proaspăt sosit în Poartă. Mi-am atins ușor nasul. Mă durea groaznic și, în plus, duhnea. În interior, alături de propriul meu miros, acolo unde nu puteam face nimic.

Am auzit deschizându-se ecluzele când intră echipa de control, apoi glasurile lor uimite vorbind în două sau trei limbi, când îl văzură pe Sam Kahane acolo unde îl pusesem. În lander. Klara se foi.

— Am putea coborî, murmură ea, fără să se adreseze cuiva anume și porni către ieșire.

Unul dintre membrii echipei băgă capul pe chepeng și exclamă:

— Oh, sunteți încă vii! Tocmai ne-ntrebam.

Apoi ne privi atent și tăcu. Fusese o întoarcere obositoare, în special ultimele două săptămâni. Am suit unul câte unul, trecând pe lângă Sam Kahane, care continua să atârne în cămașa de forță, improvizată de către Dred dintr-un costum spațial, înconjurat de propriile excremente și de resturi de mâncare, privindu-ne cu ochi senini și nebuni. Doi din echipă îl dezlegau, pregătindu-se să-l ridice din lander. Nu scotea nici un cuvânt. Asta era o binecuvântare.

— Bună, Bob! Klara!

Era brazilianul echipei, nimeni altul decât Francy Hereira.

— Cum e? întrebă el.

— Eh, i-am răspuns, bine că ne-am întors. Kahane însă-i atins. Și-am venit cu punga goală.

Încuviință în semn de simpatie și se adresă, cred că în spaniolă, venusianei din echipă, o femeie scundă, durdulie, cu ochi negri. Individa mă bătu pe umăr și mă conduse într-una dintre nișe, unde îmi făcu semn să mă dezbrac.

NOTĂ ASUPRA PITICELOR ȘI GIGANTELOR

Dr. Asmenion: Toți ar trebui să știți cum arată o diagramă Hertzsprung-Russell. Dacă vă veți trezi într-un roi globular, sau oriunde există o masă compactă de stele, merită să trasați o H-R pentru grupul respectiv. De asemenea, să fiți atenți la orice clase spectrale neobișnuite. Nu veți câștiga absolut nimic pe F-uri, G-uri sau K-uri; deținem toate datele despre ele. Dar dacă vă găsiți pe orbita unei pitice albe sau a unei gigante roșii, umpleți toate benzile. Mai merită investigate O-urile și B-urile. Chiar dacă nu sunt primara voastră. Iar dacă nimeriți pe o orbită joasă, într-o Cinci blindată în jurul unei stele O strălucitoare, asta v-ar putea aduce cel puțin câteva sute de mii, dacă puteți reveni cu datele.

Întrebare: De ce?

Dr. Asmenion: Ce anume?

Întrebare: De ce primim bonificația numai dacă suntem într-o Cinci blindată?

Dr. Asmenion: Ah! Pentru că dacă nu sunteți într-o navă de felul acela, nu vă mai întoarceți.

Întotdeauna crezusem că bărbaţii îi percheziţionează pe bărbaţi şi femeile pe femei dar, dacă te gândeai puţin n-avea nici o importanţă. Îmi examină fiecare cicatrice, atât vizual cât şi cu un detector de radiaţii, apoi îmi cercetă subsuorile şi îmi introduse ceva în anus. Deschise larg gura, ca să fac la fel, se uită înăuntru, apoi se retrase, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Îţii puute groajnic nasuu, spuse ea. Ce ţii s-aa tâmplat?

— Am încasat-o, i-am răspuns. De la tipul ăla, Sam Kahane. S-a ţicnit. Vroia să schimbe traiectoria.

Încuviinţă neîncrezătoare şi privi în susul nării la tampon. Atinse uşor nara cu un deget.

— Ce-ii?

— Aici? A trebuit s-o bandajez. Am avut o hemoragie puternică.

Oftă.

— Ar trebiii să-ll scoot, medită ea apoi ridică din umeri: Nuu. Îmbracă-te. În regulă.

M-am îmbrăcat şi am trecut în lander. Însă asta nu era totul. Trebuia să fiu chestionat. Cu toţii, cu excepţia lui Sam; îl transportaseră deja la Spitalul Terminal.

N-aş fi zis că aveam multe de povestit despre călătorie. Totul era pe benzi; de asta existau înregistrările şi observaţiile. Corporaţia însă nu lucra aşa. Ne-au stors de fiecare amintire, apoi de impresii subiective şi bănuieli fugare. Chestionarea a durat vreo două ore bune şi am fost atent – cu toţii, de fapt – să le dăm tot ceea ce ne ceruseră. Asta-i altă cale prin care Corporaţia te are la mână. Comitetul de Evaluare poate hotărî să-ţi acorde o recompensă absolut degeaba. Sau, mă rog, pentru fleacuri începând de la faptul că ai observat că luminile spiralei se aprind într-un fel neremarcat de nimeni deocamdată, până la un mod de-a scăpa de tampoanele sanitare altfel decât aruncându-le în toaletă. Se spune că se străduie să găsească justificări pentru a da o primă echipajelor care s-au chinuit din plin, dar s-au întors cu mâna goală. Ei, ăştia eram chiar noi. Voiam să le dăm orice posibilitate să ne arunce un oscior.

Unul dintre cei care ne-au interogat a fost Dane Metchnikov, lucru care m-a surprins şi chiar mi-a făcut plăcere. Revenit în aerul mai puţin viciat al Porţii, începeam să mă simt iarăşi om. Şi el se întorsese cu mâna goală, ieşind pe o orbită în jurul unei stele care se pare că devenise novă în ultimii cincizeci de mii de ani, sau cam aşa ceva. Poate că, odată acolo fusese o planetă însă acum exista numai în memoria ordinatoarelor Heechee care dirijau nava. Nu mai rămăsese aproape nimic care să justifice o recompensă ştiinţifică şi atunci se întorsese.

— Mă surprinde că te văd lucrând, i-am spus în timpul unei pauze.

Nu s-a ofensat. Pentru firea lui, veșnic ursuză, era neașteptat de voios.

— Nu-i vorba de bani. Aici se poate învăța ceva.

— Ce anume?

— Cum să-ți sporești șansele, Broadhead. Plec din nou. Însă acum cunosc mai multe. Au apărut chestii noi.

Dred, care era chestionat lângă mine, tresări:

— Ia spune!

Metchnikov deveni precaut:

— Sunt niște citiri mai bune pe liniile spectrale, răspunse el vag. Ei, ce spuneai de provizii? Aveau un gust ciudat?

Înainte de a-l părăsi, însă, l-am făcut să-mi promită că-mi va povesti totul:

— O să vă spun, ne-a zis Klarei și mie. Poate mâine.

Și așa, amândoi am plecat acasă.

19

Mă simt atât de puternic, și atât de speriat, încât nu știu cum să mă descurc. Pe peticul de hârtie, S.Ya. mi-a scris comanda verbală care îl va transforma pe Sigfrid von Psiho, Urmăritorul Nemilos, într-o pisicuță docilă. Nu trebuia să mă uit la cuvinte. Le știu pe dinafară. Totuși, le citesc încet și atent:

— Atenție, Sigfrid, aceasta este o comandă extinsă: „Categoria Alfa Alfa Margaret Truman Daniel Mercur Venus Marte Pământ șase șase zero șase". Ți se comandă să treci pe modul pasiv.

Îl privesc. Nu se întâmplă nimic.

— Sigfrid? Am spus corect? Accepți comanda?

— Desigur, Bob.

Glasul îi este exact la fel ca înainte și asta mă sperie. Nu știu ce așteptam. Pur și simplu, nu știu. Poate visam că holograma va dispare și se va aprinde un tub catodic cu cuvintele: GATA ȘEFULE, SUNT SCLAVUL TĂU.

Aproape că tremur. Nu mai analizez de unde vin toate astea, însă parcă încerc o experiență sexuală. Îi spun:

— Așa Sigfrid, grămadă nenorocită de șuruburi! Înseamnă că te comand?

Figura paternă rostește răbdătoare:

— Înseamnă că mă poți comanda, Bob. Desigur, funcția de comandă este limitată.

— Cum adică? mă încrunt eu.

— Nu-mi poți schimba programarea fundamentală. Pentru asta este nevoie de altă comandă.

— Bun, fac eu. Ha! Ascultă prima instrucțiune: spune-mi care-i această comandă.

— Nu pot, Bob.

— *Trebuie.* Nu ești obligat?

— Nu-ți refuz ordinul, Bob. Dar nu cunosc această comandă.

— Rahat! zbier eu. Cum poți răspunde la ea, dacă n-o cunoști?

— Pur și simplu o fac, Bob. Sau, ca să-ți dau o explicație mai completă, fiecare informație a comenzii activează o instrucțiune secvențială, care când este completă eliberează o zonă pentru comenzi. În termeni tehnici, fiecare bit este cheia unor contacte întrepătrunse.

ANUNȚURI

OPERAȚII DENTARE fără dureri, clinică particulară, echipament complet pentru orice intervenție. Referințe. 87-579.

NEFUMĂTORI NEMULȚUMIȚI în echipajul dumneavoastră? Sunt agentul exclusiv al Porții pentru „Suprimatorul de Fum", hota pentru țigară ce păstrează gustul nealterat, dar împiedică răspândirea fumului. Telefonați la 87-196 pentru demonstrații.

— Rahat, comentez și meditez o clipă. Atunci, ce pot eu să controlez Sigfrid?

— Îmi poți solicita orice informație stocată. Îmi poți cere s-o prezint în oricare dintre variantele la care am acces.

— În oricare?

Mă uit la ceas și-mi dau seama nervos că există o limită de timp la acest joc. Mai am numai zece minute.

— Adică, de pildă, mi-ai putea vorbi în franceză?

— *Oui, Robert, d'accord. Que voulez-vous?*

— Sau în rusă cu... stai puțin... Mă bazez mai mult pe inspirație. Aș vrea un glas de bas profund ca de la Balșoi Opera.

Tonuri ce vin din fundul unei peșteri:

— *Da, gospodin.*

— Și o să-mi spui tot ce vreau să știu despre mine?

— *Da, gospodin.*

— În engleză, lua-te-ar dracu'!

— Da.

— Sau despre ceilalți clienți ai tăi?

— Da.

Părea distractiv.

— Și cine sunt ceilalți clienți norocoși, dragă Sigfrid? Ia zi lista.

Simt cum glasul îmi salivează de poftă.

— Luni la ora nouă zero zero, începe el îndatoritor, Yan Ilievsky. Zece zero zero, Mario Laterani. Unsprezece zero zero, Julie Loudon Martin. Doisprezece...

— Femeia, îl opresc, povestește-mi despre ea.

— Julie Loudon Martin e transferată de la Clinica King, unde a fost internată timp de șase luni, fiind tratată pentru alcoolism cu terapie de aversiune și activatori de răspuns la imunitate. Are la activ două încercări de sinucidere, urmând unei depresiuni nervoase cauzată de o sarcină pierdută acum cincizeci și trei de ani. Se găsește...

— Stai puțin, intervin eu adunând la cincizeci și trei vârsta probabilă la care a avut sarcina. Nu sunt sigur că mă interesează. Poți să-mi spui cam cum arată?

— Pot proiecta holoimagini, Bob.

— Dă-i drumul.

Imediat apare un fulger scurt și un vălmășag de culori și pot vedea o femeie mărunțică și neagră, întinsă pe o saltea – salteaua mea! – într-un colț

al încăperii. Vorbește încet și parcă plictisită. Nu aud ce spune, însă nici nu mă prea interesează.

— Dă-i drumul, spun eu, și când zici numele pacientului, arată-i și poza.

— Doisprezece zero zero, Lorne Schofield. (Un moș, bătrân de tot cu degete artritice, încovoiate în gheare, ce abia își ține capul.) Treisprezece zero zero, Frances Astritt. (O puștoaică, nici măcar puberă.) Paisprezece...

Îl las să termine cu ziua de luni, plus jumătate din marți. Nu știam că are atâția pacienți dar, desigur, fiind o mașină, nu obosește. Una sau două paciente par interesante, însă nu-mi sunt cunoscute și nici mai grozave decât Yvette, Donna, S.Ya. și încă vreo duzină.

— Poți să te oprești, îi spun și mă gândesc un minut.

Nu-i chiar așa de amuzant cum sperasem. Plus că nu mai am mult timp la dispoziție.

— Cred că ne putem juca așa oricât, rostesc eu. Acum să vorbim despre mine.

— Ce vrei să-ți spun, Bob?

— Ceea ce-mi ascunzi de obicei. Diagnostic. Prognoză. Comentarii generale asupra cazului meu. Ce fel de individ crezi că sunt, de fapt?

— Pacientul Robinette Stetley Broadhead, începe el imediat, prezintă simptome depresive moderate, bine compensate de un stil activ de viață. Oferă ca pretext pentru ajutorul psihanalitic căutat, stările depresive și dezorientarea. Are sentimente de culpabilitate pronunțate și manifestă afazie selectivă la nivelul conștient în legătură cu câteva episoade ce se repetă ca simboluri în vise. Pornirile sexuale sunt relativ scăzute. Relațiile cu femei sunt, în general, nesatisfăcătoare deși orientarea psihosexuală este predominant heterosexuală, în proporție de optzeci la sută...

— La dracu'..., încep eu ca o reacție întârziată la pornirile sexuale scăzute și relațiile nesatisfăcătoare.

Însă, de fapt, n-am chef să mă cert și, oricum, el intervine:

— Trebuie să te anunț, Rob, că timpul tău e pe sfârșite. Acum ar trebui să te duci în camera de refacere.

— Ce tâmpenie! După ce să mă refac? Bine, bine, întoarce-te la normal. Anulează comanda... atâta trebuie să spun? E anulată?

— Da Robbie.

— Iar începi?! urlu eu. Hotărăște-ți mintea aia idioată la un nume.

— Mă adresez cu termenul corespunzător stării tale sufletești, sau stării pe care vreau să ți-o provoc, Robbie.

— Și cum vrei să fiu un copil?... Nu, nu contează! Ascultă, îi spun, ridicându-mă, îți amintești conversația avută în timp ce te-am comandat?

— Bineînțeles, Robbie.

Apoi, în mod surprinzător, deși ședința s-a terminat de vreo zece sau douăzeci de secunde, continuă:

— Ești satisfăcut, Robbie?

— Ce?

— Ai stabilit, pentru propria ta satisfacție, că sunt doar o mașină? Că mă poți controla când dorești?

Mă opresc brusc.

— Asta făceam? întreb eu surprins. Da, așa se pare. Ești o mașină, Sigfrid. Te pot controla.

În timp ce ies, rostește după mine:

— De fapt, noi știam din capul locului lucrul acesta, nu-i așa? Adevăratul motiv al fricii tale – locul despre care simți că ar trebui controlat – nu cumva se află în interiorul tău?

20

Când petreci săptămâni la rând lângă altă persoană, atât de aproape încât ajungi să-i cunoști fiecare sughiț, fiecare miros sau fiecare zgârietură a pielii, termini fie prin a o detesta, fie prin a o iubi într-atât încât nu mai există scăpare. Klara și cu mine încercam ambele sentimente. Idila noastră se transformase într-o relație de gemeni siamezi, care nu mai avea nici un pic de romantism. Nu exista destul spațiu între noi ca să se nască romantismul. Cu toate astea cunoșteam fiecare părticică a Klarei, fiecare por și fiecare gând, cu mult mai bine decât o cunoscusem pe propria mea mamă. Chiar în același mod: dinspre pântece înspre afară. Eram înconjurat de Klara.

Și, ca o butelie Klein ying și yang ea era înconjurată de mine; fiecare dintre noi definea universul celuilalt și existau momente când eu (și, sunt sigur, ea) doream cu disperare să ies afară și să respir din nou aerul proaspăt.

Când ne-am întors, murdari și epuizați, ne-am îndreptat automat spre apartamentul Klarei. Acolo exista o baie personală și spațiu suficient. Totul era pregătit și am căzut împreună în pat ca niște soți după o săptămână de mutat mobile. Numai că noi nu eram căsătoriți. N-aveam nici un drept asupra ei. La dejunul din dimineața următoare (slăninuță canadiană de pe Pământ și ouă, scandalos de scumpe, ananas proaspăt, fulgi de ovăz cu frișcă adevărată, cappuccino), Klara a avut grijă să-mi reamintească absența cadrului definit pentru legătura noastră, plătind în mod ostentativ din creditul ei. Am etalat reflexul pavlovian pe care-l dorea și am rostit:

— Nu trebuia să faci asta. Știu că ai mai mulți bani decât mine.

— Și ai vrea să știi cât de mulți, mi-a zâmbit dulce.

De fapt, știam. Îmi spusese Shicky. Avea în contul ei șapte sute de mii de dolari și ceva mărunțiș. Suficient ca să se întoarcă pe Venus, dacă ar fi dorit, și să-și petreacă acolo restul vieții în condiții rezonabile, deși n-aș putea spune de ce și-ar fi dorit cineva să trăiască pe Venus. Poate că de asta rămânea în Poartă. Tunelurile seamănă toate între ele.

— Ar trebui să te naști și tu odată, mi-am terminat gândul cu voce tare. Nu poți rămâne pe vecie în grote.

A fost surprinsă însă și-a revenit repede.

— Bob, dragă, mi-a răspuns, pescuind o țigară din buzunarul meu și lăsându-mă să i-o aprind, ar trebui s-o lași pe biata ta mamă să fie moartă. Mă chinuiesc al naibii, încercând să-mi aduc aminte să te resping în așa fel încât s-o poți curta prin intermediul meu.

Mi-am dat seama că vorbea cu subînțelesuri, dar pe de altă parte, știam că nu era tocmai așa. Nu intenționam să comunicăm, ci să tăiem în carne vie.

— Klara, am rostit eu cu blândețe, știi că te iubesc. Mă îngrijorează că ai ajuns la patruzeci de ani fără să fi avut o relație de durată cu un bărbat.

— Iubitule, chicoti ea, tocmai voiam să-ți vorbesc despre asta. Nasul tău... Se strâmbă și continuă: Ieri noapte în pat, obosită cum eram, îmi venea să te omor dacă nu te-ai fi întors pe partea cealaltă. Poate că dacă ai merge la spital, te-ar opera și...

Mda, îmi dădeam seama și singur. Nu știam prea bine cum e cu operațiile, dar erau ale naibii de grele. I-am promis că o voi face și apoi, ca s-o pedepsesc, n-am mai mâncat ananasul proaspăt în valoare de o sută de dolari, iar ea a început să mă enerveze mutându-mi lucrurile prin dulapuri, pentru a face loc obiectelor ei. Evident, în cele din urmă, a trebuit să-i spun:

— Nu mai face asta, scumpo. Deși te iubesc într-atât, cred că pentru o vreme ar fi mai bine să mă mut înapoi, în camera mea.

— Mă lași singură, a comentat ea, stingându-și țigara. Mă obișnuisem să mă trezesc lângă tine. Totuși...

— O să-mi iau lucrurile, când mă întorc de la spital, am încheiat.

Conversația nu mă încânta și nu voiam s-o prelungesc. Este modul de hărțuială dintre un bărbat și o femeie pe care încerc, de câte ori este posibil, să-l pun pe seama tensiunii premenstruale. Îmi place teoria însă, din nefericire, în cazul de față, știam că nu era valabilă pentru Klara și, desigur, lăsa nerezolvată întrebarea dacă mi se potrivea și mie.

La spital m-au lăsat să aștept mai mult de o oră și apoi m-au chinuit îngrozitor. Sângeram ca un porc înjunghiat, pe cămașă și pe pantaloni, iar în timp ce îmi extrăgeau din nas metrii de pansament îngrămădit acolo de Ham Tayeh, ca să nu-mi pierd tot sângele în hemoragie, aveam impresia că-mi smulg bucăți din carne. Am urlat. Japoneza micuță și bătrână, care era de gardă în ziua aceea, nu mă prea încuraja.

— Hai, mai termină, îmi spunea. Răcnești ca nebunul ăla întors care s-a sinucis. A zbierat o oră întreagă.

Am împins-o, ținând o mână la nas, ca să opresc sângele. În cap îmi sunau sonerii de alarmă.

— Ce? Adică, cum îl chema?

Îmi luă mâna de la nas și începu să mă chinuiască din nou.

— Nu știu... ah, ia stai! Ești de pe aceeași navă băftoasă, nu-i așa?

— Asta-ncerc să aflu. Era Sam Kahane?

Brusc, deveni mai omenoasă.

— Îmi pare rău, scumpule, îmi spuse, cred că așa-l chema. Au vrut să-i facă o injecție să nu mai urle, iar el a smuls acul de la doctor și... s-a omorât cu el.

Era o zi a naibii de plăcută.

În cele din urmă, mă cauteriză.

— O să-ți mai pun un pansament micuț. Mâine îl poți scoate și singur. Să fii însă atent și dacă ai hemoragie, vii imediat aici.

Mă lăsă liber, deși arătam ca victima unui măcel. M-am târât până la apartamentul Klarei ca să-mi schimb hainele și ziua a continuat la fel de împuțită.

— Dracu' să vă ia de Gemeni, pufni ea. Când mai plec data viitoare o s-o fac cu un Taur, cum e tipul ăla, Metchnikov.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-au dat o recompensă. Douășpe mii cinci sute! Cristoase! Nu mi-ar ajunge nici să-mi plătesc menajera.

— De unde știi? Împărțisem deja 12500 $ la cinci și, în aceeași fracțiune de secundă, mă întrebam dacă, date fiind împrejurările, n-ar trebui împărțit la patru.

— Ne-au sunat acum zece minute. Iisuse! Cea mai nenorocită și idioată călătorie în care am fost și capăt echivalentul unei fise de ruletă.

Îmi privi cămașa și se mai înmuie:

— În fine, nu-i vina ta, Bob, dar Gemenii sunt totdeauna nehotărâți. Trebuia să fi știut asta. Hai să-ți caut niște haine curate.

Am lăsat-o să caute, însă n-am rămas. Mi-am luat lucrurile, m-am îndreptat spre un puț, mi-am recuperat valizele de la registratură, unde mi s-a dat camera cea veche și am cerut voie să folosesc telefonul de acolo. Când Klara menționase numele lui Metchnikov, îmi amintisem ceva.

Metchnikov mormăi, dar în cele din urmă acceptă să ne întâlnim în sala de curs. Bineînțeles, am ajuns înaintea lui. Apăru, se opri în prag, privi în jur și întrebă:

— Unde-i... cum o cheamă?

— Klara Moynlin. La ea în cameră.

Scurt, adevărat, amăgitor. Un răspuns model.

— Hm. Își mângâie favoriții cu degetele mare și arătător, împreunându-le sub bărbie. Haide, atunci!

NOTĂ ASUPRA EXPLOZIILOR STELARE

Dr. Asmenion: Evident, dacă faceți niște citiri bune pe o nová, sau și mai bine, pe o supernovă, ele sunt extrem de prețioase. Mă refer la cele din timpul exploziei stelei. Mai târziu, nu reprezintă cine știe ce. *Întotdeauna* căutați soarele nostru și, dacă-l puteți identifica, umpleți toate benzile, pe toate frecvențele, în jurul zonei respective până la... să zicem, cinci grade în fiecare parte. Cu amplificarea maximă.

Întrebare: De ce, Danny?

Dr. Asmenion: Poate că veți nimeri de cealaltă parte a soarelui față de ceva cum ar fi steaua lui Tycho sau nebuloasa Crabului, care-i tot ce-a mai rămas din supernova produsă în 1054 în Taur. Și poate veți reuși să fotografiați steaua așa cum era *înainte* de explozie. Asta ar face... nu știu exact, cel puțin cincizeci sau o sută de mii.

Conducându-mă, rosti peste umăr.

— De fapt, cred că ea ar fi priceput mai multe decât tine.

— Așa cred și eu, Dane.

— Hm... Ezită în fața moviliței care reprezenta intrarea într-una dintre navele de instrucție, apoi ridică din umeri, deschise chepengul și se strecură înăuntru.

Urmându-l, m-am gândit că era neobișnuit de generos. Se așezase deja înaintea selectorului de ținte și introducea numere. Avea un monitor portabil, cuplat la sistemul de computere al Corporației; știam că regla una dintre țintele stabilite, așa că n-am fost surprins când culoarea a apărut aproape imediat. Umblă la acordul fin și așteptă privindu-mă peste umăr până când întregul panou a devenit roz țipător.

— Bun, făcu el. Ținta clară și precisă. Acum, fii atent la partea de jos a spectrului.

Vorbea despre curcubeul micuț din dreapta ecranului, de la roșu la violet. Violetul era la bază și culorile se întrepătrundeau fără nici o demarcație, cu excepția unor linii ocazionale, strălucitoare sau negre. Semănau cu ceea ce astronomii numeau liniile Fraunhofer, pe vremea când singura modalitate de-a afla din ce elemente era alcătuită o planetă sau o stea o reprezenta studiul prin spectroscop. Nu erau însă linii Fraunhofer; acestea indică elementele existente într-o sursă de radiație (sau în ceva situat între sursa de radiație și observator). Dungile de acum arătau... Dumnezeu-știe-ce.

Dumnezeu și, poate, Dane Metchnikov. Aproape că zâmbea și era uluitor de vorbăreț.

— Banda aceea de trei linii întunecate pe fond albastru, spuse el. Vezi? Se pare că se referă la riscul călătoriei. Statisticile arată că atunci când sunt mai mult de șase linii, navele nu se mai întorc.

Eram fascinat.

— Cristoase! am exclamat, gândindu-mă câți oameni muriseră pentru că nu știuseră asta. De ce nu ne-nvață chestiile astea la școală?

— Broadhead, nu fi tâmpit, răspunse el răbdător. Sunt lucruri nou-nouțe. Multe sunt ipoteze. Acum, corelația între risc și numărul de linii nu este tocmai perfectă sub șase. Adică greșești dacă crezi că se adaugă câte o linie pentru fiecare grad suplimentar de primejdie. Te-ai aștepta ca țintele cu cinci linii să aibă procentaj mare de pierderi, iar acolo unde nu-i nici o linie să nu fie nici un pericol. Nu-i chiar așa. Cele mai sigure par a fi cele cu una sau două linii. Și cu trei e bine... însă au existat și pierderi. Cu nici o linie, cam aceeași situație ca la trei linii.

Pentru prima dată începeam să cred că savanții Corporației s-ar putea să-și merite salariile.

— Atunci de ce nu ne ducem doar spre destinațiile care sunt mai puțin periculoase?

— Nu suntem tocmai siguri că *sunt* mai puțin periculoase, răspunse Metchnikov, din nou neașteptat de răbdător. Tonul îi era mult mai categoric decât cuvintele. În plus, când ești într-o navă blindată, îți permiți să riști mai mult decât într-una obișnuită. Termină cu întrebările tâmpite, Broadhead!

— Scuze...

Stăteam incomod, ghemuit în spatele lui și privindu-i peste umăr, așa încât, atunci când se întorcea să mă privească, favoriții săi îmi atingeau nasul. Nu voiam să-mi schimb poziția.

— Acum, privește aici, sus, în galben. Arătă spre cinci linii strălucitoare. Datele astea par corelate cu succesul misiunii. Dumnezeu știe ce măsurăm – sau ce măsurau Heechee – dar în privința recompenselor financiare ale echipajelor, există o corelație destul de bună între numărul de linii pe frecvența asta și câștigul echipajului.

— Extraordinar!

Continuă ca și cum n-aș fi spus nimic:

— Evident, Heechee n-au construit un instrument ca să spună ce prime vom căpăta noi. El măsoară altceva, cine știe ce? Poate că densitatea populației în zona respectivă, sau dezvoltarea tehnologică. Poate că este un *Guide Michelin* și spune doar că pe-acolo a existat un restaurant de patru stele. Principalul e că-l avem la dispoziție. Expedițiile cu cinci linii galbene aduc, în medie, un câștig de cincizeci de ori mai mare decât cu cele cu două linii și de zece ori mai mare decât majoritatea celorlalte.

Se întoarse din nou, încât chipul îi era la vreo zece centimetri de al meu și mă privi în ochi:

— Vrei să vezi și alte ținte? întrebă pe un ton care cerea un „nu” și așa am și răspuns. Bun!

M-am ridicat și m-am retras, ca să mă pot mișca mai în voie.

— O singură întrebare, Dane. Ai avut probabil un motiv ca să-mi spui toate astea înainte de-a deveni publice. Despre ce-i vorba?

— Exact. O vreau pe cum-o-cheamă în echipaj, dacă plec cu o Trei sau o Cinci.

— Klara Moynlin...

— Așa! Se descurcă bine, nu ocupă mult loc, știe... în fine, se pricepe mai bine decât mine să se înțeleagă cu oamenii. Uneori, am dificultăți în relațiile

cu alte persoane. Desigur, numai dacă iau o Trei sau o Cinci. Nu vreau în mod deosebit lucrul ăsta. Dacă pot găsi o Unu, cu ea voi pleca. Însă, dacă nu există o Unu disponibil și cu ținte bune, vreau oameni pe care mă pot bizui, care să nu mi se suie în cap, să știe meserie să se descurce într-o navă... chestii de-astea. Dacă vrei, poți să vii și tu.

Când m-am întors în cameră, Shicky apăru chiar înainte de a despacheta. Se bucura să mă vadă:

— Îmi pare rău că expediția n-a fost fructuoasă, scoase el din nesfârșita lui rezervă de bunătate și căldură. Păcat și de prietenul vostru, Kahane...

Îmi adusese un flacon cu ceai și apoi rămase cu pieptul la nivelul hamacului, așa cum făcuse și prima dată.

Amețit de râurile cu lapte și miere ce curgeau din discuția cu Dane Metchnikov, aproape că uitasem de călătoria cea dezastruoasă. Nu mă puteam abține să nu vorbesc; i-am povestit lui Shicky tot ce îmi dezvăluise Dane.

Asculta precum un copil la un basm, cu ochii strălucind.

— Ce interesant! comentă. Se zvonise că va avea loc o informare generală, ia gândește-te, dacă am putea pleca fără frica morții, sau...

Ezită, fluturându-și țesătura aripilor.

— Nu-i ceva foarte sigur, Shicky, am rostit eu.

— Nu, bineînțeles. Totuși este o îmbunătățire, nu găsești? Șovăi, privindu-mă cum sorbeam ceaiul japonez, aproape complet lipsit de aromă; apoi continuă: Bob, dacă pleci într-o asemenea călătorie și ai nevoie de un om în plus... E adevărat că n-aș fi de mare folos în lander. Pe orbită, însă sunt la fel de bun ca oricare altul.

— Știu, Shicky. Am încercat să fiu cât mai plin de tact. Corporația știe?

— M-ar accepta ca membru într-o misiune pe care n-o mai dorește nimeni.

— Da, da...

N-am spus că, de fapt, n-aș merge într-o misiune pe care n-o mai dorește nimeni. Shicky știa asta. Era unul dintre cei mai vechi în Poartă. Circulau zvonuri că avusese o *grămadă* de parale, suficient pentru Integrala Medicală și tot restul. Dar le dăruise sau le pierduse, rămăsese în Poartă și era olog. Știam că înțelegea ce gândeam, însă eu eram departe de a-l înțelege pe Shikitei Bakin.

Se feri din calea mea, în vreme ce îmi aranjam lucrurile și am discutat despre prietenii comuni. Nava lui Sheri nu revenise. Bineînțeles nu era încă un motiv de îngrijorare. Puteau rămâne în spațiu alte câteva săptămâni, fără să fie alarmant. Un cuplu congolez ce locuia dincolo de intersecție, adusese

o încărcătură uriașă de evantaie de rugăciune dintr-o bază Heechee necunoscută până atunci, de pe o planetă în jurul unei stele F-2 la capătul brațului spiralei Orion. Împărțiseră un milion de dolari în trei și se întorseseră cu partea lor la Mungbere. Forehanzii...

Louise Forehand apăru în timp ce discutam despre ei.

— V-am auzit vocile, spuse ea, aplecându-se să mă sărute. Ați avut ghinion.

— Ăsta-i jocul...

— Oricum, bine ai venit. Mă tem că nici eu nu m-am descurcat mai bine. O steluță amărâtă, nici o planetă... nu-mi pot închipui ce găsiseră Heechee acolo. Zâmbi și mă mângâie pe ceafă. Dăm o petrecere de reîntoarcere, diseară? Sau tu și Klara...?

— Mi-ar plăcea, am răspuns și ea nu mai insistă cu întrebările despre Klara.

Fără îndoială, zvonurile se răspândiseră; tam-tamurile Porții bat zi și noapte.

După câteva minute, Louise plecă.

— Drăguță, am comentat, privind după ea. O familie simpatică. Nu era însă puțin cam nervoasă?

— Mă tem că da, Robinette. Fata ei, Lois, a intrat în timpul plus. Au avut multe necazuri în familie.

L-am privit.

— Nu, făcu el, nu-i vorba despre Willa sau tatăl lor; ei sunt plecați, însă n-au depășit timpul. A existat și un băiat.

— Știu. Henry, mi se pare. Îi spuneau Hat.

— A murit înainte ca ei să ajungă aici. Și acum, Lois. Înclină capul, apoi ridică recipientul gol cu o mișcare scurtă a aripii. Trebuie să mă întorc la treabă, Bob.

— Cum merge cu plantația de iederă?

— Din păcate, nu mai lucrez acolo, murmură el. Emma nu m-a mai considerat apt.

— Oh! Și-atunci ce faci?

— Mențin Poarta atractivă din punct de vedere estetic, îmi răspunse. Cred că ai putea folosi termenul „gunoier”.

Nu știam ce să spun. Poarta era un loc foarte murdar; din cauza gravitației reduse, orice bucățele de hârtie, sau plastic pluteau peste tot în interiorul asteroidului. Nu puteai mătura podeaua. Prima mișcare făcea ca totul să zboare în preajmă. Îi văzusem pe gunoieri urmărind petice de ziare și scrum de țigări cu micro-aspiratoare manuale și cândva mă bătuse gândul

să devin gunoier, dacă n-aveam altă soluție. Nu-mi plăcea însă ca Shicky să facă asta.

Îmi urmărea gândurile fără dificultate.

— E în regulă, Bob. Pe cuvânt, îmi place munca. Însă... te rog; dacă ai nevoie de un om, gândește-te la mine.

Mi-am ridicat recompensa și am plătit întreținerea pe trei săptămâni în avans. Am cumpărat câteva lucruri de care aveam nevoie: haine și benzi cu muzică, pentru a-i scoate din cap pe Mozart și Palestrina. Toate astea mi-au lăsat în buzunar numai vreo două sute de dolari.

Două sute de dolari nu însemna aproape nimic. Era echivalentul a douăzeci de pahare la Blue Hell, sau o fisă la masa de blackjack sau, poate, vreo cinci-șase prânzuri undeva în afara cantinei prospectorilor.

Aveam la dispoziție trei variante. Puteam să-mi găsesc o slujbă și să aștept. Puteam să plec în spațiu peste trei săptămâni. Sau puteam să renunț și să revin acasă. Nici una dintre variante nu mă atrăgea. Dar, dacă nu-mi cheltuiam banii aiurea, nu trebuia să mă hotărăsc vreme de, oho, mult timp... vreo douăzeci de zile. M-am decis să renunț la țigări și la prânzuri de lux; în felul ăsta, nu cheltuiam mai mult de nouă dolari pe zi, și rezistam exact până îmi expirau cele trei săptămâni de întreținere plătite anticipat.

Am sunat-o pe Klara. Părea și vorbea rezervată, totuși prietenoasă așa încât am discutat prudent și amabil. N-am pomenit nimic de petrecere, iar ea n-a spus că ar dori să mă vadă în cursul serii, de aceea am lăsat totul acolo unde se găsea: nicăieri. Pentru mine era perfect. N-aveam nevoie de Klara. La petrecere am întâlnit o fată pe nume Doreen Mackenzie. De fapt, nu mai era fată; avea cel puțin doisprezece ani mai mult decât mine și ieșise de cinci ori în spațiu. Excitant la ea era faptul că dăduse o dată lovitura. Se întorsese în Atlanta cu un milion și jumătate și-i cheltuise pe toți, încercând să-și facă o carieră de cântăreață PV – cumpărase totul: textieri, manager, echipă publicitară, reclame, benzi demonstrative – iar când nu reușise, revenise în Poartă ca să încerce din nou. În plus, era foarte, foarte drăguță.

După două zile însă, i-am telefonat Klarei.

— Vino, spuse ea și părea nerăbdătoare.

Am ajuns acolo în zece minute, și după alte cinci minute eram în pat. Nenorocirea cu Doreen era că ajunsesem s-o cunosc. Era drăguță și un pilot de curse nemaipomenit, dar nu era Klara Moynlin.

Când zăceam împreună în hamac, transpirați, relaxați și istoviți, Klara se întinse, îmi zburli părul, lăsă capul pe spate și mă privi:

— Oh, rahat, făcu ea. Cred că așa ceva se numește a fi îndrăgostit.

Eram curtenitor.

— Este ceea ce pune lumea în mișcare. Nu, nu „este”. *Tu* ești.

Ea clătină din cap cu regret.

— Uneori nu te pot suporta. Săgetătorii nu se împacă niciodată cu Gemenii. Eu am ca semn focul, iar tu... în fine, Gemenii sunt întotdeauna cam nesiguri.

— Aș vrea să nu mai continui cu prostiile astea, i-am spus.

— Hai să mâncăm ceva, a schimbat ea vorba.

Am lunecat peste marginea hamacului și m-am ridicat, simțind nevoia de a vorbi fără s-o ating.

— Klara dragă, am rostit, uite ce-i, nu te pot lăsa să mă întreții, pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să-mi faci mizerii pe chestia asta – sau, dacă nu-mi faci, eu o să le aștept, așa încât o să-ți fac eu. N-am banii tăi. N-o să-ți iau țigările, băutura sau fisele de cazino. Dacă vrei să mănânci, dă-i drumul și ne-ntâlnim mai târziu. Poate ne plimbăm.

— Gemenii nu știu niciodată să se descurce cu banii, suspină ea, însă pot fi teribil de buni la pat.

Ne-am îmbrăcat, am ieșit și am mâncat, dar în cantina Corporației unde stai la rând, împingi tava și mănânci în picioare. Mâncarea nu-i rea, dacă nu te gândești prea mult la humusul din care a crescut. Prețul e perfect. Nu costă nimic. Se afirmă că dacă mănânci numai la cantină, vei beneficia în proporție de sută la sută de toate necesitățile prevăzute în dietă. Este adevărat, dar trebuie să mănânci absolut totul ca să fii sigur de asta. Proteinele monocelulare și cele vegetale nu se completează dacă sunt consumate independent, încât nu ajunge să mănânci doar jeleul de soia sau budinca bacterială. Trebuie să le mănânci pe amândouă.

Un alt aspect al meselor luate la cantină este că produc o grămadă de metan, care duce la apariția unui miros specific Porții, reamintit de toți cei care stau aici.

După masă am coborât spre nivelurile inferioare, fără să vorbim prea mult. Cred că amândoi ne întrebam unde o să mergem. Nu mă refer numai la clipa următoare.

— Ai chef de explorat? m-a întrebat Klara.

Am apucat-o de mână și m-am gândit. Într-adevăr ar fi fost amuzant. Unele dintre tunelurile vechi, ticsite de iederă, erau interesante și apoi existau locuri pustii, prăfuite, unde nimeni nu se deranjase să mai planteze ceva.

Poarta Anglicană
Capelan rev. Theo Durleigh
Comuniunile parohiei, duminica 10:30
Coruri prin aranjament prealabil

Eric Manier, care de la 1 decembrie a încetat să-mi fie pastor, a lăsat o amintire de neșters la Toți Sfinții Porții și îi datorăm enorm pentru faptul de a ne fi pus la dispoziție multilaterala sa competență. Născut acum 51 de ani, în Elstree, Herts., a terminat Dreptul la Universitatea din Londra și apoi a devenit avocat. În calitatea respectivă a lucrat câțiva ani în Perth, la zăcămintele de gaze naturale. Dacă ne întristează plecarea lui, să ne bucurăm că și-a realizat dorința cea mai scumpă și se va întoarce în iubitul său Hertfordshire, unde așteaptă să-și dedice anii pensiei afacerilor civice, meditației transcedentale și cântecelor bisericești. Un nou pastor va fi ales în prima duminică în care vom atinge un cvorum de nouă enoriași.

De obicei exista suficientă lumină, provenită chiar din pereții ce continuau să emită strălucirea specifică metalului Heechee. Uneori – nu recent, dar nu mai mult de șase, șapte ani în urmă s-au găsit artefacte Heechee chiar în ziduri și nu poți niciodată să știi când poți da peste ceva valoros.

N-am putut, însă, să-mi manifest entuziasmul, căci nimic nu-i amuzant când n-ai de ales.

— De ce nu? am răspuns dar peste câteva minute, când am văzut unde eram, am propus. Hai pe la muzeu.

— Bine, făcu ea brusc interesată. Știi că au aranjat sala rondă? Metchnikov mi-a spus. S-a deschis când eram noi plecați.

Am coborât două niveluri și am ieșit chiar lângă muzeu. Sala rondă era o cameră aproape sferică. Avea peste zece metri diametru și ca să o putem vizita, trebuia să utilizăm niște aripi ca ale lui Shicky, care se găseau atârnate la intrare. Nici Klara, nici eu nu le mai folosisem până atunci, totuși nu era greu. Cântărești atât de puțin în Poartă, încât zborul ar fi modul de deplasare cel mai bun și mai comod, dacă în asteroid ar exista spațiu suficient.

Am intrat în sferă printr-un chepeng și ne-am pomenit în mijlocul unui întreg univers. Sala era placată cu panouri hexagonale și pe fiecare dintre acestea erau ecrane cu cristale lichide, pe care se proiectau imagini.

— Ce frumos! exclamă Klara.

În jurul nostru era un fel de globoramă a descoperirilor făcute de nave. Stele, nebuloase, planete, sateliți. Uneori, fiecare panou arăta altceva așa încât erau vreo sută douăzeci și opt de scene independente. Apoi, *clic,* toate se schimbau; iarăși *clic* și o altă schimbare. *Clic* și o emisferă întreagă se aprindea cu o vedere în mozaic a galaxiei M-31, văzută... Dumnezeu știe de unde.

— Hei, am făcut eu într-adevăr încântat, e grozav!

Așa era. Parcă te aflai în toate călătoriile făcute vreodată de prospectori, dar fără corvoadă, necazuri și teamă permanentă.

În afară de noi, nu se mai găsea nimeni înăuntru și nu înțelegeam de ce. Era extraordinar. Te-ai fi așteptat să vezi o coadă lungă de persoane așteptând să intre. Pe o emisferă au început să se proiecteze imagini ale artefactelor Heechee descoperite de prospectori: evantaie de rugăciune în toate culorile, mașini de tapetat, interioarele navelor Heechee, câteva tunele – Klara țipă că erau locuri unde fusese ea, de acasă, de pe Venus, însă nu știu cum își putea da seama. Imaginile reveniră după aceea la peisajele din spațiu. Unele erau familiare. Într-unul, întins pe șase sau șapte panouri, am

putut recunoaște Pleiadele, înlocuite apoi de o vedere din exterior a Porții Doi cu două dintre stelele tinere și strălucitoare ale norului strălucind, reflectate pe părțile lui laterale. Am văzut ceva ce putea să fie nebuloasa Capului-de-cal și un norișor de gaz și praf de forma unui covrig, care era fie nebuloasa Inelului în Lira, fie ceea ce o echipă de exploatare descoperise cu câteva perioade în urmă – denumind-o Gogoașa Franțuzească – pe cerul unei planete unde se detectaseră urme Heechee, însă nu putuseră fi atinse, în adâncurile unui ocean înghețat.

Am rămas acolo mai mult de o jumătate de oră, până când imaginile au început să se repete, apoi am plutit spre chepeng, am lăsat aripile și ne-am oprit pentru o țigară în tunelul de lângă muzeu.

Două femei, pe care le-am recunoscut vag ca făcând parte din echipele de întreținere a Corporației, au trecut pe lângă noi ducând aripi rulate.

— Bună Klara, a salutat-o una dintre ele. Ai fost înăuntru?

— E minunat, încuviință Klara.

— Bucurați-vă de ea cât mai puteți, interveni cealaltă. Săptămâna viitoare o să vă coste o sută de dolari. Mâine instalăm benzile – P pentru explicații și detalii, iar inaugurarea va avea loc înainte de a veni noul grup de turiști.

— Merită, făcu Klara, dar apoi mă privi.

Mi-am dat seama că, în ciuda propriilor mele afirmații, fumam una dintre țigările ei. La cinci dolari pachetul nu-mi permiteam să fumez prea mult, însă m-am decis să cumpăr cel puțin un pachet și să mă asigur ca ea să ia de la mine tot atâtea țigări câte luasem și eu.

— Vrei să ne mai plimbăm? m-a întrebat.

— Poate mai târziu, i-am răspuns.

Mă gândeam câți bărbați și femei muriseră pentru a face fotografiile frumoase pe care le văzusem, deoarece știam că, mai devreme sau mai târziu, va trebui fie să mă supun din nou loteriei pe viață și pe moarte a navelor Heechee, fie să renunț. Eram curios dacă informația pe care mi-o dăduse Metchnikov avea să schimbe lucrurile cu ceva. Toți vorbeau acum numai despre asta; Corporația programase în ziua următoare o informare generală.

— Apropo, am rostit. Ziceai că l-ai văzut pe Metchnikov?

— Chiar mă gândeam dacă o să mă întrebi, spuse Klara. Bineînțeles. M-a sunat și mi-a povestit că ți-a arătat chestia cu codul culorilor. Așa că m-am dus și eu pentru același lucru. Tu ce crezi, Bob?

Mi-am stins țigara.

— Sunt convins că toți de în Poartă se vor bate pentru lansările cele mai bune, asta cred.

— Poate că Dane știe ceva. Doar lucrează cu Corporația...

— Fără îndoială că știe. M-am întins și m-am lăsat pe spate, balansându-mă în gravitația slabă și gândindu-mă. Nu-i un tip chiar atât de drăguț, Klara. *Poate* că ne va spune dacă apare ceva bun, adică dacă știe ceva mai deosebit. Însă n-o va face pe gratis.

— Mie o să-mi spună, zâmbi Klara.

— Cum adică?

— Ah, mă mai sună din când în când. Vrea să ne întâlnim.

— Rahat!

Începusem deja să mă enervez. Nu din cauza Klarei, sau a lui Dane. Din cauza banilor. Din cauză că, dacă voiam să mai vizitez sala rondă și săptămâna viitoare, aveam să rămân fără jumătate din toți banii mei. Din cauza imaginii întunecate ce se întrezărea într-un viitor nu prea îndepărtat, când trebuia să mă decid să fac ceea ce mă speria de moarte.

— Nu m-aș încrede în nenorocitul ăla...

— Hai, termină, Bob. Nu-i un tip așa nesuferit, făcu ea aprinzând o țigară și lăsând pachetul la îndemâna mea. Din punct de vedere sexual, poate fi chiar interesant. Faptul că e Taur, aspru, violent... oricum, ai tot atâtea de oferit ca și mine.

— Despre ce vorbești?

Păru realmente surprinsă.

— Credeam că știi că la el nu contează sexul.

— Nu mi-a dat niciodată de înțeles...

M-am oprit însă, amintindu-mi cât de aproape îi plăcea să vină când îmi vorbea și cât de stânjenit mă simțeam cu el în preajmă.

— Poate că nu ești genul lui, rânji ea.

Era însă amuzată. Doi navigatori chinezi, care ieșeau din muzeu, ne-au privit cu interes apoi, politicoși și-au ferit căutătura.

— Hai să plecăm de aici, Klara.

Am mers la Blue Hell și bineînțeles, am insistat să-mi plătesc consumația. Patruzeci și opt de dolari duși pe apa sâmbetei într-o oră. Și nici nu fusese ceva prea grozav. Am terminat din nou în patul ei. Nici asta n-a constituit un lucru deosebit. Tensiunea era tot acolo, când am terminat. Iar timpul trecea.

Există oameni care nu depășesc niciodată un anumit prag în dezvoltarea lor emoțională. Nu pot duce o viață normală cu același partener sexual prea

mult timp. Ceva din ei nu tolerează fericirea. Cu cât este mai împlinită, cu atât trebuie distrusă mai iute.

Hoinărind prin Poartă împreună cu Klara, am început să suspectez că eram unul dintre acei oameni. Știam că ea era așa ceva. Niciodată nu menținuse o relație cu un bărbat mai mult de câteva luni; mi-o spusese chiar ea. Deja eu constituiam un record. Și deja devenise țâfnoasă.

Ce e drept, însă, Klara era mult mai matură și mai responsabilă decât aveam eu să fiu vreodată. De pildă, modul în care ajunsese în Poartă... Nu câștigase o loterie ca să plătească taxele. Economisise bani, cu greutate, vreme de mulți ani. Era pilot calificat, cu licență de ghid și diplomă în inginerie. Fusese fermier piscicol și avusese un venit ce i-ar fi permis un apartament de trei camere în colibele Heechee de pe Venus, vacanțe pe Pământ și Majora Medicală. Știa mai multe decât mine despre creșterea hranei pe substraturile din hidrocarburi în ciuda anilor pe care-i trăisem în Wyoming. (Investise într-o fabrică de hrană de pe Venus, și în toată viața ei nu băgase un dolar în ceva dacă nu-i înțelesese rostul până la capăt.) Când ieșeam împreună în spațiu, ea avea experiența și vechimea cea mai mare din echipaj. Pe ea o voia Metchnikov ca tovarăș – dacă voia pe cineva – și nu pe mine. Îmi fusese profesoară!

Totuși, între noi doi era tot atât de exagerată și de neîndurătoare pe cât fusesem eu cu Sylvia, ori cu Deena, Janice, Liz, Ester sau oricare dintre celelalte idile de două săptămâni, ce se terminaseră atât de prost în toți anii post-Sylvia. Klara spunea că era normal pentru că ea era Săgetător și eu eram Geamăn. Săgetătorii erau vizionari. Le plăcea libertatea. Noi, sărmanii Gemeni, eram doar zăpăciți și nehotărâți.

— Nu-i de mirare, îmi spuse gravă într-o dimineață, luându-și micul dejun în cameră (eu nu acceptasem decât câteva sorbituri de cafea), că nu te poți decide să mai pleci în spațiu. Nu este numai o lașitate fizică, dragă Robinette. O parte a naturii tale Gemene vrea să triumfe. O altă parte vrea să fie înfrântă. Mă întreb căreia îi vei permite să câștige?

I-am dat un răspuns ambiguu:

— Scumpo, mai du-te-n mă-ta!

A râs și n-a mai insistat în ziua aceea. Își exprimase punctul de vedere.

Corporația a ținut informarea anunțată și a urmat un val imens de discuții, planuri, presupuneri și interpretări. Era excitant. Dintre imprimantele computerului, Corporația a selectat douăzeci de lansări cu factor de pericol scăzut și probabilități mari de câștig. Într-o săptămână, s-au format echipajele; navele au fost pregătite și lansate.

Eu însă nu mă aflam pe niciuna dintre ele și nici Klara; și am încercat să nu discutăm asupra motivului.

Surprinzător, Dane Metchnikov nu a plecat nici el. Știa ceva, sau cel puțin așa pretindea. Uneori, când întrebam, mă privea doar în felul său disprețuitor și superior, fără să-mi răspundă. Până și Shicky fusese *gata* să plece. Pierduse locul cu o oră înainte de lansare în favoarea puștiului finlandez care nu fusese niciodată în stare să găsească pe cineva cu care să vorbească; patru saudiți care voiau să stea împreună s-au hotărât pentru puștiul finlandez ca să umple o Cinci. Nici Louise Forehand n-a plecat, deoarece aștepta să se întoarcă vreun membru al familiei, ca să mențină un fel de continuitate. Acum se putea mânca în cantina Corporației fără să mai stai la coadă, iar în tunelul meu erau mai multe camere goale decât ocupate. Apoi, într-o noapte, Klara mi-a spus:

— Bob, cred că am să merg la un psihanalist.

Am sărit în sus. Era ceva surprinzător. Ba chiar mai rău, era o trădare. Klara cunoștea episodul meu psihotic și ceea ce credeam eu despre psihoterapie.

Am renunțat la primele lucruri pe care voiam să i le spun – tactic: „Mă bucur; era cazul"; ipocrit: „Mă bucur și te rog să-mi spui cum te pot ajuta"; strategic: „Mă bucur și poate ar trebui să merg și eu, dacă mi-ar permite banii". Am renunțat la singurul răspuns sincer: „Eu interpretez acțiunea asta a ta drept o condamnare a tot ceea ce ți-am făcut eu". N-am spus nimic și după o clipă ea a continuat:

— Bob, am nevoie de ajutor. Sunt derutată.

Asta m-a mișcat și am apucat-o de mână. A rămas pasivă, fără să mi-o strângă drept răspuns, dar nici n-a retras-o.

— Profesorul meu de psihologie, a rostit ea, spunea că acesta este primul pas... nu, al doilea pas. Primul pas, atunci când ai o problemă, este să știi că o ai. Eh, eu știam asta de o vreme. Al doilea pas este luarea deciziei. Vrei să rămână o problemă, sau vrei să faci ceva în legătură cu ea? Eu m-am decis să fac ceva.

— Unde vrei să te duci? am întrebat-o nepăsător, însă atent.

— Nu știu. Terapiile de grup nu par să aibă prea mult succes. Există o mașină psihanalist disponibilă prin computerul Corporației. Ar fi soluția cea mai ieftină.

— Da, ieftin, într-adevăr, este ieftin, am încuviințat. Am petrecut doi ani cu mașini psihanaliste, când eram mai tânăr și am fost... cam tulburat.

— Și de atunci, te-ai descurcat perfect timp de douăzeci de ani, spuse ea. De asta sunt convinsă. Oricum, măcar în momentul de față.

Am bătut-o ușor pe palmă:

— Orice soluție vei alege, va fi bine, am asigurat-o. Tot timpul, am avut senzația că ne-am putea înțelege mai bine, dacă ai scăpa de toate obsesiile din copilăria ta. Presupun că asta se întâmplă cu toți oamenii, dar prefer să fii furioasă pe mine, din cauza mea și nu pentru că îndeplinesc rolul de surogat pentru taică-tău sau mai știu eu cine.

Se rostogoli pe o parte și mă privi. Cu toată lumina slabă a metalului Heechee, îi puteam citi surpriza de pe chip:

— Ce tot vorbești acolo?

— Păi... despre problema ta, Klara. Știu că ți-a trebuit mult curaj să recunoști că ai nevoie de ajutor.

— Da, Bob, încuviință ea, așa este, numai că tu nu pari să știi care este problema. Nu-i vorba de cazul nostru. Aici, *tu* ai putea fi problema. Habar n-am! Mă îngrijorează tărăgănarea. Incapacitatea de-a lua hotărâri. Am stat prea mult pe bară înaintea ultimei plecări... și, fără supărare, faptul că am plecat cu un Geamăn ca tine...

— Mor, când te aud că începi iar cu rahatul ăsta de astrologie!

— Ai o personalitate ambiguă, Bob, știi și tu. Iar eu se pare că mă sprijin pe asta. Nu vreau să trăiesc așa.

Amândoi eram treji acum și se părea că nu aveam decât două continuări. Puteam începe o scenă de tipul mi-ai-spus-că-mă-iubești, mie-nu-mi-place-asta, care se putea termina fie cu o ședință de făcut dragoste, fie cu o despărțire definitivă; sau puteam face altceva, care să ne abată gândurile. Klara gândise la fel ca mine, căci se dădu jos din hamac și începu să se îmbrace.

— Hai la cazino, făcu ea. În seara asta, mă simt norocoasă.

Nu erau nave nou-sosite și nici turiști. Nu erau nici prea mulți prospectori, cu atâtea lansări în ultimele săptămâni. Jumătate dintre mesele cazinoului erau închise, acoperite cu husele din țesătură verde. Klara a găsit un loc la masa de blackjack, a schimbat un fișic de fise de o sută de dolari și crupierul m-a lăsat să stau lângă ea fără să joc.

— Ți-am spus eu că-i seara mea norocoasă, făcu ea, după zece minute, când avea două mii de dolari mai mult decât banca.

— Te descurci grozav, am încurajat-o dar, de fapt, nu mă prea distram.

M-am ridicat și m-am învârtit puțin prin local. Dane Metchnikov băga atent fise de cinci dolari în automatul de poker și nu părea că ar dori să-mi vorbească. Nimeni nu juca bacara. I-am spus Klarei că mă duc în Blue Hell

să beau o cafea (cinci dolari, însă în sezon mort îți umpleau ceașca aproape pe degeaba). Mi-a zâmbit, fără să-și ia ochii de la cărți.

În Blue Hell, Louise Forehand sorbea un combustibil cu apă... eh, nu era chiar combustibil, doar whisky alb făcut din cine știe ce mai creștea în săptămâna aceea prin cuvele hidroponice. Și-a ridicat privirea, zâmbind și m-am așezat lângă ea.

Brusc, mi-am dat seama că era singură mai tot timpul. Fără motiv. Era... în sfârșit, nu știu exact ce era cu ea, dar părea singura persoană liniștită, cumpătată și generoasă de în Poartă. Toți ceilalți fie că doreau ceva ce eu nu voiam să dau, fie că refuzau să ia ce le ofeream. Louise era diferită. Avea cel puțin doisprezece ani mai mult decât mine și arăta excelent. Ca și mine, purta doar uniforma standard a Corporației, o salopetă scurtă ce se producea în trei culori posomorâte. Ea și-o modificase, transformând-o într-un fel de *deux-pieces,* cu un șort strâmt, mijlocul dezgolit și o bluză largă. Am constatat că mă urmărea în timp ce o măsuram cu privirea și m-am simțit stânjenit.

— Arăți bine, i-am spus.

— Mulțumesc, Bob, zâmbi ea. Numai echipamentul original. Nu mi-am putut permite altceva.

— N-ai nevoie de ceva ce n-ai avut niciodată, am rostit eu cu sinceritate și ea a schimbat vorba:

— Vine o navă. Se zice că a stat mult în spațiu.

Știam ce însemna asta pentru ea. Explica și faptul că o găseam în Blue Hell în loc să doarmă la o oră atât de târzie. Era îngrijorată de fiica ei, însă nu se trăda prin nimic.

Avea o atitudine interesantă față de prospectări. Se temea să plece, ceea ce era normal. Cu toate acestea, continua să se îmbarce și pentru asta o admiram. Aștepta numai ca unul dintre membrii familiei să revină – și apoi pleca din nou, așa cum hotărâseră, încât oricine s-ar fi întors să găsească pe cineva de-al casei așteptându-l.

Mi-a povestit mai multe despre trecutul lor. Trăiseră, dacă îi puteam spune trai, în atracțiile turistice ale Fusului venusian, supraviețuind cu ceea ce pica de la navele de croazieră. Era rost de bani grei acolo, dar și concurența era puternică. Într-un timp, Forehanzii avuseseră program la un club de noapte: cântece, dansuri, gaguri. Am înțeles că erau bunicei, chiar după standardele venusiene.

RAPORT DE MISIUNE

Nava A3-7. Zborul 022D55. Echipaj S. Rigney, E. Tsien, M. Sindler.

Timp de tranzit: 18 zile 0 ore. Poziția în vecinătatea lui Xi Pegasi A.

Rezumat: „Am sosit în orbita unei planete mici, situată la aproximativ 9 U.A. de primara ei. Planeta este acoperită de gheață, însă am detectat radiație Heechee într-un punct din apropierea ecuatorului. Rigney și Mary Sindler au asoliyat și, cu destulă dificultate – zona era muntoasă –, au ajuns la o porțiune fără gheață, unde se găsea un dom metalic. Înăuntrul domului erau mai multe artefacte Heechee, incluzând două landere, un echipament necunoscut și o bobină de încălzire. Am reușit să transportăm majoritataea obiectelor mici până la navă. A fost imposibil să decuplăm complet bobina de încălzire, dar am redus-o la un nivel mai scăzut și am depozitat-o în lander pentru întoarcere. Chiar și așa, când am sosit, Mary și Tsien erau serios deshidratați și au intrat în comă".

Evaluarea Corporației: Bobina de încălzire studiată și reconstruită. Echipajul a primit o recompensă de 3.000.000$. Celelalte artefacte nu au fost încă cercetate. Pentru explorări viitoare ale zonei, bonificație de 25.000$/kilogram, în total 675.000$.

Puținii turiști care stăteau mai mult pe acolo aveau însă atâtea păsări de pradă în jurul lor, gata să-i ciugulească, încât nu era destul pentru toți. Sess și fiul (cel care murise) încercaseră să fie ghizi, cu o navă veche pe care o cumpăraseră avariată și o refăcuseră. Nu era, totuși, o meserie bănoasă. Fetele avuseseră tot felul de învârteli. Eram aproape sigur că Louise, cel puțin, făcuse trotuarul o vreme, însă nici asta nu se plătea prea bine, din aceleași motive ca toate celelalte. Se găseau aproape de marginea prăpastiei când reușiseră să ajungă în Poartă.

Nu era o noutate pentru ei. Întâi, se luptaseră din greu ca să părăsească Pământul, atunci când acesta le devenise atât de groaznic, încât Venusul părea o alternativă nu chiar lipsită de speranțe. Avuseseră mai mult curaj și mai multă voință de a risca, plecând, decât mulți alți oameni pe care i-am cunoscut.

— Cum ați plătit călătoria?

— Păi, făcu Louise terminându-și paharul și privindu-și ceasul, spre Venus, am călătorit în modul cel mai ieftin posibil, încărcătură de masă. Două sute douăzeci de imigranți, dormind în harnașament de umeri, stând la rând pentru două minute la toaletă, mâncând alimente deshidratate și bând apă reciclată. A fost ceva de groază pentru patruzeci de mii de dolari de căciulă. Din fericire, copiii nu se născuseră încă, cu excepția lui Hat, și el era destul de mic ca să plătească numai un sfert de bilet.

— Hat e fiul vostru? Ce...

— A murit.

Am așteptat dar, când vorbi din nou, schimbă subiectul:

— Până acum ar fi trebuit să sosească un mesaj de la nava aceea.

— L-or fi anunțat prin difuzoare.

Ea încuviință și un moment păru îngrijorată. Corporația transmite întotdeauna rapoarte de rutină despre navele care sosesc. Dacă acestea nu stabilesc legătura... asta-i, prospectorii morți nu pot vorbi prin radio. Am căutat să-i alung gândurile și i-am zis că Klara s-a decis să vadă un psihanalist. M-a ascultat, apoi și-a lăsat mâna peste a mea și a rostit:

— Nu fi îngrijorat, Bob. Tu te-ai gândit vreodată să mergi la psihanalist?

— N-am atâția bani, Louise.

— Nici pentru terapia de grup? La Nivelul Darling se practică o terapie prin strigăt. Uneori îi poți auzi. Am văzut și multe alte reclame: AT, Orient, structuri. Este adevărat, poate mulți au plecat în prospecțiuni.

Nu era însă atentă la mine. Din locul în care ne aflam puteam zări intrarea cazinoului, unde un crupier vorbea cu un tip de pe un crucișător chinezesc. Louise privea într-acolo.

— Se-ntâmplă ceva, am spus.

Aș fi adăugat: „Să vedem despre ce-i vorba”, dar ea se ridicase deja de pe scaun și se îndrepta către ușă.

Jocurile se opriseră. Toți se strânseseră în jurul mesei de blackjack unde, am observat, Dane Metchnikov stătea lângă Klara, pe locul părăsit de mine, cu câteva fise de douăzeci și cinci de dolari în față. În mijlocul lor, susținut de un crupier, Shicky Bakin vorbea:

— Nu, nu-i știu numele. E o Cinci.

— Mai trăiesc? întrebă cineva.

— Eu așa știu. Bună, Bob, Louise. Se înclină politicos spre amândoi. Ați auzit?

— Nu tocmai, făcu Louise, prinzându-mă involuntar de mână. Doar că a sosit o navă. Nu-i știi numele?

Dane Metchnikov se răsuci ca s-o privească.

— Nume, pufni el. Cui îi pasă? Important este că nu-i dintre noi. Și că au dat lovitura.

Se sculă. Abia atunci mi-am dat seama cât de furios era: uitase să-și ia fisele de pe masă.

— Merg acolo, anunță el. Vreau să văd cum arată ocazia vieții.

Echipajele de securitate ale crucișătorului închiseseră zona, însă unul dintre paznici era Francy Hereira. În jurul puțului se aflau o sută de persoane și numai Hereira cu două fete de pe crucișătorul american, care să le țină la distanță. Metchnikov ajunse până la marginea puțului și privi în jos, înainte ca una dintre fete să-l îndepărteze. L-am văzut vorbind cu un alt prospector cu cinci brățări. Între timp, auzeam frânturi de discuții:

— ... aproape morți. Și-au terminat apa.

— Nțț! Doar epuizați. N-o s-aibă nimic...

— ... zece milioane de dolari numai recompensa, plus drepturile!

Klara o apucă pe Louise de umăr și o împinse în față. Le-am urmat în spațiul creat.

— Știe cineva a cui era nava? întrebă ea.

Hereira îi zâmbi obosit, apoi mă salută și răspunse:

— Nu încă, Klara. Acum îi caută. Cred că o să se termine cu bine.

— Ce-au găsit? strigă cineva în spatele meu.

— Artefacte. Știu doar că-s chestii absolut noi.

— Era o Cinci? întrebă Klara.

Hereira încuviință, apoi privi în josul puțului.

— Gata, făcu el, acum, vă rog, înapoi. Îi aduc pe câțiva.

Ne-am retras vreun milimetru, dar nu conta; oricum nu ieșeau la nivelul nostru. Primul care a apărut pe cablu era unul dintre barosanii Corporației, pe care nu mai știam cum îl chema, apoi un paznic chinez și un bărbat într-un halat al Spitalului Terminal ținut de un medic, care-l sprijinea să nu cadă. Îl știam după figură, dar nu după nume; îl văzusem la o petrecere de plecare, poate la mai multe, un negru micuț și bătrâior, care mai ieșise de două, trei ori fără succes. Ochii îi erau destul de limpezi, însă părea extraordinar de obosit. Privea inexpresiv mulțimea din jurul lui, apoi dispăru din raza noastră vizuală.

M-am uitat în jur și am zărit-o pe Louise plângând încetișor, cu ochii închiși. Klara o cuprinsese cu brațul. În tumultul mulțimii, am reușit să ajung lângă ea și s-o privesc întrebător.

— E o Cinci, rosti încet Klara. Fiică-sa era într-o Trei.

Știam că Louise o auzise, așa că am bătut-o ușor pe umăr și i-am spus:

— Îmi pare rău.

În clipa aceea, la buza puțului s-a creat un spațiu și am privit în jos.

Am văzut pentru o clipă cum arată zece sau douăzeci de milioane de dolari. O grămadă de cutii hexagonale, făcute din metal Heechee, de o jumătate de metru lățime și mult mai scunde. Apoi, Francy Hereira strigă:

— Hai, Bob, dă-te înapoi, nu vrei?

M-am retras de lângă puț în vreme ce era urcată o femeie în halat de spital. Ea nu m-a zărit când a trecut pe lângă mine, de fapt, ținea ochii închiși. Eu însă am văzut-o. Era Sheri.

21

— Mă simt ca un idiot, Sigfrid, rostesc eu.

— Pot face ceva ca să te simți mai bine?

— Să crăpi dracu'!

A decorat toată camera ca o creșă, pentru Dumnezeu! Iar cel mai îngrozitor este Sigfrid însuși. De data asta, mă încearcă cu un surogat matern. Stă lângă mine, pe saltea, o păpușă mare cât un om, caldă, moale, făcută din ceva ca un prosop de baie umplut cu burete. Mă simt bine, însă...

— Cred că n-aș dori să mă tratezi ca pe un copil, mormăi eu înăbușit, deoarece mi-am înfundat fața în prosopul ăla.

— Relaxează-te, Robbie. Totul e în regulă.

— Pe mă-ta e-n regulă!

Face o pauză, apoi îmi reamintește:

— Îmi povesteai despre visul tău.

— Mmmm...

— Pardon, Robbie?

— Adică, de fapt, n-am chef să vorbesc despre el. Totuși, spun iute, desprinzându-mi gura de pe prosop, aș putea face ceea ce vrei tu. Parcă era despre Sylvia...

— *Parcă,* Robbie?

— Mda, nu prea semăna cu ea. Mai degrabă... nu știu, cred că era cineva mai în vârstă. Nu m-am gândit la Sylvia de ani de zile. Eram amândoi copii...

— Te rog, continuă, Robbie, rostește el după un timp.

Îl cuprind cu brațele și privesc destul de încântat pereții acoperiți cu desene de animale și clovni. Nu seamănă de loc cu dormitoarele în care mi-am petrecut copilăria, dar Sigfrid știe deja destule despre mine; nu-i nevoie să i-o mai spun și pe asta.

— Visul, Robbie?

— Visam că munceam în mină. Totuși, nu erau minele de hrană. Semăna mai mult, aș zice, cu interiorul unei Cinci – una dintre navele Porții, știi? Sylvia era într-un fel de tunel care se îndepărta.

— Tunelul se îndepărta?

— Hei, nu mă-mpinge în simbolism, Sigfrid. Am citit și eu despre imaginile vaginale și toate chestiile alea. Când am spus „se îndepărta", mă refeream la faptul că tunelul începea de la mine și continua mai departe. Ezit, apoi îi spun chestia dură. Apoi, tunelul s-a prăbușit. Sylvia a fost prinsă.

Mă scol în capul oaselor.

— Ceea ce nu se poate, îi explic. Sfredelești tunelul doar pentru a plasa încărcături de explozibil care să disloce marna. Adevăratul minerit îl face excavatorul. Meseria Sylviei n-ar fi pus-o niciodată într-o asemenea situație.

— Nu cred că este important dacă s-ar fi putut întâmpla în realitate.

— Așa-i. Bun, deci Sylvia era prinsă în tunelul prăbușit. Puteam vedea cum se mișcă grămada de marnă. De fapt, nu era marnă. Era ceva ușor, ca hârtia. Ea avea o lopată și-și croia drumul afară. Am crezut că totul avea să se termine cu bine. Își săpa o ieșire... Am așteptat-o să iasă... dar n-a mai ieșit...

În deghizarea lui de ursuleț, Sigfrid stă cald și liniștit în brațele mele. E plăcut să-l simt acolo. Desigur, în realitate, nu este acolo. Nu-i nicăieri decât, poate, în centrul de memorii de la Washington Heights unde sunt computerele mari. Eu am acces doar la un terminal, într-un apartament oarecare.

— Mai e ceva, Robbie?

— Nu tocmai. Oricum, nu face parte din vis. Însă... Încerc o senzație. Mă simt de parcă aș fi lovit-o pe Klara în cap ca să n-o las afară. De parcă îmi era teamă că restul tunelului va cădea peste mine.

— Cum adică o „senzație", Rob?

— Exact așa. Nu făcea parte din vis. Era ceea ce simțeam... nu știu...

Așteaptă, apoi încercă un alt unghi de atac:

— Bob, ești conștient că numele pe care l-ai rostit a fost „Klara", și nu „Sylvia"?

— Da? Ciudat! Mă întreb de ce oare?

După ce așteaptă alte câteva clipe, insistă:

— Și după aceea ce s-a întâmplat, Rob?

— M-am trezit.

Mă rostogolesc pe spate și privesc tavanul, care e acoperit cu plăci de ceramică ornate cu steluțe strălucitoare.

— Asta-i tot, rostesc apoi adaug: Sigfrid, mă întreb dacă toate astea duc undeva?

— Nu știu dacă îți pot răspunde, Rob.

— Dacă puteai, te-aș fi obligat s-o faci.

Prin găurile unde Heechee s-au pitit,
Prin grotele planetelor,
Prin tunelurile săpate de ei în granit
Oblojindu-ne cicatricele rănilor,
Sosim!
Micuți Heechee, după voi venim.

Am încă peticul de hârtie al lui S.Ya., care îmi dă un soi de siguranță liniștitoare.

— Cred, rostește el, că duc undeva. Adică, cred că în mintea ta există ceva la care nu vrei să te gândești, ceva de care este legat și visul tău.

— Despre Sylvia?! Ce Dumnezeu?! A fost acum ani de zile.

— Nu asta e ceea ce contează, nu?

— Rahat! Mă scârbești, Sigfrid. Pe cuvântul meu! Apoi reflectez un moment și reiau. Uite, mă enervez. Ce-nseamnă asta?

— Tu ce crezi că înseamnă, Rob?

— Dacă știam, nu te-aș fi întrebat. Mă gândesc: Încerc să scap? Oare mă enervez, pentru că te-ai apropiat de ceva?

— Te rog, Rob, nu mai analiza procesul. Spune-mi doar cum te simți.

— Vinovat, răspund imediat fără să știu ce aveam să rostesc.

— Vinovat în legătură cu ce anume?

— Vinovat de... Nu sunt sigur.

Ridic mâna ca să mă uit la ceas. Mai avem încă douăzeci de minute. În timpul ăsta se pot întâmpla al dracului de multe și mă întreb dacă vreau cu adevărat să mă întorc pe dos. Pentru după-amiază, am programat un meci de duplicat și am destule șanse să intru în finală. Dacă nu dau totul peste cap... Dacă mă pot concentra...

— Mă gândesc dacă n-ar trebui să plec mai devreme astăzi, Sigfrid, îi spun eu.

— Vinovat în legătură cu ce anume, Rob?

— Nu reușesc să-mi amintesc. Strâng gâtul ursulețului și chicotesc: E foarte drăguț, Sigfrid, deși mi-a trebuit un timp să mă obișnuiesc.

— Vinovat în legătură cu ce anume, Rob?

— Vinovat de uciderea ei, dobitocule! răcnesc eu.

— Te referi la visul tău?

— Nu! La realitate. În două rânduri...

Știu că gâfâi, și știu că senzorii lui Sigfrid înregistrează. Mă lupt să mă controlez, ca să nu-și facă cine știe ce impresii, înainte de a vorbi, repet totul în minte ca să fiu sigur:

— De fapt, n-am ucis-o pe Sylvia. Am încercat! Am urmărit-o cu un cuțit!

Sigfrid vorbește calm, împăciuitor:

— Da, în fișa ta spune că aveai un cuțit în mână când te-ai certat cu prietena ta. Nu spune că „ai urmărit-o”.

— Atunci, de ce naiba crezi că m-au luat? Numai printr-un noroc, nu i-am tăiat beregata.

— Ai folosit cuțitul împotriva ei?

— Să-l folosesc? Nu. Eram prea turbat. L-am aruncat pe podea și pe ea am bătut-o.

— Dacă ai fi vrut într-adevăr s-o ucizi, n-ar fi trebuit să folosești cuțitul?

— Oh! Aș fi vrut să fii acolo în momentele alea, Sigfrid. Poate că i-ai fi convins să nu mă ia.

Ședința se desfășura mizerabil. Știu că-i o greșeală să-i povestesc visele mele. Le răsucește în toate felurile. Mă ridic, privind cu dispreț decorul cretin, amenajat pentru binele meu și mă decid să vorbesc deschis.

— Sigfrid, îi spun, pentru un computer ești un tip drăguț și, din punct de vedere intelectual, îmi place să discut cu tine. Mă întreb, însă dacă n-am ajuns prea departe. Nu faci altceva decât să-mi zgândărești niște răni vechi și, cinstit vorbind, nu știu de ce te las să faci asta.

— Fiecare vis al tău e o rană, Bob.

— Atunci, lasă-le acolo unde sunt! Nu vreau să trec prin același gen de rahat de care am avut parte în Institut. Poate că vreau să fac dragoste cu maică-mea. Poate că-mi urăsc tatăl, pentru c-a murit și m-a părăsit. Și, ce-i cu asta?

— Știu că ai pus o întrebare retorică, Bob, dar modul de tratare al acestor probleme este de a vorbi despre ele.

— De ce? Ca să mă doară?

— Ca să lași durerea dinăuntru să iasă acolo unde o poți vindeca.

— Poate ar fi mai simplu dacă m-aș hotărî să mă doară puțin înăuntru. Spuneai că sunt destul de echilibrat, așa-i? Nu neg că m-am ales cu ceva din toate astea. Uneori, la sfârșitul unei ședințe, chiar că mă simt bine. Plec de aici cu capul plin de idei noi, soarele strălucește prin cupolă, aerul este curat și parcă toți îmi zâmbesc. Nu însă și-n ultima vreme. În ultima vreme, mi se pare, este foarte plictisitor și neproductiv și ce-ai spune dacă-ți zic că aș termina cu asta?

— Aș spune că e decizia ta, Bob. Așa a fost mereu.

— Mda, poate că așa voi face.

Diavolul bătrân așteaptă. Știe că n-am să mă hotărăsc și-mi lasă timp să-mi dau singur seama. Apoi, spune:

— Bob? De ce ai zis că ai omorât-o de *două* ori?

Îmi privesc ceasul înainte de-a răspunde:

— Cred că a fost o scăpare. Acum chiar că trebuie să plec, Sigfrid.

Sar peste perioada din camera de refacere pentru că, de fapt, n-am după ce să mă refac. În plus, vreau s-o întind cât mai repede de aici. El, și

întrebările lui tâmpite! Se poartă atât de atoateștiutor și superior, dar ce știe un ursuleț?

22

În seara aceea, m-am întors în camera mea, însă am adormit greu; Shicky m-a sculat devreme ca să-mi spună ce se întâmpla. Erau doar trei supraviețuitori și se anunțase deja recompensa de bază: șaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de dolari. Plus drepturile de prospectare.

Asta mi-a alungat tot somnul:

— Pentru ce? am întrebat.

— Douăzeci și trei de kilograme de obiecte Heechee. Se presupune că este o trusă de reparații. Poate chiar trusa unei nave, pentru că au găsit-o într-un lander, pe suprafața planetei. În tot cazul, sunt un fel de unelte.

— Unelte...

M-am ridicat, am scăpat de Shicky și am pornit pe tunelul ce ducea la dușul comun, gândindu-mă la unelte. Puteau însemna multe. Puteau însemna o cale de deschidere a mecanismului navelor Heechee fără ca totul să explodeze. Puteau însemna descifrarea tainei selectorului de ținte. Puteau însemna aproape orice, și cu siguranță însemnau o recompensă de șaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii care se împărțeau la trei.

Iar una dintre părțile acelea ar fi putut să fie a mea.

E greu să-ți scoți din cap o cifră ca 5.850.000$ (fără drepturi de prospectare), când te gândești că, dacă ai fi fost puțin mai inspirat în alegerea prietenelor, ai fi putut să ai banii aceia în buzunar. Să zicem, șase milioane de dolari. La vârsta și cu sănătatea mea, cu mai puțin de jumătate din sumă mi-aș fi putut cumpăra imediat Integrala Medicală, adică toate operațiile, terapiile, transplanturile de țesuturi și de organe ce m-ar fi ținut cât mai mult în viață... ceea ce însemna minim cincizeci de ani peste ceea ce m-aș fi putut aștepta în condiții normale. Celelalte trei milioane mi-ar fi adus câteva case, o carieră de conferențiar (nimic nu era mai solicitat decât un prospector norocos), un venit sigur din reclamele PV, femei, mâncăruri alese, mașini, călătorii, femei, faimă, femei... și, apoi, mai existau și drepturile de prospectare. Puteau fi oricât de mari, în funcție de ce izbuteau să facă cu uneltele tipii de la R&D. Descoperirea lui Sheri era exact mirajul Porții: potirul cu aur de la capătul curcubeului.

Mi-a trebuit o oră să ajung până la spital, trei segmente de tunel și cinci niveluri prin puțuri. Creierul îmi zumzăia de gânduri.

Când am reușit, în cele din urmă, să înlătur orice urmă de invidie (sau cel puțin s-o ascund acolo unde nu credeam că se poate vedea) și am intrat în recepție, Sheri dormea.

NOTĂ ASUPRA STELELOR NEUTRONICE

Dr. Asmenion: Bun, să zicem că avem o stea care și-a epuizat resursele energetice și suferă un colaps. Când spun „colaps", mă refer la faptul că se contractă atât de mult încât, dacă inițial avea, să zicem, masa și volumul Soarelui, acum e redusă la o sferă de cel mult zece kilometri diametru. E superdensă. Dacă nasul tău, Susie, ar fi făcut din substanța stelelor neutronice, ar cântări mai mult decât întreaga Poartă.

Întrebare: Chiar și mai mult decât tine, Iuri?

Dr. Asmenion: Fără bancuri în timpul orelor. Profesorul este sensibil. Oricum, observațiile astronomice de aproape ale unei stele neutronice ar fi foarte valoroase, însă nu vă sfătuiesc să porniți cu landerul să le colectați. Ar trebui să fiți într-o Cinci blindată și să nu vă apropiați la mai puțin de o zecime de U.A. Să fiți extrem de atenți. Probabil că vă puteți apropia și mai mult, dar limita gravitațională e nesigură. Practic, este o sursă punctiformă. E gradientul gravitațional cel mai abrupt pe care îl puteți întâlni, doar dacă nu se întâmplă să nimeriți lângă o gaură neagră, Doamne ferește!

— Poți intra, mi-a spus infirmiera de gardă.

— Nu vreau s-o trezesc.

— Nu cred că poți. Desigur, dacă nu ții neapărat. I s-au permis vizitele.

Dormea în patul cel mai de jos din trei suprapuse, într-un salon de douăsprezece paturi. Trei sau patru dintre celelalte erau ocupate, două în spatele perdelelor de izolare, un plastic lăptos prin care nu se vedea prea bine. Sheri se odihnea cu un braț sub cap, ochii închiși iar bărbia puternică și voluntară sprijinită pe încheietura mâinii. Cei doi tovarăși ai ei se aflau în același salon, unul adormit, iar celălalt treaz sub o holoimagine a inelelor lui Saturn. Îl întâlnisem o dată sau de două ori, era cubanez sau venezuelean, mi se pare, de prin New Jersey. Îmi aminteam doar că se numea Manny. Am pălăvrăgit puțin și mi-a promis să-i spună lui Sheri că fusesem pe acolo. Am plecat și m-am dus să beau o cafea la cantină, gândindu-mă la călătoria lor.

Ajunseseră lângă o planetă micuță și rece, rotindu-se în jurul unei stele de tip K-6, ca un tăciune roșu-întunecat și, din cele ce spunea Manny, se gândeau că nici nu merită s-o mai exploreze. Aparatele indicau radiația specifică metalului Heechee, dar de nivel redus, și provenind de undeva de sub zăpada din bioxid de carbon. Manny a rămas pe orbită. Sheri și ceilalți trei au asolizat, au descoperit un adăpost Heechee, au pătruns cu dificultate și, ca de obicei, n-au găsit nimic. Apoi au pornit pe altă urmă și au dat peste landerul cel vechi. Nu l-au putut deschide decât cu explozivi și doi dintre prospectori și-au avariat costumele – pesemne, stătuseră prea aproape în momentul exploziei. Când și-au dat seama, era prea târziu. Au degerat. Sheri și celălalt supraviețuitor au încercat să-i aducă în propriul lor lander; trebuie să fi fost îngrozitor și, în cele din urmă, au renunțat. Bărbatul rămas în viață a mai făcut un drum până la landerul abandonat, a găsit înăuntru trusa de unelte și a reușit s-o ia cu el. Au decolat, lăsându-i pe cei doi morți pe planetă. Depășiseră însă limita de timp și când s-au cuplat cu nava de pe orbită erau la capătul puterilor. N-am înțeles exact ce s-a întâmplat după-aceea, dar se pare că au neglijat să asigure rezerva de oxigen a landerului și au pierdut-o: pe drumul de înapoiere, au trebuit să-și micșoreze rațiile de oxigen. Celălalt tip era într-o situație mult mai proastă decât Sheri. Era foarte posibil să fi rămas cu leziuni cerebrale și cei 5.850.000$ nu prea aveau cum să-l mai ajute. Despre Sheri însă se spunea că avea să fie în regulă odată ce-și revenea din încordare și oboseală...

Nu le-am invidiat călătoria. Le invidiam recompensa.

M-am ridicat și am mai luat o cafea. Plecând cu ea pe coridorul exterior, unde sub iederă, erau câteva băncuțe, mi-am dat seama că ceva mă sâcâia.

Ceva în legătură cu călătoria. Pentru că fusese într-adevăr o câştigătoare, unul dintre cele mai mari lozuri din istoria Porţii...

Am aruncat cafeaua cu ceaşcă cu tot, într-un orificiu pentru deşeuri de lângă cantină şi am pornit spre sala de cursuri. Se afla doar la câteva minute distanţă şi era pustie. Asta era bine; încă nu eram pregătit să vorbesc cu cineva despre ceea ce gândeam. Telefonic, am solicitat acces la informaţii şi am obţinut datele călătoriei lui Sheri; bineînţeles, de acum reprezentau un bun public. Apoi, am coborât în capsula de încercare, unde nu era nimeni, şi am pus datele pe selectorul de ţinte. Evident am obţinut imediat culoare bună; când am reglat acordul fin, întregul ecran a devenit roz strălucitor, mai puţin curcubeul lateral.

În partea albastră a spectrului exista o singură linie neagră.

Bun, m-am gândit, teoria lui Metchnikov privind o clasificare a riscurilor este corectă. Misiunea pierduse patruzeci la sută din echipaj şi asta mă făcuse să cred că era destul de periculoasă; dar, după spusele lui, cele într-adevăr riscante aveau şase sau şapte linii.

Şi pe galben?

După spusele lui, cu cât pe galben erau mai multe linii strălucitoare cu atât recompensa era mai mare.

Aici, însă, nu exista nici o linie strălucitoare. Erau doar două benzi întunecate „de absorbţie". Atât.

Am închis selectorul şi m-am lăsat pe spate. Deci, marile creiere se căzniseră, dar creaseră tot un avorton; ceea ce interpretaseră ca o indicaţie de siguranţă nu însemna, de fapt, că nu-i absolut nici un pericol, iar ceea ce consideraseră probabilitate de succes nu părea a avea legătură cu misiunea care se întorsese într-adevăr bogată.

Înapoi la linia de start, şi înapoi la spaimă.

Următoarele câteva zile m-am purtat ca un sihastru.

Se spune că în interiorul Porţii există opt sute de kilometri de tuneluri. N-ai crede că pot fi atâtea într-o bucată de stâncă cu diametrul de numai zece kilometri. Chiar aşa fiind, doar doi la sută din Poartă este spaţiu gol; restul e rocă solidă. Am parcurs o mare parte din cei opt sute de kilometri.

Nu m-am rupt cu totul de tovărăşia oamenilor, însă n-o căutam. Uneori, o vizitam pe Klara. Când Shicky nu era la slujbă, hoinăream cu el, deşi obosea repede. Câteodată mă plimbam singur, alteori cu amici ocazionali, iar în câteva rânduri m-am alăturat unui grup de turişti. Ghizii mă cunoşteau şi n-aveau nimic împotrivă să mă aibă în preajmă (fusesem *în*

spațiu! deși nu purtam o brățară), până nu le-a venit ideea că doream să devin eu însumi ghid. După aceea, au fost mai puțin prietenoși.

Aveau dreptate. Mă gândisem la asta. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să fac ceva. Ori să plec din nou în spațiu ori să revin acasă; iar dacă voiam să amân alegerea uneia dintre cele două groaznice variante, trebuia cel puțin să mă decid să încerc să câștig bani, pentru a rămâne aici.

Când Sheri a ieșit din spital, am dat în cinstea ei o petrecere monstruoasă, o combinație de bine-ai-venit, felicitări și adio-Sheri, deoarece a doua zi pleca spre Pământ. Era încă zguduită, însă veselă și, deși deocamdată nu putea dansa, a stat cu mine, pe coridor, o jumătate de oră, promițându-mi că-i voi lipsi. Eu m-am cherchelit serios. Aveam o ocazie minunată; băutura era gratuită. Sheri și cu prietenul ei cubanezul plătiseră totul. Ba chiar, m-am îmbătat în așa hal că n-am mai apucat să-mi iau rămas bun de la Sheri, pentru că vomitam la toaletă. Beat cum eram, îmi părea rău că vărsam; era scotch autentic din Gleneagle, Scoția, nu trăscăul alb local, distilat din Dumnezeu-mai-știe-ce.

Vomatul mi-a limpezit mintea. Am ieșit și m-am rezemat de un perete, mi-am îngropat fața în iederă, și, încet-încet, sângele mi s-a oxigenat suficient ca să-l recunosc alături de mine pe Francy Hereira. Am reușit chiar să mormăi:

— Bună, Francy.

El mi-a zâmbit, cerându-și iertare:

— Mirosul... Era cam greu...

— Iartă-mă, am spus și Francy m-a privit surprins.

— De ce? Vreau să spun că-i destul de rău pe crucișător, însă de fiecare dată când vin în Poartă, mă întreb cum de puteți rezista. Și în camerele astea... pfui!

— Nu mă supăr, am rostit eu cu mărinimie, bătându-l pe umeri. Trebuie să-i zic noapte bună lui Sheri.

— A plecat, Bob. Era obosită. Au dus-o înapoi la spital.

— Atunci, o să-ți zic numai ție noapte bună.

M-am înclinat și am căzut prin tunel. Este greu să fii beat la zero gravitație. Tânjești după greutatea sutei de kilograme care să te țină la pământ.

NOTĂ ASUPRA EVANTAIELOR DE RUGĂCIUNE

Întrebare: Nu ne-ați spus nimic despre evantaiele de rugăciune Heechee și le vedem mai des decât orice altceva.

Profesorul Hegramet: Ce-ai vrea să vă spun, Susie?

Întrebare: Păi, știu cum *arată*. Un fel de cornet pentru înghețată, făcut din cristal. Cristal de cele mai diverse culori. Dacă-l ții vertical și-l apeși cu degetul mare, se deschide ca un evantai.

Profesorul Hegramet: Asta-i tot ceea ce știu și eu. Au fost analizate, ca și perlele de foc și diamantele de sânge. Nu mă întreba însă *la ce* folosesc. Nu cred că Heechee își făceau vânt cu ele și nici că se rugau; așa le-au botezat vânzătorii de noutăți. Le-au lăsat totuși peste tot, chiar acolo unde făcuseră curățenie. Presupun că au avut un motiv. N-am nici un indiciu care ar fi motivul dar, dacă voi afla vreodată, am să vă spun.

Din ce mi s-a spus mai târziu, am înțeles că am smuls un raft întreg de iederă din perete și, din ceea ce am simțit a doua zi, mi-am dat seama că m-am pocnit cu capul de ceva suficient de tare ca să lase o vânătaie mare cât urechea mea. Țin minte că Francy a venit după mine și m-a ajutat să navighez, apoi, cam la jumătatea distanței de cameră, am devenit conștient că de brațul celălalt se mai ținea cineva. Am privit și am văzut-o pe Klara. În continuare am amintiri confuze despre modul cum am fost băgat în pat, iar când m-am trezit în dimineața următoare, groaznic de mahmur, am fost uluit s-o găsesc și pe Klara acolo.

M-am ridicat cât am putut de încet și m-am îndreptat spre baie, simțind iarăși nevoia de a voma. Asta mi-a luat timp, nu glumă, unica soluție de a-mi reveni fiind un alt duș, al doilea în patru zile; o adevărată inconștiență, considerând situația mea financiară. Totuși mă simțeam ceva mai bine, iar când m-am întors în cameră, Klara se sculase, făcuse ceai, probabil de la Shicky și mă aștepta.

— Mulțumesc, i-am spus.

Eram îngrozitor de deshidratat.

— Încet, încet, făcu ea neliniștită, dar știam și eu că trebuia să-mi menajez stomacul.

Am reușit să sorb două înghițituri, apoi m-am întins din nou în hamac, regăsindu-mi în sfârșit certitudinea că voi supraviețui.

— Nu mă așteptam să te văd aici, i-am spus.

— Ai fost, îîî... insistent. Nu atât din punct de vedere al performanței. Mai degrabă nerăbdător să încerci.

— Îmi cer scuze.

Se întinse și mă strânse ușor de picior.

— Nu-ți face griji. Oricum, a fost bine?

— Ah, da. O petrecere drăguță. Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am venit mai târziu, strânse ea din umeri. De fapt nu fusesem invitată.

N-am spus nimic; știam că Sheri și Klara nu erau prietene și bănuiam că motivul îl constituiam eu. Citindu-mi gândurile, Klara spuse:

— Nu mi-au plăcut niciodată Scorpionii, mai ales cei neevoluați, cu maxilarele proeminente. Nu i-am văzut producând ceva inteligent sau spiritual. Apoi, ca să fie onestă, adăugă: Are însă curaj, trebuie să recunosc asta.

— Nu cred că am chef de ceartă, i-am spus.

— Nu-i o ceartă, Bob.

RAPORTUL CORPORAȚIEI: ORBITA 37

74 nave revenite din misiune în perioada aceasta, cu echipaj total de 216. 20 de nave au fost considerate pierdute cu echipaj total de 54. În plus, 19 prospectori au fost uciși sau au decedat din cauza rănilor, deși navele s-au întors. Trei nave revenite au fost iremediabil avariate.

Rapoarte de asolizare: 19. Cinci dintre planetele explorate aveau viață la nivel microscopic sau mai evoluat; una poseda viață structurală la nivel vegetal sau animal, dar fără inteligență.

Artefacte: Mostre suplimentare de echipamente Heechee uzuale. Nici un artefact din alte surse. Nici un artefact Heechee anterior necunoscut.

Eșantioane: Chimicale sau minerale: 145. Nici unul de suficientă valoare pentru a justifica exploatarea. Organisme vii: 31. Trei dintre ele au fost considerate riscante și au fost evacuate în spațiu. Niciunul de valoare exploatabilă.

Bonificații științifice: 8.754.500$.

Alte bonificații, incluzând drepturile de prospectare: 357.856.000$. Bonificații și drepturi ivite din noile descoperiri: 0.

Personal înmormântat sau evacuat din Poartă: 151. Pierdut în timpul misiunilor: 75 (incluzând 2 decedați în exerciții cu landerul). Inapți medical: 84. Totalul pierderilor: 310.

Personal nou sosit: 415. Reîntors la datorie: 66. Creșterea totală: 481. Creșterea netă: 171.

Se aplecă, luându-mi capul în poală. Mirosea a transpirație și a femeie; destul de plăcut, nu însă ceea ce doream atunci.

— Hei, am făcut eu. Ce s-a întâmplat cu parfumul de mosc?

— Ce?

— Păi, am început, înțelegând deodată ceva ce se întâmpla de o vreme, foloseai mult parfumul ăla... A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine.

Mi-am amintit de cuvintele lui Francy Hereira referitoare la duhoarea Porții și m-am gândit că trecuse mult de când Klara nu mai mirosea atât de frumos.

— Bob dragă, încerci să provoci o ceartă?

— Bineînțeles că nu, sunt pur și simplu curios. De când nu te mai dai cu el?

Înălță din umeri și nu-mi răspunse, dacă privirea ei enervată nu însemna un răspuns. Pentru mine era totuși suficient, deoarece îi spusesem de atâtea ori că-mi plăcea parfumul pe care-l folosea.

— Și, cum te descurci cu psihanalistul? am schimbat vorba.

— Cred că ești destul de mahmur, îmi răspunse ea rece. M-aș duce acasă.

— Nu, am insistat. Sunt curios dacă progresezi.

Nu-mi spusese încă nimic, deși știam că, zilnic, petrecea două, trei ore cu el. Sau cu ea. Se hotărâse să încerce mașina cuplată la computerul Corporației.

— Nu-i rău, îmi răspunse distantă.

— Ai depășit fixația paternală?

— Bob, te-ai gândit vreodată că te-ar putea ajuta și pe tine?

— Ciudat că zici asta. Ieri, Louise Forehand mi-a spus același lucru.

— Nu-i deloc ciudat. Mai gândește-te. Ne vedem mai târziu.

După ce a plecat, m-am întins la loc și-am închis ochii. Să merg la un psihanalist! Ce nevoie aveam de el? Tot ceea ce-mi trebuia era o baftă ca a lui Sheri...

Iar pentru asta aveam nevoie... aveam nevoie...

De curajul de a semna pentru altă călătorie.

Deocamdată, însă, curajul ăsta îmi cam lipsea.

Timpul trecea sau eu îl distrugeam. Modul prin care am pornit să distrug o nouă zi a fost să merg la muzeu. Instalaseră deja un set holo complet al descoperirii lui Sheri. Am pus discul de două sau trei ori, doar ca să văd cum arată șaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de

dolari. În linii mari, semăna cu un morman de fiare vechi și gunoi. Asta atunci când totul era demontat. Existau vreo zece evantaie de rugăciune, dovedind, cred eu, că Heechee includeau artefacte de artă chiar și într-o trusă de reparații. Sau în ceea ce o fi fost: un fel de șurubelnițe cu mânere flexibile și lame triunghiulare, niște scule precum cheile de piulițe, făcute însă dintr-un material moale: altele, asemănătoare unor testere electronice, și altele ce nu aduceau cu nimic cunoscut. Puse una lângă alta, păreau o grămadă de lucruri fără legătură, însă modul în care se potriveau una cu cealaltă, și apoi în sertarele plate ce formau trusa, era o minune a utilizării economice a spațiului. Șaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de dolari și, dacă aș fi rămas cu Sheri, aș fi putut să fiu unul dintre beneficiari.

Sau unul dintre cadavre.

Am trecut pe la Klara, dar nu era acasă. Nu era nici ora ei obișnuită de psihanaliză, însă nu-i mai știam programul zilnic. Găsise o altă puștoaică, pe care s-o îngrijească atunci când părinții erau ocupați: o negresă, de vreo patru anișori, a cărei mamă era astrofizician iar tatăl exobiolog. În privința altor lucruri care umpleau timpul Klarei, nu mai eram sigur.

M-am întors la mine. Louise Forehand deschise ușa, mă zări și intră.

— Bob, începu ea grăbită, știi ceva despre o bonificație mare de tot pentru o misiune periculoasă?

I-am făcut loc lângă mine.

— Eu? Nu. De ce crezi că aș ști?

Fața ei palidă era neobișnuit de încordată.

— M-am gândit că poate ai auzit ceva. Eventual, de la Dane. Știam că sunteți apropiați și l-am văzut cu Klara în sala de cursuri.

Nu i-am răspuns. Nu eram sigur ce voiam să spun.

— Se zvonește, continuă ea, că se pregătește o expediție științifică foarte riscantă. Aș vrea să mă înscriu.

Am cuprins-o după umeri.

— Ce s-a întâmplat, Louise?

— Au anunțat-o pe Willa moartă.

Începu să plângă.

Am ținut-o în brațe și am lăsat-o să se descarce. Aș fi alintat-o, dacă aș fi știut cum, dar n-aveam habar. După un timp, m-am ridicat și am scotocit prin dulap după un chiștoc cu drog, lăsat de Klara cu câteva zile în urmă. L-am găsit, l-am aprins și i l-am dat.

ANUNȚURI

AM NEVOIE de curajul vostru, să merg în orice prospecțiune cu risc. Nu mă întrebați. Porunciți-mi! 87-299.

LICITAȚIE PUBLICĂ pentru obiectele personale nerevendicate ale prospectorilor considerați dispăruți. Zona Corporației Charlie Nouă, mâine, 13.00-17.00.

DATORIILE VĂ sunt achitate când atingeți Unitatea. El/Ea este Heechee și El/Ea Iartă! Biserica Minunatei Menținer a Ciclului Motor. 88-344.

NUMAI UNISEXUALI exclusiv pentru simpatie mutuală. Fără atingeri. 87-913.

Louise a tras adânc fumul, ținându-l mult în piept. Apoi a expirat.

— E moartă, Bob, a rostit ea.

Nu mai plângea acum, era tristă, însă relaxată; până și mușchii din jurul gâtului și umerilor erau decontractați.

— Totuși s-ar putea întoarce...

— Nu, clătină ea din cap. Corporația i-a anunțat dispăruți. Poate că nava se va întoarce, dar Willa nu va mai fi în viață. Ultimele rații s-au terminat acum două săptămâni.

Privi o clipă în gol, apoi suspină și trase încă un fum.

— Ce bine era dacă Sess ar fi fost aici, spuse lăsându-se pe spate și întinzându-se; îi puteam simți mușchii jucând sub piele.

Îmi dădeam seama că drogul o ajunsese. Mă lovise și pe mine. Nu era din cel cultivat în Poartă, ascuns prin iederă. Klara obținuse roșu napolitan pur, de la unul dintre membrii unui crucișător, crescut în umbra podgoriilor de pe Vezuviu, care dădeau *Lacrima Christi*. Se răsuci către mine și se sprijini cu bărbia de gâtul meu:

— Îmi iubesc familia, rosti destul de calmă. Aș fi vrut să avem puțin noroc aici. Ducem lipsă de așa ceva.

— Șșș, dulceață, am spus mângâindu-i părul.

De la păr am ajuns la ureche, de acolo la buze și, încet, încet, am făcut dragoste într-un mod blând, suspendat în afara timpului. Era extrem de relaxant. Louise era pricepută, calmă și primitoare. După câteva luni, în care suportasem accesele nervoase ale Klarei, parcă revenisem la mâncarea de acasă. Când am terminat, a zâmbit, m-a sărutat și s-a întors. Stătea nemișcată, iar răsuflarea abia i se auzea. Rămase tăcută multă vreme și, când mi s-a umezit încheietura, mi-am dat seama că plângea din nou.

— Iartă-mă, Bob, făcu ea când am început s-o mângâi. E din cauză că n-am avut niciodată noroc. În unele zile, mă împac cu ideea asta, dar în altele nu. Azi e una dintre zilele rele.

— O să ai noroc.

— Nu cred. Nu mai am putere să cred.

— Ai ajuns aici, nu-i așa? E totuși ceva.

Se întoarse și mă privi atentă.

— Adică, am continuat, gândește-te câte miliarde de oameni și-ar vinde testiculul stâng ca să fie aici.

— Bob..., începu încet Louise, apoi se opri.

Am încercat să vorbesc, însă mi-a pus degetul pe buze.

— Știi cum am ajuns noi aici?

— Știu, Sess și-a vândut naveta.

— Nu numai atât. Pe navetă n-am luat decât o sută de mii. N-ar fi ajuns nici pentru unul singur. Banii i-am avut de la Hat.

— Fiul vostru? Cel care a murit?

— Hat avea o tumoare cerebrală, răspunse ea. I-au depistat-o la timp, sau, oricum, aproape la timp. Era operabilă. Ar fi putut trăi, nu știu... cel puțin zece ani. N-ar fi fost același om. Centrii vorbirii erau afectați și, de asemenea, controlul mușchilor. Dar ar fi putut trăi acum. Numai că... Își luă mâna de pe pieptul meu ca să-și frece ochii, însă nu plângea. N-a vrut să cheltuim pentru el banii luați pe navetă. Am fi izbutit să plătim operația, dar apoi am fi fost faliți. Așa încât, s-a vândut, Rob. Și-a vândut toate organele. Nu numai testicului stâng. Totul! Erau organe perfecte, de primă calitate, ale unui european de douăzeci și doi de ani și făceau o grămadă de bani. S-a dat pe mâna medicilor și ei – cum ziceți voi? – l-au „adormit pe veci". Bucăți din Hat trebuie să fie acum în vreo duzină de persoane diferite. Totul s-a vândut pentru transplante și banii ne-au revenit nouă. Aproape un milion de dolari. Am ajuns aici și cu ceva de cheltuială. De acolo ne-a venit norocul, Bob...

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Pur și simplu, nu avem noroc, Bob. Hat e mort. Willa e moartă. Dumnezeu știe unde-i bărbatul meu, sau ultimul nostru copil în viață. Iar eu sunt aici și, Bob, jumătate din timp aș vrea din toată inima să fi murit și eu!

Am lăsat-o dormind în hamacul meu și am pornit spre Parcul Central. Am sunat-o pe Klara, n-am găsit-o, i-am lăsat un mesaj spunându-i unde mă duceam și am petrecut următoarea oră întins pe spate și privind dudele din pom. Parcul era pustiu, cu excepția a doi turiști care făceau un tur rapid înainte de plecarea navei. Nu i-am băgat în seamă; nici nu i-am auzit plecând. Îmi părea rău pentru Louise și pentru toți Forehanzii, și-mi părea și mai rău pentru mine. Ei nu avuseseră noroc, dar ceea ce nu avusesem eu durea și mai mult; nu avusesem curajul să văd unde m-ar fi dus norocul meu. Societățile bolnave îi scuipă pe aventurieri ca pe niște semințe de pepene. Semințele n-au cum se împotrivi. Cred că la fel s-a petrecut și cu marinarii lui Columb, sau cu pionierii vestului, conducându-și căruțele cu coviltir prin teritoriul comanșilor; erau, pesemne, morți de spaimă, ca și mine, însă n-aveau de ales. Ca și mine. Dar, Doamne, ce frică mi-era...

Am auzit glasul unui copil, apoi un râset subțire și tărăgănat. Era Klara. M-am ridicat.

— Bună, Bob, spuse ea, stând înaintea mea cu mâna pe creștetul unei negrese micuțe cu păr creț. Ea este Watty.

— Bună, Watty.

Glasul nu-mi suna prea grozav, chiar și pentru urechile mele. Klara m-a privit mai atentă și a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Nu puteam răspunde printr-o singură propoziție și atunci am ales una dintre fațetele adevărului:

— S-a anunțat oficial că Willa Forehand a decedat.

Klara încuviință, fără să comenteze. Watty ciripi:

— Te rog, Klara. Aruncă mingea.

Klara i-o aruncă, o prinse, o aruncă din nou.

— Louise vrea să se înscrie pentru o lansare cu bonificație de pericol, am continuat eu. Cred că vrea ca eu... noi s-o luăm când vom pleca.

— Da?

— Eh, ce zici? Dane a mai pomenit de zborurile alea speciale?

— Nu. Nu l-am mai văzut de... nu știu. Oricum, azi dimineață, a plecat cu un Unu.

— N-a dat o petrecere de adio?! am protestat eu, surprins.

Klara își încreți buzele.

— Hei, domnule! strigă fetița. Prinde!

Când aruncă mingea, aceasta veni plutind încet, precum un balon cu aer cald, dar și așa era cât pe aici s-o scap. Mă gândeam la altceva. I-am trimis-o înapoi, concentrându-mă.

După un minut, Klara rosti:

— Bob? Iartă-mă. Cred că eram nervoasă.

— Mda...

Mă gândeam intens.

— Am avut momente grele, Bob, continuă ea. Nu vreau să fiu rea cu tine. Ți-am adus ceva.

M-am întors iar ea m-a apucat de mână, și mi-a strecurat ceva peste încheietură, în susul brațului.

Era o brățară de lansare, din metal Heechee, care costa vreo cinci sute de dolari. Nu-mi permisesem să cumpăr una. Mă uitam la ea, încercând să mă gândesc la ceea ce voiam să spun.

— Bob?

— Da?

— De obicei se spune mulțumesc, rosti ea cu o undă de reproș.

— De obicei, unei întrebări i se dă un răspuns adevărat. Nu spunându-mi că nu l-ai văzut de Dane Metchnikov, când ai fost cu el chiar azi-noapte.

— M-ai urmărit! izbucni ea.

— Iar tu m-ai mințit.

— Bob! Nu sunt proprietatea ta! Dane e un om și un prieten.

— Prieten! am pufnit.

Metchnikov putea fi orice, dar nu prietenul cuiva. Doar gândindu-mă la Klara în pat cu el, simțeam un ghem în stomac. Nu-mi plăcea această senzație, pentru că n-o puteam identifica. Nu era numai mânie, nu era nici măcar simplă gelozie. Mai exista o componentă care rămânea, în mod încăpățânat, opacă. Știind că era irațional, aproape auzindu-mă scâncind, i-am spus:

— Eu v-am făcut cunoștință!

— Asta nu-nseamnă că sunt proprietatea ta! Bun, oftă Klara, poate că m-am culcat cu el de câteva ori. Asta nu-mi schimbă sentimentele față de tine.

— Le schimbă pe ale mele, Klara.

Mă privi neîncrezătoare.

— Ai tupeul să spui asta? După ce vii aici, duhnind a târfă ieftină?

Mă prinsese pe picior greșit.

— N-a fost nimic ieftin! Am alinat suferința cuiva.

Izbucni în râs. Sunetul era neplăcut.

— Louise Forehand? S-a prostituat ca să ajungă aici, nu știai?

Fetița ținea mingea și ne privea. Îmi dădeam seama că o speriam. Încercând să-mi controlez glasul și să-mi potolesc mânia, am rostit:

— Klara, n-o să te las să-ți bați joc de mine.

— Ah, făcu ea dezgustată și se întoarse să plece.

M-am întins s-o prind de umăr, iar ea a icnit și m-a lovit, cât a putut de tare. Lovitura m-a nimerit în umăr.

Asta a fost o greșeală.

Întotdeauna există o greșeală. Nu are nici o legătură cu rațiunea sau justificarea, este o chestiune de semnale. Mi-a dat un semnal greșit. Motivul pentru care lupii nu se ucid între ei este că lupul mai slab cedează întotdeauna. Se rostogolește pe spate, își oferă beregata și ridică labele în aer ca să arate că se recunoaște înfrânt. Când se întâmplă așa ceva, învingătorul este, practic, incapabil să-l mai atace. Dacă n-ar fi așa, n-ar mai exista nici un lup. Din aceleași motive, bărbații nu ucid de obicei femei, sau, oricum, nu bătându-le până le omoară. Nu pot. Oricât de mult ar vrea să le lovească, mașinăria lor internă îi oprește. Dacă însă femeia face greșeala de a le da un semnal diferit atacând ea...

NOTĂ ASUPRA METALURGIEI

Întrebare: Am văzut într-un raport că metalul Heechee a fost analizat de Biroul Național de Standarde...

Profesor Hegramet: Nu, n-ai văzut așa ceva, Tetsu.

Întrebare: Dar a fost la PV...

Profesorul Hegramet: Nu. Ai văzut într-un raport că Biroul de Standarde a emis o *evaluare* asupra metalului Heechee. Nu o analiză. O simplă descriere: rezistența la rupere, la curgere, temperatura de topire, chestii de-astea.

Întrebare: Nu-nțeleg care-i diferența?

Profesor Hegramet: Îmi dau seama, Tetsu. Noi știm cum *se comportă* metalul. Nu știm, însă, *ce* este. Care-i proprietatea cea mai interesantă a metalului Heechee? Teri?

Întrebare: Strălucirea?

Profesor Hegramet: Da, strălucirea. Metalul emite lumină. Suficient de puternică pentru a nu avea nevoie de lămpi în cameră, iar când vrem întuneric, trebuie să-l acoperim. Strălucește așa de cel puțin o jumătate de milion de ani. De unde vine energia asta? Biroul spune că în componența lui există elemente post-uranice și că, probabil, ele emit radiația; totuși noi nu știm ce sunt. De asemenea, în metal există ceva care seamănă cu un izotop al cuprului. Dar cuprul *nu are* nici un izotop stabil. Până acum. Așa încât ceea ce publică Biroul este lungimea de undă exactă a luminii albastre și toate măsurătorile fizice, până la a opta sau a noua zecimală; însă raportul nu spune cum poate fi obținut metalul.

Am lovit-o de patru, cinci ori, cât de tare am putut, în sâni, în față, în burtă. A căzut, icnind. Am îngenuncheat lângă ea, am ridicat-o cu o mână și, am mai pălmuit-o de două ori cu un sânge rece perfect. Totul se întâmpla de parcă era regizat de Dumnezeu, absolut inevitabil; în același timp, simțeam că gâfâiam de parcă urcasem un munte în goana mare. Sângele îmi pulsa în urechi. Vedeam totul împăienjenit în roșu.

În cele din urmă, am auzit un plânset subțirel și îndepărtat. Am ridicat capul și am zărit-o pe fetiță, privindu-mă cu gura deschisă, lacrimile curgându-i pe obrajii rotunzi și roz-negricioși. Am încercat să mă duc spre ea, s-o potolesc. A început să țipe și a fugit în spatele unui tufiș.

M-am întors la Klara care se ridicase, fără să mă privească cu mâna pe gură. Își luă mâna și privi în palmă; un dinte.

Nu am spus nimic. Nu știam ce să spun și nu mă puteam gândi. M-am răsucit și am plecat.

Nu-mi amintesc ce am făcut în următoarele câteva ore. N-am dormit, deși eram epuizat fizic. Un timp am stat pe dulapul din camera mea. Apoi, am ieșit din nou. Îmi amintesc că vorbeam cu cineva, cred că era un turist de pe nava venusiană, despre minunile și aventurile unui prospector. Îmi amintesc că am mâncat la cantină. Și, tot timpul, mă gândeam: am vrut s-o *ucid* pe Klara. Toată furia aceea se acumulase în mine și nu știusem de ea până când Klara nu apăsase pe trăgaci.

Nu știam dacă mă va ierta vreodată. Nu eram sigur dacă ar fi trebuit s-o facă și nu eram nici măcar sigur că aș fi vrut s-o facă.

Nu-mi puteam imagina că vom mai fi vreodată amanți. Ceea ce am hotărât, în cele din urmă, a fost să-mi cer scuze.

N-am găsit-o în apartamentul ei. Acolo se găsea doar o negresă tânără și grasă, cu o figură sumbră, care aranja hainele.

Când am întrebat de Klara, a început să plângă.

— A plecat, suspină ea.

— Plecat?

— Oh, arăta groaznic. Cred c-a bătut-o cineva! A adus-o pe Watty înapoi și a spus că nu mai poate avea grijă de ea. Mi-a dat mie toate hainele ei, dar... ce-o să fac cu Watty, când eu muncesc?

— Unde a plecat?

Femeia ridică privirea.

— Înapoi pe Venus. Cu nava. A plecat acum o oră.

N-am mai vorbit cu nimeni. Singur, în hamacul meu, am izbutit totuși să dorm.

Când m-am sculat, mi-am adunat toate lucrurile: hainele, holodiscurile, șahul, ceasul... Brățara Heechee dăruită de Klara... M-am dus și le-am vândut pe toate. Mi-am lichidat contul de credit și am pus toți banii laolaltă: o mie patru sute de dolari. Am luat banii la cazino și i-am pus pe toți la ruletă pe numărul 31.

Bila cea lentă s-a oprit într-un lăcaș: Verde. Zero.

M-am dus la controlul lansărilor, am semnat pentru primul Unu disponibil și, douăzeci și patru de ore mai târziu, eram în spațiu.

23

— Ce simți față de Dane, Bob?

— Ce dracu'-ai vrea să simt? Mi-a sedus prietena.

— Mi se pare o formulare cam desuetă, Bob. Și s-a întâmplat acum multă vreme.

— Bineînțeles.

Sigfrid mi se pare destul de incorect. Stabilește niște reguli pe care, apoi, nu le respectă. Strig indignat:

— Termină, Sigfrid! Sunt lucruri care într-adevăr s-au întâmplat acum multă vreme, însă pentru mine n-a fost multă vreme, pentru că le-am ținut în mine. Pentru mintea mea sunt noi-nouțe. Nu ăsta-i scopul tău? Să scoți toate chestiile vechi din mine ca să se vindece și să nu mă mai rănească?

— Aș vrea să știu de ce sunt atât de noi în mintea ta, Bob?

— Oh, Christoase, Sigfrid!

Astea-s momentele de stupiditate ale lui Sigfrid. Cred că nu poate interpreta anumite informații prea complexe. Gândindu-te bine, nu-i decât o mașină și nu poate face altceva decât a fost programat. În majoritatea cazurilor, răspunde la cuvinte-cheie... desigur, cu puțină atenție asupra înțelesului. Și asupra nuanței, așa cum este exprimată de tonul vocii, sau de informațiile senzorilor din saltea și curele asupra activității mele musculare.

— Ai înțelege dacă ai fi om, și nu mașină, îi spun eu.

— Poate că ai dreptate, Bob.

Ca să-l aduc înapoi pe pista cea bună, recunosc:

— E adevărat că s-a petrecut acum mult timp. Nu înțeleg ce vrei în plus?

— Îți cer să rezolvi o contradicție pe care am detectat-o în spusele tale. Spuneai că nu-ți păsa că prietena ta, Klara, avea relații sexuale cu alți bărbați. Ce mai contează atunci legătura ei cu Dane?

— Dane nu s-a purtat cu ea ca un gentleman.

Bunule Dumnezeu, așa și era. O lăsase în aer, ca o insectă prinsă în chihlimbar.

— Asta e cauza, Bob? Sau este vorba despre ceva între tine și Dane?

— Nici vorbă! Între mine și Dane n-a fost niciodată nimic!

— Mi-ai spus că era bisexual, Bob. Ce-i cu călătoria în care l-ai însoțit?

— Avea alți doi tipi cu care să-și facă treaba! Nu eu, băiete, nu, îți jur! Nu eu! Ah, adaug încercând să-mi calmez vocea într-atât încât să reflecte vagul meu interes față de această poveste stupidă, ca să fiu sincer, a încercat o dată sau de două ori să se dea la mine. I-am spus că nu era stilul meu.

NOTĂ ASUPRA HABITATULUI HEECHEE

Întrebare: Nu ştim nici măcar cum arată o masă Heechee sau un alt obiect de mobilier?

Profesorul Hegramet: Nu ştim nici măcar cum arată o casă Heechee. N-am găsit nici una. Numai tuneluri. Le plăceau puţurile de legătură, din care se desprind camere. Le plăceau sălile mari, fusiforme şi ascuţite la ambele capete. Una există aici, două pe Venus, probabil rămăşiţele alteia, pe jumătate năruită, pe Lumea lui Peggy.

Întrebare: Ştiu care-i bonificaţia pentru găsirea de viaţă inteligentă extraterestră, dar care-i pentru găsirea unui Heechee?

Profesorul Hegramet: Întâi găseşte unul. Apoi, îţi poţi fixa singur bonificaţia.

— Glasul tău, Bob, zice el, pare a reflecta mai multă iritare decât este conținută în cuvinte.

— Lua-te-ar dracu', Sigfrid! Recunosc, acum m-am enervat. Abia îmi găsesc cuvintele. Mă înfurii cu acuzațiile tale. Sigur, l-am lăsat să-și pună brațul în jurul meu, o dată sau de două ori... N-am mers însă mai departe! Nimic serios. Și așa mă abuzam ca să treacă timpul. Îmi plăcea destul de mult. Un tip solid arătos. Te simți singur, când... acum ce mai este?

Sigfrid scoate un sunet de parcă și-ar drege glasul. În felul ăsta te întrerupe, fără să te întrerupă de fapt.

— Ce ai spus, Bob?

— Ce? Când?

— Când ai spus că n-a fost nimic serios între voi.

— Cristoase, nu știu ce am spus. N-a fost nimic serios, atâta tot. Mă distram, ca să treacă timpul.

— N-ai folosit cuvântul „distram", Bob.

— Nu? Ce cuvânt am folosit?

Reflectez, ascultându-mi ecoul propriei voci.

— Cred că am spus „mă amuzam". Așa-i?

— N-ai spus nici „amuzam", Bob. Ce ai spus?

— Nu știu!

— Ai spus „mă abuzam", Bob.

Apărarea mea se duce naibii. Mă simt de parcă, brusc, am descoperit că mi-am udat pantalonii, sau că mi-am uitat șlițul deschis. Ies din trupul meu și-mi privesc capul.

— Ce înseamnă pentru tine „abuzare", Bob?

— Grozav, râd eu, impresionat și înveselit în același timp, asta a fost o scăpare de limbă curat freudiană, așa-i? Sunteți foarte isteți. Complimentele mele programatorilor!

Sigfrid nu răspunde și mă lasă să fierb câteva minute.

— Bine, fac eu.

Mă simt foarte deschis și vulnerabil, nelăsând nimic să se întâmple, trăind acea clipă de parcă ar dura pe vecie, ca și Klara prinsă în căderea ei instantanee și eternă.

— Bob, rostește Sigfrid cu blândețe. Când te-ai masturbat te-ai gândit vreodată la Dane?

— Detestam...

El așteptă.

— Mă uram pe mine pentru c-o făceam! Deși nu era tocmai ură. Mai degrabă dispreț. Nenorocitul dracului, adică eu, năzuros și afurisit, frecând-o pe uscat și visând să fie regulat de amantul prietenei lui.

Sigfrid așteaptă un timp apoi spuse:

— Cred că vrei să plângi, Bob.

Are dreptate, însă nu spun nimic.

— Ai vrea să plângi? mă invită el.

— Mi-ar place, îi răspund.

— Atunci, de ce nu plângi, Bob?

— Aș vrea să pot. Din nefericire, nu știu cum.

24

Tocmai mă foiam, hotărându-mă să adorm, când am observat modificându-se culorile sistemului de ghidare Heechee. Era a cincizeci și cincea zi a călătoriei mele, a douăzeci și șaptea de la începutul frânării. Vreme de cinzeci și cinci de zile culorile fuseseră de un roz țipător. Acum se formau norișori alb curat care creșteau și se adunau.

Soseam! Indiferent ce avea să mă aștepte la destinație, soseam!

Micuța mea navă – sicriul puturos, strâmt și incomod în care mă învârtisem timp de aproape două luni, vorbind de unul singur, jucând jocuri de unul singur, plictisindu-mă de însăși persoana mea – încetinise mult sub viteza luminii. M-am întins să privesc pe hublou, aflat acum „jos", pentru că frânam și n-am văzut nimic grozav. Ah, ba da, există o stea. Erau chiar mai multe, dispuse într-un fel care nu semăna cu nimic cunoscut; vreo șase albastre, de la strălucitoare până la orbitoare, și una roșie, care se remarca mai mult prin intensitate decât prin luminozitate. Era un roșu de jăratec fioros, nu mult mai strălucitor decât Marte văzut de pe Pământ, dar mai întunecat și mai amenințător.

M-am străduit să fiu cât mai interesat.

Nu era prea ușor. După ce timp de două luni, respinsesem totul din preajmă, ca fiind plictisitor sau înspăimântător, îmi venea greu să devin brusc, plin de entuziasm. Am acționat scannerul sferic și am privit afară. În vreme ce nava începu să se rotească, urmând programul de observare, retezând din cer felii ca de portocală și capturându-le în aparatele de fotografiat și analizoare.

Aproape imediat, am primit un semnal de răspuns puternic, strălucitor și apropiat.

Cincizeci și cinci de zile pline de plictis și oboseală îmi zburară imediat din minte. Acolo exista ceva fie foarte mare, fie foarte apropiat. Am uitat de somnolență. M-am ghemuit peste hublou, proptindu-mă în mâini și în genunchi și atunci obiectul apăru în raza mea vizuală. Strălucind peste tot. Metal Heechee pur! Avea laturi neregulate, cu proeminențe rotunde pe una dintre fețele plate.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-104, zborul 031D18. Echipaj: N. Ahoya, Ts. Zakharcenko, E. Marks.

Timp de tranzit: 119 zile 4 ore. Poziția neidentificată. Aparent un roi exterior galaxiei, în nor de praf. Identificarea galaxiilor exterioare nesigură.

Rezumat: „N-am găsit nici o urmă de planetă, artefact sau asteroid accesibil asolizării în bătaia maximă a scanerului. Cea mai apropiată stea, la 1,7 a.l. Probabil ce a existat acolo a fost distrus de mult. Sistemele de supraviețuire s-au defectat pe drumul de întoarcere și Larry Marks a murit".

Adrenalina începu să se reverse și vise dulci îmi dansau prin minte. Am privit cum traversa hubloul, dispărând, și m-am repezit la analizator, așteptând verdictul. Fără îndoială era bun, singura problemă fiind *cât* de bun. Poate ceva extraordinar! Poate o întreagă Lume a lui Peggy, numai a mea! cu dreptul la milioane de dolari pe an pentru restul vieții. Poate doar o carcasă goală. Poate mi-o sugerase forma rectangulară – poate visul cel mai nebun dintre toate: o navă Heechee *uriașă,* în care puteam intra și cu care puteam zbura oriunde voiam, destul de mare pentru a transporta o mie de oameni și un milion de tone de încărcătură! Toate visele acestea erau posibile; și chiar dacă toate eșuau chiar și dacă n-ar fi fost decât o carcasă abandonată era suficient să găsesc înăuntru un singur artefact, un lucrușor, un gadget, o jucărie nemaiîntâlnită până atunci, care putea fi luată, multiplicată și făcută să funcționeze pe Pământ.

M-am clătinat și mi-am zgâriat încheieturile degetelor de spirala care strălucea cu un auriu blând. Mi-am supt sângele de pe degete și mi-am dat seama că nava se mișcă.

Nu trebuia să se miște! Nu fusese programată pentru așa ceva! Trebuia să rămână pe orbita pe care o avea în memorie până luam o decizie.

Am privit în preajmă, uluit și zăpăcit. Obiectul strălucitor se vedea în mijlocul hubloului și încremenise acolo, nava își oprise cercetarea sferică. Abia atunci am auzit urletul îndepărtat al motoarelor landerului. Ele mă deplasau; nava mea se îndrepta spre obiect.

Iar deasupra scaunului pilotului pulsa o lumină verde.

Asta era o greșeală! Lumina verde fusese instalată în Poartă de către oameni. N-avea nici o legătură cu Heechee; era clasicul emițător-receptor, care anunța că mă cheamă cineva. Cine? Cine putea fi în apropierea descoperii mele?

Am deschis circuitul de comunicare inter-nave și am strigat:

— Alo?

Cineva îmi răspunse. N-am înțeles: părea într-o limbă străină, poate chineza. Era însă un om.

— Vorbește engleză! am zbierat. Cine dracu' ești?

Pauză. După aceea, alt glas:

— Dar *tu* cine ești?

— Mă numesc Bob Broadhead, am pufnit.

— Broadhead? A urmat un murmur confuz de voci, apoi iarăși glasul în engleză: Nu avem înregistrat nici un prospector Broadhead. Ești de pe Afrodita?

— Ce-i Afrodita?

— Oh, Cristoase! *Cine* eşti? Aici e baza de control a Porţii Doi şi n-avem timp de joacă. Identifică-te!

Poarta Doi!

Am închis radioul şi m-am lăsat pe spate ignorând lumina verde şi, privind cum creştea imaginea pe hublou. Poarta Doi? Ce ridicol! Dacă aş fi dorit s-o vizitez ar fi trebuit să mă înscriu la cursele regulate şi să accept să plătesc drepturile pentru orice aş fi născut. Aş fi călătorit în siguranţă, ca oricare turist, pe un traseu verificat de o sută de ori. Nu făcusem aşa. Alesesem o ţintă nefolosită până atunci şi riscasem. Şi trăisem riscul vreme de cincizeci şi cinci de zile tremurând ca un iepure.

Nu era drept!

Îmi pierdusem minţile. M-am repezit spre selectorul de ţinte Heechee şi am început să învârt roţile la întâmplare.

Era un eşec pe care nu-l puteam accepta. Eram condamnat să nu găsesc nimic. Descoperisem o destinaţie binecunoscută, pentru nici un fel de bonificaţie.

Produsesem însă o catastrofă şi mai mare. Pe ecranul de control al navei se ivi un fulger galben, strălucitor, apoi totul deveni negru.

Urletul motoarelor landerului încetă.

Senzaţia de mişcare dispăruse. Nava era moartă. Nimic nu se mai mişca. Nimic nu mai funcţiona în complexul Heechee; nici măcar sistemul de răcire.

Când Poarta Doi trimise o navă să mă recupereze deliram deshidratat, la o temperatură ambiantă de 75°C.

Poarta era fierbinte şi mirositoare. Poarta Doi era atât de rece, încât a trebuit să împrumut haină, mănuşi şi lenjerie groasă. Poarta duhnea a sudoare şi a canalizare. Gustul Porţii Doi era de oţel ruginit. Poarta era strălucitoare, gălăgioasă şi plină de oameni. Pe Poarta Doi nu se mai auzea nici un sunet şi existau numai şapte fiinţe omeneşti exceptându-mă pe mine. Heechee nu terminaseră Poarta Doi. Existau doar câteva zeci de tuneluri, şi multe nu duceau nicăieri. Nimeni nu se apucase să planteze vegetaţie, şi aerul era sintetizat în procesoare chimice. Presiunea parţială a oxigenului nu atingea 150 milibari, iar restul atmosferei era un amestec de azot şi heliu, abia depăşind jumătate din presiunea terestră. Din acest motiv, toate vocile răsunau ascuţit, şi după primele ore gâfâiam din greu.

Bărbatul care m-a ajutat să ies din lander şi m-a înfofolit, ferindu-mă de ger era un marţian – japonez brunet şi imens, pe nume Norio Ituno. M-a culcat în patul său, mi-a turnat lichide pe gât şi m-a lăsat să mă odihnesc o

oră. Am ațipit, iar când m-am trezit el se afla acolo, privindu-mă amuzat și respectuos. Respectul era pentru cineva care distrusese o navă de cinci sute de milioane de dolari. Amuzamentul venea din faptul că fusesem atât de idiot încât s-o fac.

— Cred c-am dat de bucluc, am mormăit.

— Da, și eu cred, m-a aprobat. Nava e complet moartă. N-am mai văzut așa ceva până acum.

— N-am știut că o navă Heechee poate păți așa ceva.

El înălță din umeri.

— Ai făcut ceva original, Broadhead. Cum te simți?

M-am ridicat să-i răspund și el a încuviințat:

— Acum, suntem puțin cam ocupați. O să te las să te duci de unul singur... poți?... perfect! După aceea, o să dăm o petrecere pentru tine.

— Petrecere?! Era lucrul cel mai îndepărtat de mintea mea. Pentru ce?

— Nu întâlnim unul ca tine în fiecare zi, Broadhead, rosti admirativ și mă lăsă singur cu gândurile mele.

Gândurile mele nu-mi plăceau prea mult și, după o vreme m-am ridicat, mi-am încheiat jacheta, mi-am pus mănușile și am plecat în explorare. N-a durat cine știe ce, nu erau multe de văzut. Am auzit zgomote provenite de la nivelurile inferioare, însă ecourile călătoreau sub unghiuri ciudate pe coridoarele goale și n-am întâlnit pe nimeni. Poarta Doi nu primea turiști, așa încât nu existau baruri sau cazinouri; n-am găsit nici un restaurant... și nici măcar un closet.

După un timp, problema a început să devină presantă. M-am gândit că Ituno trebuia să aibă ceva în genul ăsta lângă camera lui și am încercat să mă întorc pe propriile-mi urme, dar nici asta nu mi-a reușit. De-a lungul unora dintre coridoare existau camere, însă erau neterminate. Nimeni nu locuia în ele și nimeni nu-și bătuse capul să instaleze conducte de canalizare.

Nu era una dintre zilele mele cele mai bune.

Când, în cele din urmă, am găsit o toaletă, m-am chinuit cu ea vreo zece minute și, cu vinovăție, aș fi lăsat-o murdară în cele din urmă dacă n-aș fi auzit un zgomot afară. O femeie scundă și dolofană aștepta lângă ușă.

— Nu știu cum să trag apa, m-am scuzat.

Mă privi din cap până în picioare.

— Tu ești Broadhead remarcă ea și continuă: De ce nu te duci pe Afrodita?

— Ce-i Afrodita... nu, stai puțin. Mai întâi cum trag apa? Apoi ce-i Afrodita?

Dragă Vocea Porții:

Ești o persoană rezonabilă și cu mintea deschisă?

Dovedește-o, citind această scrisoare până la capăt, înainte de a hotărî asupra conținutului ei. În Poartă există treisprezece niveluri ocupate. În fiecare dintre ele se află câte treisprezece (le poți număra și singur) apartamente sau camere. Crezi că scrisoarea mea este o superstiție prostească? Atunci, analizează următoarele:

Lansările 83-20, 84-1 și 84-10 (adună cifrele din fiecare și vezi ce iese?) au fost toate declarate pierdute în Lista 86-13! Trezește-te, Corporația Porții! Lasă bigoții și scepticii să se strâmbe. Vieți umane depind de hotărârea ta de a risca o umbră de ridicol. Nu va costa nimic să se omită Numerele Periculoase din toate programele – doar puțin curaj!

M. Gloyner, 88-331

Îmi arătă un buton lângă uşă; crezusem că era comutatorul pentru lumină. Când l-am atins, fundul latrinei a început să strălucească şi în zece secunde înăuntru nu mai exista decât cenuşă, apoi absolut nimic.

— Aşteaptă-mă, rosti ea dispărând înăuntru. Când ieşi, îmi explică. Afrodita e locul cu bani, Broadhead. Şi tu o să ai nevoie de bani.

Am lăsat-o să mă ia de braţ şi să mă tragă după ea. Am început să înţeleg că Afrodita era o planetă. Una nouă, pe care o navă de pe Poarta Doi o descoperise cu numai patruzeci de zile în urmă, şi foarte mare.

— Bineînţeles, trebuie să plăteşti drepturile, îmi spuse. Până acum, n-am găsit nimic important, doar obişnuitele resturi Heechee. Acolo sunt însă mii de kilometri pătraţi de explorat şi o să treacă luni până va sosi primul lot de prospectori de în Poartă. Noi i-am anunţat acum patruzeci de zile. Ai avut vreo experienţă cu o planetă fierbinte?

— O planetă fierbinte?

— Adică, îmi explică ea coborând pe un puţ şi făcându-mi semn s-o urmez, o planetă abia descoperită?

— Nu. De fapt n-am avut nici o experienţă de nici un fel. O singură călătorie... Nimic! Nici măcar n-am coborât cu landerul.

— Păcat. Cu toate astea, n-ai multe de învăţat. Ştii cum este Venus? Afrodita e şi mai nenorocită. Prima e un pulsar şi nu ţi-ar plăcea să te prindă sub cerul liber. Construcţiile Heechee, însă, sunt toate subterane. Dacă găseşti una, nu mai ai griji.

— Şi care sunt şansele s-o găsesc?

— Păi, făcu ea gânditoare, apucând pe un tunel lateral, poate că nu foarte bune. La urma urmei, când prospectezi, te găseşti sub cerul liber. Pe Venus se folosesc navete blindate cu care mergi unde vrei fără să te doară capul. Sau, mă rog, fără să te doară prea tare. Oricum, ei nu mai pierd mulţi prospectori, cam unul la sută.

— Pe Afrodita care-i procentajul?

— Mai mare. Da, recunoscu, e mai mare. Trebuie să foloseşti landerul de pe navetă şi, bineînţeles, nu-i prea mobil pe suprafaţa unei planete. Mai ales a unei planete cu un sol ca sulful topit şi vânturi ca nişte uragane – când sunt moderate.

— Sună încântător, am comentat. De ce nu te duci acolo?

— Eu? Sunt pilot extern. Peste zece zile mă întorc în Poartă, de îndată ce-i rost de încărcătură, sau vrea cineva să se întoarcă.

Vă mirosim prin gazul lui Orion,
Scormonim după voi cu câinii lui Procyon,
Din Baltimore, Buffalo, Bonn şi Benares.
Vă căutăm prin Algol, Arcturus, Antares.
Într-o bună zi vă vom găsi noi.
Micuţi Heechee ascunşi, suntem după voi!

Eu vreau să mă întorc.

— Ehe, Broadhead! Nu știi în ce rahat te-ai băgat? Ai încălcat regulile, umblând la tabloul de bord. O să-ți ia capul pentru asta.

M-am gândit atent, apoi am spus:

— Mulțumesc, dar nu mă bag.

— Nu pricepi? Pe Afrodita se garantează existența de resturi Heechee. Ai putea să faci o sută de călătorii fără să găsești așa ceva.

— Iubito, am răspuns, n-aș face o sută de călătorii pentru nimic în lume, nici acum, nici altă dată. Nu știu dacă aș face măcar una. *Cred* că mai am curaj să mă întorc în Poartă. Dincolo de asta, nu știu...

Am rămas treisprezece zile pe Poarta Doi. Hester Bergowiz, pilotul extern, a încercat în continuare să mă convingă în legătură cu Afrodita. O făcea probabil ca să nu ocup un spațiu ce putea fi umplut cu încărcătură pe drumul de întoarcere. Celorlalți nu le păsa. Credeau că sunt nebun. Reprezentam însă o problemă pentru Ituno, care era un fel de administrator pe Doi. Din punct de vedere legal, eram un pasager clandestin, care nu plătise întreținerea și nici nu avea cu ce s-o facă. Ar fi avut dreptul să mă arunce în spațiu fără costum. A reușit să rezolve problema punându-mă să încarc Cinci-ul lui Hester cu evantaie de rugăciune și eșantioane de laborator de pe Afrodita. Asta a durat două zile apoi m-a numit șeful celor trei indivizi care recondiționau costumele pentru viitorii exploratori ai Afroditei. Ca să îndoaie metalul cu care armau costumele, foloseau arzătoare Heechee, dar mie nu-mi dăduseră așa ceva. Îți trebuie doi ani ca să înveți să folosești un arzător în spații închise. Eu le aduceam costumele și foile de metal Heechee la îndemână, pregăteam uneltele, mergeam după cafea... mă îmbrăcam în costume când erau gata și ieșeam în spațiu, ca să fie siguri că nu existau scurgeri.

Niciunul n-a avut scurgeri.

În a douăsprezecea zi, au venit de în Poartă, două Cinci-uri pline cu prospectori fericiți și gata de treabă, aducând o grămadă de echipament inutil. Știrea despre Afrodita nu avusese timp să ajungă în Poartă și înapoi, așa că bobocii nu știau ce bunătăți existau în prăvălie. Întâmplător, printre ei era și o fată, venită în misiune științifică, fostă studentă a profesorului Hegramet, care trebuia să facă studii antropometrice pe Poarta Doi. Din proprie autoritate, Norio Ituno a trimis-o pe Afrodita și a anunțat o petrecere simultan de venire și de adio. Cei zece nou-veniți și cu mine depășeam numărul gazdelor; dar dacă pierduseră în număr, au câștigat în

băutură și a fost o petrecere reușită. Eu ajunsesem o celebritate. Bobocii erau impresionați că distrusesem o navă Heechee și supraviețuisem.

Aproape că-mi pare rău că plec, ca să nu mai zic că eram speriat.

Ituno mi-a turnat într-un pahar trei degete de whisky din orez și am închinat un toast.

— Îmi pare rău că pleci, Broadhead. Ești sigur că nu te răzgândești? Acum avem mai multe nave blindate și costume decât prospectori, însă nu știu ce o să fie mai târziu. Dacă te răzgândești, după ce ajungi în Poartă...

— N-o să mă răzgândesc, am spus

— Banzai, îmi ură el și bău. Auzi, îl știi pe un bătrân. Bakin?

— Shicky? Sigur că da. Mi-e vecin.

— Transmite-i salutările mele, făcu el turnându-și alt pahar. E un tip extraordinar, dar îmi reamintește de tine. Am fost cu el când și-a pierdut picioarele; a fost prins de lander, când trebuia să aruncăm niște lest. Era gata să moară. Când am ajuns în Poartă se umflase și mirosea ca dracu'; după două zile, a trebuit să-i tăiem picioarele. Am făcut-o eu, cu mâna mea.

— Ai dreptate, e un tip grozav, am comentat absent, terminând băutura și întinzând paharul pentru alta. Hei! Cum adică îți amintește de mine?

— Nici el nu se poate hotărî ce să facă. Are un venit care i-ar putea aduce Integrala Medicală și nu se poate decide să-l cheltuiască. Dacă ia Integrala, i-ar putea pune picioarele noi și să plece iar în spațiu. Atunci, însă ar fi falit, dacă nu găsește nimic. Așa încât continuă să stea schilod.

Am lăsat paharul. Nu mai aveam chef să beau.

— Noapte bună, Ituno, am spus. Mă duc să mă culc.

Pe drumul de întoarcere, mi-am petrecut majoritatea timpului scriindu-i scrisori Klarei, scrisori pe care nu știam dacă aveam să i le dau. Altceva nu era de făcut. Hester s-a dovedit a fi surprinzător de activă sexual, pentru o doamnă micuță și grăsuță de o anumită vârstă. Genul ăsta de distracție are însă o limită și, cu toată încărcătura ce ticsise nava, nu era loc pentru altceva. Zilele treceau la fel: sex, scrisori, somn... și întrebări.

Mă întrebam de ce Shicky Bakin dorea să rămână schilod, ceea ce însemna că mă întrebam, într-un mod pe care-l puteam accepta de ce o făceam *eu*.

ANUNŢURI

ŢIGĂRI DE FOI din tutun recoltat şi rulat manual. 2 $ bucata. 87-307.

DOMICILIUL ACTUAL al lui Agosto T. Agnelli. Sunaţi securitatea Porţii, secţia Interpol. Recompensă.

PUBLICĂM POVESTIRI, poezii. Modul perfect de a păstra amintiri pentru copiii voştri. Preţuri surprinzător de scăzute. Reprezent. editor. 87-349.

CINEVA DIN Pittsburgh sau Paducah? Mi-e dor de acasă. 88-220.

25

— Pari obosit, Bob, spuse Sigfrid.

Mi se părea lesne de înțeles. Îmi petrecusem weekend-ul în Hawai. Aveam niște bani investiți în turism acolo și cheltuielile se scădeau din impozit. Fuseseră două zile minunate pe Insula cea Mare, cu o ședință de două ore, dimineața, a proprietarilor de acțiuni, iar după-amiaza pe plajă cu una dintre superbele fete de pe Insulă, sau navigând în catamarane cu fund de sticlă și urmărind peștii uriași ce treceau pe dedesubt. La întoarcere, însă, te dau peste cap fusele orare și eram epuizat.

Numai că asta nu-i o chestie care să-l intereseze cu adevărat pe Sigfrid. Nu-i pasă dacă ești frânt de oboseală. Nu-i pasă dacă ai un picior rupt: vrea să știe numai dacă nu cumva te-ai visat făcând dragoste cu mama ta.

Îi spun asta. Apoi continui:

— Asta-i, Sigfrid, sunt obosit, dar de ce te chinui să faci conversație? Intră direct în sentimentele mele oedipale despre mama.

— Ai așa ceva, Bobby?

— N-avem cu toții?

— Vrei să vorbim despre ele, Bobby?

— Nu tocmai...

Așteaptă și aștept și eu. Sigfrid a făcut iar pe deșteptul și a decorat cabinetul în stilul camerei unui adolescent de acum patruzeci de ani. Pe perete, hologramа unor palete de ping-pong încrucișate. O fereastră falsă cu un peisaj din Montana Rockies pe timp de viscol. O altă hologramă a unui raft cu casete de aventuri: *Tom Sawyer, Rasa dispărută de pe Marte* și... nu mai pot citi restul titlurilor. Totul e foarte plăcut dar nu seamănă câtuși de puțin cu camera mea de adolescent, care era micuță, strâmtă și aproape complet ocupată de canapeaua veche pe care dormeam.

— Dar știi despre ce ai vrea să vorbești, Rob? încearcă Sigfrid.

— Te cred. Apoi, însă, revin. Nu, nu sunt sigur.

De fapt știu. În timpul întoarcerii din Hawai, m-a frapat foarte puternic un lucru. Zborul durează cinci ore. Jumătate din timpul ăla îl petrecusem dând apă la șoareci. Foarte ciudat...

Lângă mine stătea o fată care mergea pe coasta de Est și hotărâsem imediat s-o cunosc mai bine. Stewardesa era aceeași cu care venisem și pe ea o cunoșteam deja, mai bine.

Stăteam deci chiar în ultimul rând al clasei întâi de la SST, comandând o băutură și pălăvrăgind cu frumoasa mea pasăre călătoare. Și de fiecare dată

când fata aţipea, sau era la toaletă şi stewardesa privea în altă parte – eram podidit de lacrimi tăcute şi imense.

Apoi, una dintre ele venea spre mine, iar eu zâmbeam, eram vesel şi nepăsător.

— Vrei să-mi spui la ce te gândeai acum, Bob?

— Ţi-aş spune imediat, Sigfrid, dacă aş şti ce a fost.

— Chiar nu ştii? Nu-ţi poţi aminti la ce te gândeai adineauri, când ai tăcut?

— Ba sigur că pot! Ezit o clipă, apoi spun. Oh, la naiba Sigfrid, cred că de-abia aşteptam să fiu rugat. Ieri, am avut o intuiţie şi m-a durut. Oho, n-ai crede cât de rău m-a durut. Plângeam ca un copil.

— În ce a constat intuiţia, Bobby?

— Asta am încercat să-ţi spun. Era despre... În sfârşit, parţial se referea la mama, dar în acelaşi timp apărea, ştii... şi Dane Metchnikov. Am astfel de... am avut...

— Cred că încerci să spui ceva despre visele în care făceai sex anal cu Dane Metchnikov, Bob. Aşa este?

— Mda. Ai memorie bună. Când plângeam, o făceam din cauza mamei. Parţial...

— Mi-ai spus asta, Bob,

— Aşa-i.

Şi mă închid. Sigfrid aşteaptă. Aştept şi eu. Cred că vreau să fiu din nou rugat şi, după o vreme, Sigfrid intervine:

— Să vedem dacă te pot ajuta, Bob. Ce au în comun plânsul după mama ta şi visele erotice legate de Dane Metchnikov?

Simt cum ceva se petrece în mine. Am senzaţia că umezeala moale din piept îmi va gâlgâi în gât. Glasul mi-ar tremura şi scânci, dacă nu l-aş stăpâni. De aceea mă străduiesc să-l controlez, deşi ştiu perfect că nu pot avea secrete de natura asta în faţa lui Sigfrid; din datele senzorilor lui îşi dă seama ce se întâmplă cu mine, citind tremurul unui triceps sau umezeala palmei.

Oricum, fac efortul. Cu tonul unui profesor de biologie, care explică disecţia unui broaşte, îi spun.

— Vezi, Sigfrid, maică-mea m-a iubit. Ştiam asta. O ştii şi tu. Era o demonstraţie logică; ea n-avea de ales. Iar Freud a spus cândva că nici un băiat care ştie c-a fost favoritul mamei sale nu ajunge nevropat. Doar...

RAPORT DE MISIUNE

Nava A3-77. Zborul 036D51. Echipaj: T. Parreno, N. Ahoya, E. Nimkin.

Timp de tranzit: 5 zile, 14 ore. Poziția în vecinătatea lui Alpha Centauri A.

Rezumat: „Planetă de tip Terra, cu vegetație abundentă. Culoarea vegetației predominant galbenă. Atmosfera apropiată de cea Heechee. Planetă caldă, fără calote polare de gheață, cu domeniul de temperaturi similar tropicelor terestre la ecuator, și temperat terestru spre poli. Nu am descoperit viață animală sau urme ale ei (metan, etc.). O parte a vegetației se deplasează foarte lent, avansând prin dezrădăcinarea unor porțiuni, asemănătoare structural cu vița-de-vie, ce se curbează înainte și redevin rădăcini. Viteza maximă măsurată, aproximativ 2 km pe oră. Nici un artefact. Perreno și Nimkin au asolizat și s-au întors cu mostre de vegetație, însă au murit în urma unei reacții de tip toxicodendron. Pe corp le-au apărut bășici mari. Apoi au început dureri, mâncărimi și o sufocare aparentă, cauzată probabil de fluidele ce se acumulau în plămâni. Nu i-am adus la bordul navei. Nu am deschis landerul și nici nu l-am cuplat la navă. Le-am înregistrat mesajele personale, apoi am abandonat landerul."

Decizia Corporației: Ținând seama de comportarea anterioară a lui N. Ahoya, nu se ia nici o măsură punitivă împotriva lui.

— Te rog, Robbie, nu este tocmai exact, și-apoi intelectualizezi. Știi, de fapt, n-ai vrea să folosești toate aceste preambuluri. Te eschivezi, nu-i așa?

Altă dată i-aș fi făcut circuitele praf pentru o asemenea remarcă dar acum îmi determinase exact starea de spirit.

— Bine. Eu *știam* însă că mama mă iubea. N-avea cum să se ascundă! Eram singurul ei fiu. Tata era mort... nu tuși, Sigfrid, ajung la concluzie. Iubirea ei pentru mine era o necesitate logică și eu am înțeles-o ca atare, fără nici un dubiu, deși ea n-a spus nimic. Niciodată!

— Adică, niciodată, nu ți-a spus: „Te iubesc, fiule"?

— Nu! răcnesc, apoi izbutesc să mă controlez, sau nu în mod direct. De exemplu, odată, când aveam optsprezece ani și dormeam în camera de alături, am auzit-o spunând unei prietene că eram un băiat minunat. Era mândră de mine. Nu-mi amintesc ce făcusem... ceva... câștigasem un premiu, sau obținusem o slujbă, dar ea era mândră de mine și mă iubea și-o spunea... Nu însă mie.

— Te rog, continuă, Bob.

— *Continui!* Lasă-mă o clipă. Mă doare... cred că asta denumiți voi o durere primară.

— Te rog, nu te diagnostica singur, Bob. Spune. Descarcă-te.

— *Rahat!*

Mă întind după o țigară, apoi mă opresc. Asta-i o chestie bună de făcut când sunt pe muchie de cuțit cu Sigfrid, pentru că aproape totdeauna, îl voi atrage într-o discuție dacă încerc să destram tensiunea, în loc să mă descarc față de el; de data asta însă sunt prea dezgustat de mine, de Sigfrid, chiar de maică-mea. Vreau să termin.

— Uite cum a fost, Sigfrid. Am iubit-o mult pe mama și știu – știam! că și ea mă iubea. Dar nu se pricepea să mi-o arate.

Brusc îmi dau seama că am o țigară în mână, pe care o răsucesc fără s-o aprind și, uluitor, Sigfrid nici măcar n-a comentat. Continui:

— Nu-mi spunea nimic. Și nu numai atât... Ciudat, Sigfrid dar, știi, nu-mi amintesc dacă m-a atins vreodată. Vreau să spun, nu *cu adevărat*. Uneori, mă săruta seara, la culcare. Pe frunte. Și-mi amintesc cum îmi spunea povești. Altfel, era întotdeauna acolo când aveam nevoie de ea. Însă...

Mă opresc un moment, pentru că trebuie să-mi controlez glasul. Inspir adânc și încet pe nas, concentrându-mă asupra respirației.

— Vezi, tu, rostesc, recapitulând în minte cuvintele, încântat de limpezimea și precizia cu care le ofer, nu m-a *atins* prea mult. Cu o singură excepție. Era foarte atentă cu mine când eram bolnav. Mă îmbolnăveam

adesea. Știi... toți cei de la minele de hrană au nasul înfundat, eczeme... Ea îmi aducea tot ce-mi trebuia. Dumnezeu știa cum reușea să fie acolo, să meargă și la slujbă și, în același timp, să aibă grijă de mine. Iar când eram bolnav...

— Dă-i drumul Robbie, rostește Sigfrid după o clipă. Spune.

Încerc, dar nu pot și el continuă:

— Spune-o în modul cel mai rapid în care poți. Scoate-o din tine. Nu-ți fie teamă dacă înțeleg, sau dacă are sens. Scapă de cuvinte,

— Ei bine, îmi lua temperatura, îi explic. Știi? Băga termometrul în mine. Îl ținea... eu știu cât se ține?... Trei minute, sau cam așa. După aceea, îl scotea și citea temperatura.

Sunt pe punctul de a zbiera. Vreau chiar s-o fac, dar mai întâi să termin cu povestea asta; e aproape ceva sexual, ca atunci când trebuie să te hotărăști în legătură cu cineva și de fapt n-ai vrea să-i permiți să însemne atât de mult pentru tine, dar oricum mergi mai departe. Îmi regăsesc controlul glasului și-l reglez atât cât să nu mă lase în mijlocul frazei. Sigfrid nu mai spune nimic și, după un moment, reușesc cuvintele:

— Vezi cum e, Sigfrid? Caraghios. Aproape toată viața mea, cât a trecut, poate vreo patruzeci de ani... Și am încă asocierea asta aiurită, că a fi iubit are o legătură cu a ți se băga ceva în fund.

26

În absența mea se schimbaseră multe în Poartă. Taxele individuale crescuseră. Corporația voia să scape de niște pierde-vară întâmplători ca Shicky și ca mine. Veşti proaste: însemna că ceea ce plătisem anticipat nu mai ajungea pentru două sau trei săptămâni, ci numai pentru zece zile. Aduseseră o grămadă de chelioși de pe Pământ: astronomi, xenotehnicieni, matematicieni, până și bătrânul profesor Hegramet era acolo, puțin învinețit de șocurile decolării, dar acum țopăind prin tuneluri.

Un singur lucru nu se schimbase: Comisia de Evaluare. Am fost adus înaintea ei, pe scaunul acuzaților, foindu-mă, în timp ce vechea mea prietenă Emma, îmi spunea ce prost fusesem. De fapt, domnul Hsien explica totul, iar Emma traducea. Îi plăcea însă meseria ei.

— Te-am prevenit c-o să intri în rahat, Broadhead. Ar fi trebuit să mă asculți. De ce ai modificat traiectoria?

— V-am spus... Când mi-am dat seama că eram pe Poarta Doi, nu m-am mai putut stăpâni. Voiam să merg altundeva.

— O prostie imensă, Broadhead.

Am privit către Hsien. Se agățase de perete cu gulerul său întors și atârna acolo, surâzând mulțumit, cu mâinile încrucișate.

— Emma, am rostit, fă ce vrei, dar lasă-mă în pace.

— Fac ce vreau să fac, Broadhead, îmi răspunse ea, pentru că este ceea ce trebuie să fac. Este meseria mea. Știai că modificând traiectoria, încălcai regulile.

— Ce reguli? Era vorba despre *mine*.

— Regulile care spun că nu trebuie să distrugi o navă.

Nu i-am răspuns și ea a ciripit ceva lui Hsien, care a ascultat grav, și-a umezit buzele, apoi a emis două paragrafe distincte în manciuriană. Puteai auzi punctuația.

— Domnul Hsien spune, mi-a explicat Emma, că ești o persoană extrem de iresponsabilă. Ai distrus un echipament de neînlocuit. Nu era proprietatea ta. Aparținea întregii rase umane.

După ce Hsien a mai povestit ceva, ea a încheiat:

— Nu putem da o sentință finală asupra obligațiilor tale, până nu avem informații suplimentare asupra condiției în care se găsește nava pe care ai avariat-o. Cu prima ocazie domnul Ituno va efectua o examinare completă a navei. În momentul raportului său, doi xenotehnicieni se aflau în tranzit spre noua planetă, Afrodita. Până acum trebuie să fi ajuns pe Poarta Doi și

putem aştepta concluziile lor, probabil cu următorul pilot extern. Atunci, te vom chema din nou.

Se opri, privindu-mă, şi am înţeles că întrevederea s-a terminat.

— Mulţumesc, am rostit şi am pornit spre uşă.

Ea mă lăsă să ajung acolo, apoi spuse:

— Încă ceva. Raportul domnului Ituno menţionează că ai lucrat la încărcarea navei şi la fabricarea costumelor pe Poarta Doi. El a autorizat o retribuţie zilnică ridicându-se la... să vedem..., două mii cinci sute de dolari. De asemenea, pilotul tău extern, Hester Bergowiz, a autorizat ca un procent din prima ei de zbor să-ţi fie plătit pentru servicii în timpul călătoriei de întoarcere; aşa încât creditul tău a fost reconsiderat.

— N-am avut un contract cu ea, am rostit surprins.

— Nu. A considerat însă că meriţi o parte. Mai exact, o mică parte. În total, suma se ridică la două mii cinci sute plus cinci mii cinci sute... opt mii de dolari credit.

Opt mii de dolari. M-am îndreptat spre un puţ, am apucat un cablu ascensional şi m-am gândit. Nu era destul ca să schimbe ceva. Cu siguranţă, nu era suficient să plătesc daunele pentru avarierea navei. Dacă ar fi vrut să mă încarce la costul ei integral, nu existau destui bani în univers pentru aşa ceva; nu putea fi înlocuită.

Pe de altă parte, erau opt mii de dolari mai mult decât avusesem.

Am sărbătorit momentul, luând ceva de băut la Blue Hell. În timp ce beam m-am gândit la opţiunile mele. Cu cât le analizam mai mult, cu atât deveneau mai jalnice.

Fără îndoială aveau să mă găsească vinovat şi urmau să mă penalizeze cu o sumă de cel puţin câteva sute de mii de dolari. Pe care eu nu-i aveam. Putea să fie cu mult mai mult, dar nu schimba cu nimic situaţia; odată ce ţi s-a luat totul, oricum nu rămâne nimic.

De aceea, cei opt mii de dolari ai mei erau extrem de volatili. Puteau dispărea odată cu roua dimineţii. Imediat ce sosea raportul xenotehnicianului de pe Poarta Doi, comisia făcea evaluarea şi ăsta ar fi fost sfârşitul.

Deci nu exista nici un motiv ca să-mi economisesc banii. La fel de bine, îi puteam cheltui.

De asemenea, nu exista nici un motiv să mă gândesc la vechea mea slujbă, de plantator de iederă – presupunând că aş fi putut s-o mai obţin, acum când Shicky fusese concediat. În clipa când aveau să mă judece, creditul meu ar fi dispărut. La fel şi întreţinerea individuală, plătită anticipat. Aş fi fost subiectul unei evacuări imediate.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 1-103. Zborul 022D18. Echipaj G. Herron.

Timp de tranzit: 107 zile, 5 ore.

Notă: Timp de tranzit la întoarcere 103 zile, 15 ore.

Extras din jurnal: „După 84 zile 6 ore în spațiu, instrumentul Q a început să strălucească și a urmat o activitate neobișnuită a luminilor de pe panoul de comandă. În același timp, am simțit o schimbare în direcția de propulsie. Timp de aproape o oră schimbările au fost permanente, apoi lumina Q s-a stins și totul a revenit la normal."

Ipoteză: Schimbarea traiectoriei, pentru a evita un posibil risc, poate o stea sau un alt corp ceresc? Se recomandă cercetarea pe calculator a tuturor jurnalelor de călătorie pentru evenimente similare.

Dacă în port ar fi existat o navă de pe Pământ, puteam sui la bord și, mai devreme sau mai târziu, să mă întorc în Wyoming, căutându-mi vechiul loc de muncă în minele de hrană. Dacă nu exista o navă, atunci începeau necazurile. Aș fi *putut* să vorbesc cu cei de pe crucișătorul american, sau poate de pe cel brazilian dacă Francy Hereira putea trage niște sfori pentru mine, luându-mă la bord până se ivea o navă. Sau poate n-aș fi putut...

Judecând cu atenție, șansele nu erau prea grozave.

Cel mai bine era să acționez înainte s-o facă Comisia și aici aveam două posibilități:

Putem lua prima navă spre Pământ și minele de hrană, fără să mai aștept decizia Comisiei.

Sau puteam pleca din nou în prospecțiune.

Era două alternative minunate. Una dintre ele însemna renunțarea pe vecie la o viață liniștită... iar cealaltă mă îngrozea.

Poarta era aidoma unui club de gentlemeni, unde nu știi dinainte care membri sunt prezenți. Louise Forehand era plecată; soțul ei, Sess, ținea răbdător fortul, așteptând-o pe ea sau pe ultima lor fiică să revină pentru ca să plece el. M-a însoțit când m-am mutat în vechea mea cameră ce fusese ocupată, temporar, de trei unguroaice care plecaseră împreună într-o Trei. Mutatul n-a însemnat un efort prea mare: nu mai aveam nimic personal, cu excepția obiectelor cumpărate din Poartă.

Singura permanență era Shicky Bakin, mereu prietenos și mereu prezent. L-am întrebat dacă auzise ceva de Klara. Nu auzise.

— Pleacă din nou în spațiu, Bob, m-a îndemnat el. E tot ce poți face.

— Mda.

Nu voiam să discut asta; incontestabil, avea dreptate. Poate urma s-o fac...

— Aș vrea să nu fiu laș, Shicky, dar sunt, i-am spus. Nu știu dacă am să mai pot intra într-o navă. N-am curajul să înfrunt o sută de zile, cu spaima morții în fiecare clipă.

Chicoti și se săltă de pe dulap ca să mă bată pe umăr.

— N-ai nevoie de așa mult curaj, făcu el revenind la locul lui. Curaj îți trebuie numai pentru o zi: să intri în navă și să pleci. După aceea, nu-ți mai trebuie curaj pentru că, oricum, nu mai ai de ales.

NOTĂ ASUPRA GĂURILOR NEGRE

Dr. Asmenion: Dacă începeți de la o stea mai mare decât trei mase solare care suferă un colaps gravitațional, ea nu se transformă doar într-o stea neutronică. Merge mai departe. Ajunge *atât* de densă încât viteza de învingere a atracției gravitaționale depășește trei sute de mii de kilometri pe secundă... adică...?

Întrebare: Ăăă... viteza luminii?

Dr. Asmenion: Exact, Gallina. De aceea lumina nu poate scăpa. Deci este neagră. De asta se și numește gaură neagră... atât doar că dacă ajungeți destul de aproape, în ceea ce se numește ergosferă, nu este neagră. Probabil puteți vedea ceva!

Întrebare: Și cum arată?

Dr. Asmenion: Dracu' știe, Jer! Dacă cineva o să vadă vreuna, o să vină și o să ne spună, dacă poate. Numai că, probabil, nu va putea. Ai izbuti, *poate,* să te apropii atât cât să faci observațiile, să te întorci... și să culegi, Iisuse, nu știu, oricum vreun milion de dolari. Chestia este că dacă puteți intra în lander și să împingeți masa principală a navei spre înapoi, pentru a o încetini, ați putea căpăta o viteză suplimentară suficientă pentru a scăpa. Nu-i ușor. Se poate însă, dacă totul merge cum trebuie. Dar după aceea, ce-o să faceți? Nu puteți ajunge acasă cu landerul. Iar invers nu ține, pentru că landerul nu are o masă destul de mare ca să vă elibereze... Văd că amicul Bob nu agreează discuția asta, așa că vom trecem la tipurile de planete și de nori de praf.

— Cred că aș fi reușit, i-am explicat, dacă teoriile lui Metchnikov despre codurile culorilor ar fi fost corecte. Dar unele dintre zborurile „sigure" sunt moarte.

— Era doar ceva statistic, Bob. Acum procentajele de siguranță și de succes sunt mai bune. Oarecum la limită, de acord. Însă, mai bune.

— Pe morți nu-i mai învie nimeni, am replicat. Totuși poate că o să mai vorbesc cu Dane.

Shicky păru surprins.

— E în spațiu.

— De când?

— Cam de când ai plecat și tu. Credeam că știi.

Uitasem.

— Mă-ntreb dacă a găsit lozul pe care îl căuta.

Shicky își scărpină bărbia cu umărul, echilibrându-se cu câteva bătăi de aripă. Apoi, se săltă de pe dulap și porni către telefon.

— Să vedem, făcu el apăsând câteva butoane.

Pe ecran apăru tabelul navelor plecate.

— Lansarea 88-173, citi el. Recompensă 150.000 $. Nu-i cine știe ce, așa-i?

— Credeam că-i după ceva mai tare.

— Mda, citi Shicky, n-a reușit. Aici zice că s-a întors ieri noapte.

Deoarece Metchnikov îmi promisese, cu jumătate de gură, să-și împartă cunoștințele cu mine, mi se părea normal să-i vorbesc; dar nu mă simțeam în stare. Am izbutit doar să verific că se întorsese cu mâna goală, fără nimic care să poată fi recompensat, cu excepția primei de zbor, însă nu m-am dus să-l văd.

De fapt, n-am făcut mare lucru. M-am învârtit pe ici, pe colo.

Poarta nu este locul cel mai ticsit de plăceri din univers, dar mi-am găsit cu ce să mă ocup. Era mai bine decât în minele de hrană. Fiecare oră scursă mă aducea mai aproape de clipa sosirii unui raport al xenotehnicianului. Însă am reușit să nu mă gândesc la asta în majoritatea timpului. Beam la Blue Hell, împrietenindu-mă cu turiști, cu cei de pe crucișătoare veniți în învoiri, cu prospectori întorși, cu boboci care soseau mereu și căutam, cred, o altă Klara. Nu s-a ivit nici una.

Am recitit scrisorile compuse în timpul întoarcerii de la Poarta Doi și le-am rupt. În locul lor, am scris alta, scurtă și simplă în care îmi ceream scuze și-i spuneam că o iubeam. M-am dus s-o expediez pe Venus. Klara nu era însă acolo! Uitasem cât de mult durau orbitele lente Hohmann. Biroul de

locație a identificat destul de ușor nava cu care plecase; era pe un orbital de plan perpendicular, care-și petrecea toată viața schimbând vitezele și întâlnindu-se cu nave interplanetare din planul eclipticii. Conform datelor existente întâlnise deja un cargobot ce se îndrepta spre Marte și o navă de lux G cu destinația Venus; probabil că și Klara se transferase pe una dintre ele, dar nu știau pe care și nici una dintre nave nu ajungea la destinație mai repede de o lună.

Am trimis copii ale scrisorii pe fiecare navă, însă n-am primit răspuns. Între timp, mă apropiasem cel mai mult de o artileristă Trei pe crucișătorul brazilian. O adusese Francy Hereira.

— Verișoara mea, o prezentase el și între patru ochi îmi spuse: Trebuie să știi, Rob, că eu n-am treabă cu verișoarele.

Toate echipajele primesc, din când în când, învoiri în Poartă și, deși nu era tocmai Waikiki sau Cannes, asteroidul depășea totuși de departe pereții goi ai unei nave de război. Susie Hereira era foarte tânără. Spunea că are nouăsprezece ani și trebuie să ai cel puțin șaptesprezece ca să intri în marina braziliană, dar nu-i arăta. Nu vorbea prea bine engleza, însă nu era nevoie de cine știe ce conversație ca să bem în Blue Hell, iar când am făcut dragoste, am descoperit că, deși nu aveam multe de comunicat în sensul verbal, ne înțelegeam de minune cu trupurile.

Totuși, Susie venea doar o dată pe săptămână și-mi rămânea o mulțime de timp pe care trebuia să-l umplu.

Am încercat de toate: exerciții de întărire – strângeri în brațe și intrigi de amor și ostilitate. Seria de conferințe ale moșului Hegramet despre Heechee. Un program de discuții astrofizice, cu aluzii la modul de obținere a recompenselor științifice ale Corporației. Folosindu-mi cu atenție timpul, am reușit să-l ticsesc și decizia se amâna de la o zi la alta.

Nu voiam să dau impresia că umplerea timpului reprezenta un plan conștient în mintea mea; trăiam de pe o zi pe alta și fiecare zi era plină. Joia veneau Susie și Francy Hereira și toți trei ne duceam să prânzim în Blue Hell. Apoi Francy pleca să hoinărească de unul singur, sau să agațe vreo fată, sau să înoate în Lacul Superior, iar Susie și cu mine ne retrăgeam la mine în cameră și la țigările cu drog, ca să înotăm în apele mai calde ale patului meu. După cină, vreo distracție oarecare. Joi seara se țineau conferințele de astrofizică și auzeam despre diagrama Hertzsprung-Russell, sau despre gigantele roșii și pitice, stele neutronice sau găuri negre. Profesorul era un curvar gras și bătrân, de la o facultate nenorocită de lângă Smolensk, dar dincolo de bancurile porno, în ceea ce spunea era poezie și frumusețe. Povestea despre stelele bătrâne care ne-au născut pe noi toți,

azvârlind în spațiu silicați și carbonat de magneziu ca să formeze planetele și hidrocarburile și să apărem noi. Amintea de stele neutronice care deviau gravitația, curbând-o; știam despre ele, pentru că două misiuni pieriseră, transformate într-un morman de fiare turtite reintrând în spațiul normal prea aproape de una dintre aceste pitice hiperdense. Ne povestea despre găurile negre, care reprezentau locurile unde existaseră stele dense, acum detectabile numai prin faptul că înghițeau totul din vecinătate, chiar și lumina; ele nu mai curbau gravitația, dar o și înfășurau în jurul lor ca o pătură. Ne descria stele rarefiate precum aerul, nori imenși de gaz strălucitor; pomenea despre protostelele din nebuloasa Orion, care acum se desfăceau aidoma unor noduri slăbite de gaz cald și poate peste un milion de ani aveau chiar să devină sori.

Conferințele lui erau foarte populare, veneau la ele chiar experți, ca Shicky sau Dane Metchnikov. În timp ce îl ascultam pe profesor, puteam simți minunația și splendoarea cosmosului. Era prea măreț și prea teribil ca să fie înspăimântător și abia după aceea făceam legătura între exploziile de radiație sau mlaștinile de gaze rarefiate și persoana *mea,* creația fragilă, speriată și sensibilă de durere, care era trupul în care trăiam. Mă gândeam atunci să zbor printre acești giganți îndepărtați, dar... sufletul mi se chircea.

După o astfel de conferință, le-am spus la revedere lui Susie și lui Francy și am rămas într-o nișă, pe jumătate acoperită de iederă, de lângă sală, fumând un chiștoc. Shicky m-a găsit acolo și s-a oprit înaintea mea.

— Te căutam, Bob, mi-a spus.

Narcoticul începuse să-și facă efectul.

— Interesantă conferință, am comentat absent, căutând senzația minunată pe care o doream de la țigară și fără să fiu prea atent dacă Shicky mai era sau nu acolo.

— Ai scăpat partea cea mai interesantă, făcu el.

Mi se părea că arăta atât temător, cât și plin de speranță; avea ceva în gând. Am mai tras un fum și i-am oferit țigara; a clătinat din cap.

— Bob, continuă el, cred că vine ceva care merită.

— Chiar așa?

— Da, Bob, chiar! Ceva foarte bun. Și cât de curând.

Nu eram pregătit pentru asta. Voiam să fumez mai departe până când avea să-mi treacă extazul provocat de conferință, ca să-mi pot termina liniștit ziua. Ultimul lucru despre care voiam să aud era o misiune nouă, pentru care vinovăția m-ar fi împins să semnez, iar frica m-ar fi împietrit.

Shicky se prinse de raftul cu iederă și mă privi curios:

— Bob, prietene, rosti el, dacă aflu ceva pentru tine, o să mă ajuți?

ANUNȚURI

NU MAI există în Poartă nefumători, vorbitori de engleză, ca să ne completeze echipajul? Poate că vreți să vă scurtați viața (și rezervele noastre de aer!) dar noi doi nu vrem. 88-775.

CEREM REPREZENTAREA prospectorilor în Biroul Corporației Porții! Întâlnire generală mâine, ora 13:00, nivelul Babe. Toți sunt binevenițI!

ALEGEȚI ZBORURI testate pe baza viselor voastre. Pliant de 32 de pagini, 10$. Consultații, 25$. 88-123.

— Cum să te ajut?

— Să mă iei cu tine! Pot face orice, în afară de a merge cu landerul. Iar această misiune, cred, este una în care landerul nu contează prea mult. Există câte o primă pentru fiecare, chiar și pentru cel care rămâne pe orbită.

— Despre ce tot vorbești?

Drogul mă ameţise; simţeam căldura dinapoia genunchilor și o ușoară amețeală.

— Metchnikov discuta cu conferenţiarul, răspunse Shicky. Din câte spunea, cred că a aflat de o misiune nouă. Numai că... vorbeau în rusește și n-am înţeles foarte bine. Doar că este cea pe care o aștepta.

— Ultima în care a plecat, n-a însemnat mare lucru, așa-i?

— Asta e altceva!

— Nu cred că m-ar băga în ceva cu adevărat bun...

— Dacă nu-l întrebi, singur că nu.

— La dracu', am mormăit. Bine. O să-i vorbesc.

Shicky se lumină:

— Și atunci, te rog... mă iei cu tine?

Am stins ţigara, mai puţin de jumătate fumată; simţeam că trebuia să-mi adun ceea ce-mi mai rămăsese.

— O să fac tot ce pot, am spus și m-am îndreptat spre sala de conferinţe, exact în clipa când Metchnikov ieșea de acolo.

De când se întorsese, nu ne vorbisem. Arăta la fel de solid ca întotdeauna și favoriţii ce-i ajungeau aproape la bărbie erau pieptănaţi cu grijă.

— Salut, Broadhead, făcu el reţinut.

Am intrat direct în subiect.

— Am auzit că ai ceva bun în pregătire. Pot veni și eu?

Nici el n-a irosit multe cuvinte.

— Nu.

Mă privea cu o neplăcere vădită. Pe de o parte, era ceea ce mă așteptasem dintotdeauna de la el dar eram sigur că, pe de altă parte, auzise despre mine și Klara.

— Pleci, am insistat. Ce este, o Unu?

Își mângâie favoriţii.

— Nu, nu o Unu. Două Cinciuri.

— *Două* Cinciuri?

Dragă Tată, Mamă, Marisa și Pico-Ioo,

Vă rog spuneți-i tatălui lui Susie că ea este foarte bine și privită favorabil de șefii ei. Vă las pe voi să hotărâți dacă să-i spuneți că se vede de multă vreme cu prietenul meu, Rob Broadhead. El este un bărbat serios și de treabă, dar lipsit de noroc. Susie a cerut să plece în prospectare și, dacă îi permite căpitanul, vrea să plece cu Broadhead. Noi, cu toții, vorbim despre prospectare, însă, după cum știți și voi, nu ajungem până acolo, așa încât poate că nu-i un motiv de îngrijorare.

Sunt foarte scurt; e aproape ora andocării și am o permisie de 48 de ore în Poartă.

Cu toată dragostea,
Francescito

Mă privi o clipă suspicios, apoi aproape că rânji; nu-mi plăcea când zâmbea, mă întrebam mereu de ce o făcea.

— Bine, încuviință el. Dacă vrei să vii, poți, în ce mă privește. Desigur, decizia nu-mi aparține. Trebuie s-o întrebi pe Emma; mâine dimineață ține o informare. S-ar putea să te lase să pleci. Este o misiune științifică cu o primă de cel puțin un milion de dolari. Iar tu ești implicat.

— *Eu* sunt implicat? Vestea era neașteptată. Cum adică?

— Întreab-o pe Emma, îmi răspunse și trecu pe lângă mine.

În sala de informare erau vreo duzină de prospectori, iar pe majoritatea îi cunoșteam; Sess Forehand, Shicky, Metchnikov și alți câțiva cu care băusem, sau făcusem dragoste cândva. Emma nu sosise încă și am izbutit s-o prind înainte de a intra.

— Vreau să plec în misiunea asta, i-am spus.

— Vrei? păru ea surprinsă. M-am gândit...

Se opri însă, fără să spună la ce se gândise.

— Am același drept ca și Metchnikov! am continuat.

— La naiba, dar n-ai experiența lui, Bob. Mă privi atentă apoi zise. Bine, o să-ți spun despre ce este vorba, Broadhead. Este o misiune specială și parțial, ești responsabil pentru ea. Afacerea aia a ta s-a dovedit a fi interesantă. Nu mă refer la deteriorarea navei: a fost o tâmpenie și, dacă mai există dreptate în univers, o să plătești pentru asta. Totuși, norocul prostesc este aproape la fel de bun ca și creierii.

— Ați primit raportul de pe Poarta Doi?

— Nu încă, clătină ea din cap. Oricum, nu contează. Din rutină am programat misiunea ta pe computer și am descoperit niște corelații interesante. Traiectoria care te-a dus pe Poarta Doi... Oh, la dracu', vino înăuntru. Cel puțin la informare, poți rămâne. O să explic totul și apoi... o să vedem.

Mă apucă de umăr și mă împinse înaintea ei în sală – aceeași care-mi fusese clasă... acum câtă vreme? Parcă trecuse un milion de ani. M-am așezat între Sess și Shicky și am așteptat să aud ce avea de spus.

— Cei mai mulți dintre voi, începu ea, se află aici ca invitați... cu una sau două excepții. Una dintre excepții este distinsul nostru prieten, domnul Broadhead. El a reușit să strice o navă lângă Poarta Doi, după cum probabil știți deja. Conform regulilor, ar trebui să-l azvârlim afară însă, înainte de a face prostia asta, a scos în evidență în mod accidental, câteva lucruri. Culorile zborului său nu erau cele obișnuite pentru Poarta Doi și, când computerul le-a comparat, a emis o nouă ipoteză asupra traiectoriilor spre

ținte. Se pare că doar cinci poziții sunt esențiale pentru destinație... cele cinci care erau aceleași pentru traiectoria obișnuită a Porții Doi și pentru cea nouă a lui Broadhead. Ce înseamnă celelalte poziții, nu știm. Dar vrem să aflăm.

Se lăsă pe spate și încrucișă mâinile.

— Aceasta este o misiune cu mai multe țeluri, urmă ea. Vom face ceva nou. Pentru început, vom trimite două nave la aceeași destinație.

Sess Forehand ridică mâna:

— În ce scop?

— Întâi, ca să ne convingem că *este* aceeași destinație. Vom modifica ușor pozițiile neesențiale... cele despre care *credem* noi că sunt neesențiale. Iar cele două nave vor pleca la un interval de treizeci de secunde. Acum, dacă știm ce facem, asta înseamnă că vă veți găsi la o distanță egală cu cea parcursă de Poartă în treizeci de secunde.

Forehand se încruntă.

— Relativ la ce?

— Bună întrebare, încuviință Emma. Bănuim că relativ la Soare. Mișcarea stelară față de Galaxie – credem – poate fi neglijată, cel puțin, presupunând că destinația voastră va fi în Galaxie și nu într-atât de departe încât mișcarea galactică să aibă un alt vector. Adică dacă veți ieși de partea cealaltă, ar însemna șaptezeci de kilometri pe secundă față de centrul galactic. Nu credem că va fi vorba de așa ceva. Ne așteptăm doar la o diferență relativ mică în viteză și direcție și... oricum, veți ieși cam între doi și două sute de kilometri unii față de ceilalți. Desigur, asta e numai teorie. Poate că mișcările relative nu vor însemna nimic. În acest caz, problema este să nu vă ciocniți între voi. Suntem însă siguri – destul de siguri – că va exista o distanță de separare. Sunt necesari numai cincisprezece metri – diametrul mare al unei Cinci.

— Cât de sigur este „destul de sigur”? întreabă o fată.

— Păi, suficient de sigur. Cum să știm, până nu încercăm?

— Pare periculos, comentă Sess.

Nu părea speriat de pericol. Emitea doar o opinie. În privința asta se deosebea de mine: eu eram ocupat în a-mi ignora senzațiile interne, concentrându-mă asupra datelor tehnice din informare.

NOTĂ ASUPRA URMELOR

Dr. Asmenion: Așa că, atunci când căutați semne de viață pe o planetă, să nu vă așteptați la o firmă mare de neon pe care scrie: „Aici trăiesc extratereștri." Căutați urme. O „urmă" este ceva care arată că pe acolo este altceva. Ca o semnătură pe un cec. Dacă o văd, știu că înseamnă că vreți să-l plătiți, așa încât îl încasez. Desigur, nu de la tine, Bob.

Întrebare: Dumnezeu îi detestă pe profesorii șmecheri.

Dr. Asmenion: Nu-i cu supărare, Bob. Metanul este o urmă tipică. Indică prezența unor mamifere cu sânge cald, sau ceva asemănător.

Întrebare: Crezusem că metanul poate proveni de la vegetația putrezită și chestii de astea.

Dr. Asmenion: Bineînțeles. Dar în majoritate provine din stomacul rumegătoarelor mari. Cea mai mare parte a metanului din atmosfera Pământului provine din pârțurile vacilor.

— Deja? păru surprinsă Emma. Încă nici n-am ajuns la partea periculoasă. Există o destinație neacceptată de toate Unurile, majoritatea Treiurilor și câteva Cinciuri.

— De ce? întrebă cineva.

— Asta veți afla voi, răspunse ea răbdătoare. Întâmplător e poziția pe care computerul a ales-o ca fiind optimă pentru a testa corelațiile dintre traiectorii. Sunt Cinciuri blindate și amândouă au acceptat această destinație. Înseamnă că aveți ceea ce constructorii Heechee au considerat o șansă bună, așa-i?

— Asta a fost acum mult timp, am obiectat eu.

— Bineînțeles. Nici n-am spus altceva. *Este* periculos... cel puțin într-o anumită măsură. Pentru asta se și dă milionul.

Se opri, privindu-ne gravă, până când cineva se simți obligat să întrebe:

— Ce milion?

— Prima de un milion de dolari pe care fiecare dintre voi o primește la înapoiere. Pentru această misiune, s-au aprobat zece milioane de dolari din fondurile Corporației. Părți egale. Desigur, există șansa să fie mai mult de un milion pentru fiecare. Dacă găsiți ceva important, se aplică bonificațiile obișnuite. Iar computerul consideră că este o prospecțiune bună.

— De ce merită zece milioane? am întrebat eu.

— Lucrurile astea nu le hotărăsc eu, răspunse Emma, apoi mă privi ca pe o persoană care nu făcea parte din grup. Apropo, Broadhead. Nu te mai penalizăm pentru deteriorarea navei. Deci, poți păstra ceea ce câștigi. Un milion de dolari? E un cuibar cu oușoare de aur. Te poți întoarce acasă, apuca de afaceri și trăi liniștit tot restul vieții.

Ne-am privit unul pe celălalt, Emma stând nemișcată, zâmbind plăcut și așteptând. Nu știam ce gândeau ceilalți. Eu îmi aminteam de Poarta Doi și de prima călătorie, când ne chinuiam ochii pe aparate, căutând ceva care nu exista. M-am gândit că poate și ceilalți aveau eșecurile lor pe care și le reaminteau.

— Lansarea, rosti ea în cele din urmă, este poimâine. Cei care vor să semneze, să vină la mine în birou.

M-au acceptat. Pe Shicky l-au respins.

N-a fost însă chiar atât de simplu – nimic nu este: cel care s-a asigurat că Shicky nu va merge am fost eu. Prima navă au completat-o rapid: Sess Forehand, două fete din Sierra Leone și un cuplu francez – toți vorbind engleza, toți informați și cu misiuni anterioare. Pentru a doua navă, Metchnikov a semnat imediat ca șef de echipaj, primele lui alegeri au fost

Danny A. și Danny R., un cuplu de homosexuali. Apoi, ursuz m-a acceptat și pe mine. Asta a făcut ca un loc să rămână liber.

— Îl putem lua pe prietenul tău, Bakin, a spus Emma. Sau o preferi pe cealaltă?

— Care cealaltă? am întrebat.

— Avem o cerere de la Artileristul Trei, Susanna Hereira, de pe crucișătorul brazilian. Are aprobarea lor să-și ia permisie pentru misiunea asta.

— Susie!? Nu știam că s-a oferit voluntar!

Emma îi studie cu atenție cartela:

— E foarte calificată, comentă ea. De asemenea, nu-i lipsește nimic. Mă refer, făcu ea dulce, la picioarele ei, desigur, deși am înțeles că s-ar putea să fii interesat și de alte părți anatomice. Sau vrei să devii homo în misiunea asta?

Am simțit un val neașteptat de mânie. Nu sunt un tip rigid din punct de vedere sexual: gândul contactului fizic cu un bărbat nu era înspăimântător în sine. Dar... cu Dane Metchnikov? Sau unul dintre amanții lui?

— Artileristul Hereira poate sosi chiar mâine, continuă Emma. Crucișătorul brazilian acostează imediat după orbital.

— De ce dracu' mă-ntrebi pe mine? am pufnit. Metchnikov e șeful.

— A preferat să te lase pe tine să alegi, Broadhead. Care dintre ei?

— Nu mă interesează! am zbierat și am ieșit.

Totuși, nu poți evita o decizie. A nu hotărî era în sine o hotărâre care-l îndepărta pe Shicky din echipaj. L-ar fi luat, dacă aș fi luptat pentru el; nefăcând-o, Susie era alegerea evidentă.

Mi-am petrecut ziua următoare, ferindu-mă de Shicky. Am agățat în Blue Hell un boboc de fată, proaspăt ieșită de la cursuri, și am petrecut noaptea în odaia ei. Nu m-am întors la mine nici măcar după haine curate: am renunțat la toate și mi-am cumpărat lucruri noi. Știam locurile unde m-ar fi putut căuta Shicky: Blue Hell, Parcul Central, muzeul – așa că le-am evitat; am hoinărit prin tunelele pustii, fără să mă întâlnesc cu nimeni, până noaptea târziu.

Apoi, am riscat și m-am dus la petrecerea noastră de rămas bun. Probabil că Shicky era acolo, dar, oricum, aveau să fie și alții.

Bineînțeles că era. Venise și Louise Forehand. De fapt, ea părea să fie în centrul atenției; nici nu știusem că revenise.

Dragă Vocea Porții:

Luna trecută am cheltuit 58,50 £ din banii adunați cu greu, ca să-mi duc soția și fiul la o „conferință" susținută de unul dintre „eroii" voștri întorși, care a făcut Liverpoolului onoarea dubioasă a unei vizite (pentru care a fost bine plătit, evident, de oameni ca mine). Nu mi-a păsat că nu era un orator interesant. M-au enervat însă spusele lui. Afirma că noi, biete râme de pe sol, n-avem habar cât de riscant este totul pentru voi, nobili aventurieri.

Ei bine, amice, azi dimineață am scos ultima liră din economii pentru ca nevastă-mea să-și poată petici plămânul (vechi melanom cauzat de azbest). Peste o săptămână trebuie să plătesc taxa de școlarizare a puștiului și habar n-am de unde o scot. Și, după ce am stat azi dimineață de la opt la douăsprezece, așteptând la docuri șansa de-a descărca ceva (n-a apărut absolut nimic), șeful de tură m-a anunțat că sunt surplus, ceea ce înseamnă că mâine nu trebuie nici măcar să mă deranjez să apar și să mai aștept. Vreunul dintre eroii voștri ar fi interesat de niște organe? Ale mele sunt de vânzare – rinichii, ficatul, orice. Bineînțeles, în stare bună, sau pe cât de bune te-ai aștepta să le lase nouăsprezece ani de docuri, cu excepția glandelor lacrimale care sunt uzate, tot plângându-vă de grijă.

H. Delacross
„Wavetops"
Apt. B bis 17,etajul 41
Merseyside L77PR 14JE6

Mă zări și-mi făcu semn cu mâna:

— Am dat lovitura, Bob. Bea... fac cinste.

Am lăsat pe cineva să-mi pună un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă și, înainte de-a începe să mă amețească narcoticul, am reușit s-o întreb ce găsise.

— Arme, Bob! Arme Heechee, sute de arme! Sess spune că recompensa va fi cel puțin de cinci milioane de dolari. *Plus* drepturile... bineînțeles, dacă cineva reușește să le reproducă.

Am inspirat fumul țigării și i-am spălat gustul cu un gât de trăscău alb.

— Ce fel de arme?

— Sunt ca niște sfredelitoare de tunel, însă portabile. Găuresc orice. La coborâre, am pierdut-o pe Sara alla Fanta: o armă i-a găurit costumul. Tim și cu mine o să-i împărțim cota, așa încât revin două milioane și jumătate de căciulă.

— Felicitări, am rostit. Credeam că ultimul lucru de care ar avea nevoie oamenii sunt niște moduri noi de a se omorî între ei dar... felicitări!

Căutam un aer de superioritate morală și aveam nevoie de el: deoarece, când m-am întors, Shicky era acolo, privindu-mă.

— Vrei un fum? i-am întins țigara.

Scutură din cap.

— Shicky, n-a depins de mine, am reluat. Le-am spus, nu le-am spus să nu te ia.

— Le-ai spus să mă ia?

— N-a depins de mine. Hei, ascultă! am strigat, întrezărind o ieșire. Acum, că Louise a dat lovitura, probabil că Sess nu va mai pleca. De ce nu-i iei locul?

Se dădu înapoi, privindu-mă; numai că expresia i se schimbase.

— Nu știi? întrebă el. E adevărat că Sess a renunțat, dar a fost deja înlocuit.

— De cine?

— De persoana dinapoia ta.

M-am întors și acolo se afla ea, privindu-mă, cu un pahar în mână și cu o expresie pe care nu i-o puteam descifra.

— Bună, Bob, rosti Klara.

Îmi făcusem deja încălzirea, cu câteva pahare la cantină: eram nouăzeci la sută beat și zece la sută drogat, însă când am văzut-o, totul mi-a trecut. Am lăsat paharul jos, am întins cuiva țigara, am luat-o de braț și am împins-o afară, în tunel.

— Klara, am rostit. Mi-ai primit scrisorile?

Ea păru uluită.

— Scrisori? Clătină din cap. Pesemne le-ai trimis pe Venus. N-am mai ajuns acolo. Când ne-am întâlnit cu nava din planul eclipticii, m-am răzgândit. M-am întors cu orbitalul.

— Oh, Klara...

— Oh, Bob, mă imită ea, zâmbind; nu era prea amuzant, deoarece zâmbetul îi dezvelea lipsa dintelui pe care i-l rupsesem. Ce altceva ne-a mai rămas să ne spunem?

Am cuprins-o în brațe.

— Pot spune că te iubesc, că-mi pare rău, că vreau să mă ierți, și să te iau de nevastă și să trăim împreună și să avem copii și...

— Iisuse, Bob, mă împinse ea, când le spui, nu te mai oprești, așa-i? Mai așteaptă puțin. Nu-i ceva imposibil.

— Dar aștept de câteva *luni!*

Ea râse.

— Nu zău, Bob. Asta nu-i o zi bună pentru Săgetători ca să ia decizii, mai ales în dragoste. O să vorbim altă dată.

— Iar prostiile alea! Ascultă, nu cred în rahatul ăsta!

— Eu cred.

M-a străfulgerat o inspirație:

— Hei! Schimb locul cu cineva din prima navă. Sau, stai puțin, poate Susie schimbă cu tine...

Clătină din cap, continuând să zâmbească:

— Nu cred că Susie ar fi de acord. Și așa, au făcut destulă gălăgie, când am luat locul lui Sess. N-o să mai accepte o schimbare de ultimă oră.

— Nu-mi pasă de ei, Klara!

— Bob, făcu ea, nu mă zori. M-am gândit mult la noi doi. Cred că avem în comun niște lucruri care merită. Dar nu pot spune că sunt decisă încă și nu vreau să forțez lucrurile.

— Dar, Klara...

— S-o lăsăm așa, Bob. Eu în prima navă, tu în a doua. Când vom ajunge la destinație, o să discutăm. Poate chiar o să facem o schimbare, ca să ne întoarcem împreună. Până atunci, însă, vreau ca amândoi să avem posibilitatea să ne gândim la ceea ce dorim de fapt.

Singurele cuvinte pe care le știam, păreau a fi aceleași:

— Dar, Klara...

Mă sărută și mă împinse într-o parte:

— Bob, rosti ea, nu te grăbi. Avem tot timpul de pe lume.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-184. Zborul 019D140. Echipaj S. Kotsis, A. McCarthy, K. Metsuoko.

Timp de tranzit: 615 zile, 9 ore. Nici un raport de la destinație. Datele scanărilor sferice neconcludente în privința destinației. Nici o dată identificabilă.

Fără rezumat.

Extras din jurnal: „Azi e a 281-a zi de zbor. Metsuoko a pierdut la sorți și s-a sinucis. După 40 de zile, Alicia s-a sinucis fără să mai aștepte sorții. N-am ajuns încă să decelerăm, așa că totul-i inutil. Proviziile rămase nu sunt suficiente ca să mai rezist, chiar dacă i-aș include pe Alicia și Kenny, care sunt intacți în congelator. Trec totul pe comandă automată și iau pilulele. Am lăsat cu toții scrisori. Vă rugăm să le expediați, dacă nava asta blestemată se va mai întoarce vreodată."

Planificarea Misiunilor a sugerat că o Cinci cu încărcătură dublă de provizii și un singur membru de echipaj ar putea să termine misiunea și să revină cu succes. Sugestia a fost clasată din cauza gradului redus de atractivitate al proiectului: nu rezultă un beneficiu evident din repetarea misiunii.

27

— Ia spune, Sigfrid, rostesc eu, cât de nervos sunt?

De data aceasta, mi se înfățișează sub chipul lui Sigmund Freud, cu privirea vieneză scrutătoare, deloc *gemütlich*[1]. Vocea însă, are același ton baritonal blând și trist:

— Dacă mă întrebi ce arată senzorii mei, Bob, ești într-adevăr destul de agitat.

— Știam eu, spun, săltându-mă pe saltea.

— Îmi poți explica de ce?

— Nu!

Toată săptămâna fusese așa: sex minunat cu Doreen și S.Ya., apoi șuvoaie de lacrimi sub duș; licitații și joc perfect la turneul de bridge, dar o disperare totală la întoarcerea spre casă. Mă simt ca un yo-yo.

— Mă simt ca un yo-yo! răcnesc. Ai deschis ceva ce nu pot controla.

— Cred că îți subestimezi capacitatea de control a durerii.

— Du-te-n mă-ta, Sigfrid! Ce știi tu despre capacitățile umane?

Aproape suspină.

— Iar revenim la asta, Bob?

— Te cred și eu!

Curios, mă simt mai puțin nervos; l-am împins din nou într-un conflict și pericolul e micșorat.

— E adevărat, Bob, că sunt o mașină. Sunt însă o mașină construită pentru a înțelege natura oamenilor și, crede-mă, sunt bine realizată pentru această funcție.

Realizată!

— Sigfrid, rostesc eu înțelegător, tu *nu ești* om. Poate că *știi,* dar nu *simți.* Nu știi ce simte omul când trebuie să ia o hotărâre și să-și suporte povara de emoții. Nu știi ce simte omul când trebuie să-și lege un prieten ca să-l împiedice să ucidă. Să moară cineva pe care-l iubești. Să știi că-i vina ta. Să fii speriat de moarte.

— Știu lucrurile astea, Bob, spune el cu blândețe. Cu certitudine, le știu. Vreau să aflu de ce te simți atât de nervos; așa că, vrei să mă ajuți?

— Nu!

— Agitația ta, Bob, înseamnă că ne apropiem de centrul durerii...

— Scoate-ți dracului freza din nervul meu!

Analogia nu-l deranjează nici o clipă: circuitele lui sunt perfect acordate astăzi.

---

[1] Agreabil (n.tr.)

— Bob, nu sunt dentistul tău și îți spun...

— Oprește-te!

Știu ce trebuie să fac pentru a-l îndepărta de durerea mea. N-am folosit decât o dată formula secretă a lui S.Ya., dar acum vreau să fac uz de ea. Rostesc cuvintele și-l transform din tigru în pisicuță; se întoarce pe spate ca să-l mângâi pe burtică, în timp ce îi comand să-mi reproducă pasajele deocheate din unele consultații cu paciente atractive; și restul ședinței se scurge ca un spectacol; și, din nou, am ieșit din această cameră intact.

Sau aproape.

28

Prin găurile unde Heechee s-au pitit, în grotele planetelor, prin tunelurile săpate de ei în granit, oblojindu-ne cicatricele rănilor... Iisuse, parcă eram o tabără de cercetaşi: am cântat şi ne-am distrat toate cele nouăsprezece zile după începutul frânării. Cred că m-am simţit cel mai bine din toată viaţa mea. Pe de o parte, era eliberarea de frică: când am început frânarea, am răsuflat cu toţii uşuraţi, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Pe de altă parte, pentru că prima jumătate a călătoriei fusese destul de încordată, în majoritatea timpului cu Metchnikov şi cei doi amici ai lui cufundaţi în orgii destul de complexe şi cu Susie Hereira mult mai puţin interesată de persoana mea, decât fusese în învoirile săptămânale de în Poartă. Oricum, pentru mine era mai important să ştiu că mă apropiam tot mai mult de Klara. Danny A. m-a ajutat să fac calculele; predase nişte cursuri în Poartă şi era posibil să greşească, dar nu exista altcineva care să ştie mai bine, aşa că l-am crezut pe cuvânt: pornind de la momentul frânării, calculase că mergeam undeva la vreo trei sute de ani-lumină – o presupunere, desigur, dar probabil apropiată de realitate. Până la frânare, moment în care aveam o viteză de peste zece ani-lumină pe zi (cel puţin aşa spunea Danny), nava Klarei se depărta într-una.

Cinciul ei fusese lansată cu treizeci de secunde înaintea noastră, şi calculul era simplu: cam o zi-lumină, $3x10^{10}$ centimetri pe secundă ori 60 de secunde ori 60 de minute ori 24 de ore... la începutul frânării, Klara se găsea în faţa noastră cu şaptesprezece miliarde şi jumătate de kilometri. Părea foarte departe şi chiar aşa era. Dar după frânare, ne apropiam cu fiecare zi, parcurgând acelaşi tunel pe care Heechee îl sfredeliseră pentru noi în spaţiu. Aproape că simţeam cum se micşora distanţa; uneori îmi închipuiam că-i puteam mirosi parfumul.

Când i-am spus ceva în genul ăsta lui Danny A., m-a privit ciudat:

— Ai idee ce înseamnă şaptesprezece miliarde şi jumătate de kilometri? Între ei şi noi, ar putea încăpea întregul sistem solar. Cam la limită; axa semimajoră a orbitei lui Pluto are treizeci şi nouă de U.A. şi un pic.

— Era doar o fantezie, am râs, puţin stânjenit.

— Atunci, du-te şi te culcă, dacă vrei să visezi.

ANUNȚURI

INTERESAT DE HARPĂ, Go, sex în grup. Caut patru prospectori cu aceleaşi gusturi pentru echipaj. Gerriman, 78- 109.

VÂNZARE ÎN TUNEL. Holodiscuri, haine, auxiliare sexuale, cărți, diverse. Nivelul Babe, tunelul Doisprezece, întrebați de De Vittorio, de la ora 11.00 până se termină totul.

AL ZECELEA OM necesar la minyan în locul lui Abram R. Sorchuk, presupus mort, de asemenea al nouălea, al optulea și al șaptelea om. Vă rugăm 87-103.

Știa ce simțeam despre Klara; tot echipajul știa, inclusiv Metchnikov și Susie. Poate că și asta era tot o fantezie, mi se părea că toți ne doreau binele. Toți, de fapt, ne doream binele, făcându-ne planuri despre cum vom folosi recompensa. Pentru Klara și pentru mine, la un milion de dolari fiecare, revenea ca total o sumă frumușică. Poate nu suficient pentru Integrala Medicală, mai ales dacă doream să ne mai rămână ceva, să ne putem distra. Totuși, cel puțin, Majora Medicală, care însemna o sănătate bună, cu excepția vreunui accident groaznic, pentru următorii treizeci sau patruzeci de ani. Puteam trăi fericiți cu cât urma să ne rămână: călătorii, copii...! O casă drăguță într-un loc liniștit din... stai puțin, m-am avertizat singur, o casă unde? Nu undeva, înapoi, pe lângă minele de hrană. Poate nici măcar pe Pământ. Ar vrea Klara să se întoarcă pe Venus? Eu nu mă puteam vedea ducând viața unui șobolan de tunel. Dar nici pe Klara n-o vedeam în Dallas sau New York. Desigur, m-am gândit, visele alergând cu mult înaintea realității, dacă într-adevăr *găsim* ceva, milionul ăla ar putea fi numai începutul. Atunci, am avea toate locuințele care ne plăceau, tot ce doream; plus Integrala Medicală, cu transplante care să ne mențină tineri și sănătoși, și frumoși și în putere și...

— Chiar c-ar trebui să te culci, rosti Danny A. din hamacul alăturat; felul în care te zvârcolești e cam periculos.

Nu puteam dormi. Îmi era foame, și nu mai eram nevoit să mă abțin. Vreme de nouăsprezece zile, fusesem zgârciți în privința alimentelor așa cum sunt toți prospectorii în prima jumătate a călătoriei. Odată ce ai început frânarea, știi cât poți consuma în restul drumului și de asta unii se întorc chiar tocană. Am coborât din lander, unde dormeau Susie și cei doi Danny, și am descoperit ce anume îmi trezise foamea. Dane Metchnikov pregătea o tocană.

— Ajunge pentru doi?

Mă privi gânditor.

— Așa cred.

Deschise capacul oalei sub presiune, se uită înăuntru, mai lăsă niște vapori să iasă prin supapă, apoi spuse:

— Trebuie să mai fiarbă zece minute. Aș bea ceva până atunci.

Am acceptat invitația și ne-am destrăbălat cu o sticlă de vin. În timp ce el mesteca în tocană și-o săra, eu i-am ținut locul urmărind stelele. Eram încă aproape de viteza maximă și nimic de pe ecran nu semăna cu o constelație cunoscută, sau măcar cu vreo stea; totul însă începuse să-mi devină prietenos și familiar. Nu eram singurul care simțea așa. Nu-l văzusem niciodată pe Dane atât de mulțumit și destins.

— Tocmai mă gândeam, făcu el. Un milion e suficient. După misiunea asta, mă întorc la Syracuza, îmi iau doctoratul și o slujbă. Trebuie să existe pe undeva vreo școală care să dorească un poet sau un profesor de engleză care a fost în șapte misiuni. O să-mi plătească ceva și, cu ce-mi mai rămâne de aici, o să trăiesc liniștit tot restul vieții.

De fapt, n-am auzit decât un singur cuvânt, dar mi-a sunat tare și uluitor:

— Poet?

— Nu știai? zâmbi el. Așa am ajuns în Poartă: fundația Guggenheim mi-a plătit o bursă.

Luă oala din cuptor, scoase tocana pe două farfurii și am mâncat.

Acesta era tipul care zbierase desfrânat împreună cu cei doi Danny, timp de o oră întreagă, cu două zile înainte, în timp ce Susie și cu mine stăteam izolați și furioși în lander, ascultând. Începuse frânarea. Aveam asigurat drumul de întoarcere; misiunea nu avea să ne ucidă prin inaniție și nu trebuia să ne facem griji că nu vom găsi nimic, pentru că recompensa era garantată. L-am întrebat despre poeziile lui. N-a vrut să-mi recite nimic, însă mi-a promis că la întoarcerea în Poartă îmi va arăta ceea ce trimisese la Guggenheim.

După ce am mâncat și am șters oala și farfuriile, punându-le deoparte, Dane s-a uitat la ceas.

— E prea devreme să-i trezim pe ceilalți, a spus el, și n-avem absolut nimic de făcut.

M-a privit, zâmbind. Era într-adevăr un zâmbet, nu rictusul obișnuit; am înaintat spre el și m-am oprit în cercul cald și primitor al brațului său.

Nouăsprezece zile au trecut ca o oră și deodată ceasul ne-a anunțat că ajunsesem aproape de destinație. Eram toți treji, înghesuiți în capsulă, nerăbdători precum copiii în jurul bradului de Crăciun, așteptând să deschidă pachetele cu jucării. Fusese cea mai fericită călătorie *a mea* și, probabil, una dintre cele mai fericite din toate timpurile.

— Știi, reflectă Danny R., aproape că-mi pare rău că ajungem.

Iar Susie, începând să ne înțeleagă engleza, spuse:

— *Sim, ja sei.* Imediat traduse: Eu, *la fel!*

NOTĂ ASUPRA PIEZOELECTRICITĂȚII

Profesor Hegramet: Singurul lucru pe care l-am descoperit la diamantele de sânge este că sunt fantastic de piezoelectrice. Știe cineva ce înseamnă asta?

Întrebare: Se dilată și se contractă când sunt străbătute de un curent electric?

Profesor Hegramet: Da. Și viceversa. Dacă le apeși, generează curent. Foarte rapid, dacă vrei. Cu ele s-au pus bazele piezofoniei și piezoviziunii, care formează o industrie de cincizeci de miliarde de dolari.

Întrebare: Cine încasează drepturile de utilizare pentru bănetul ăsta?

Profesor Hegramet: Mă gândisem că veți întreba. Ei bine, nu le încasează nimeni. Diamantele de sânge au fost găsite demult, în labirinturile Heechee de pe Venus. Cu mult înaintea Porții. Laboratoarele Bell au descoperit cum să le utilizeze. De fapt, ei folosesc altceva, un material sintetic pe care l-au brevetat. Au reușit niște sisteme de comunicație excelente și n-au de plătit nimănui.

Întrebare: Heechee le utilizau în același scop?

Profesor Hegramet: Eu personal așa cred, deși nu știu cum anume procedau. Ați putea crede că, dacă le-au lăsat peste tot, ar fi trebuit să lase și receptoarele, și emițătoarele, însă, dacă au făcut-o, noi n-avem habar cum arată.

Mă strânse de mână și i-am răspuns în același mod, deși de fapt mă gândeam la Klara. Am încercat de câteva ori radioul, dar nu funcționa în tunelele spațiale Heechee. Când urma să ajungem la destinație, puteam însă să-i vorbesc! Nu conta că ceilalți aveau să audă, știam ce voiam să-i spun. Știam chiar ce avea ea să-mi răspundă. Nu putea fi nici un dubiu; în nava ei trebuia să fie aceeași euforie ca în a noastră, din aceleași motive și, în toată această bucurie, răspunsul nu putea fi decât unul singur.

— Ne oprim! strigă Danny R. Simțiți?

— Da! croncăni Metchnikov, izbindu-se încet de pereți, datorită pseudogravitației care marca reîntoarcerea noastră în spațiul normal. Mai exista și un alt semn: spirala aurie din centrul cabinei începuse să strălucească, din ce în ce mai luminoasă.

— Cred că am reușit, spuse Danny R., plesnind de fericire, la fel ca mine.

— Pornesc scannerul sferic, am rostit, mulțumit că știam ce să fac.

Susie se desprinse de mine și deschise ușa spre lander; ea și Danny A. trebuiau să iasă pentru fotografii.

Bărbatul însă nu i se alătură. Privea ecranul. Pornind rotația navei, am putut vedea stelele, lucru absolut normal; nu păreau mai deosebite ca în alte dăți, deși erau puțin neclare.

M-am clătinat și era să cad. Rotația navei nu era atât de lină pe cât ar fi trebuit.

— Radioul, spuse Danny, iar Metchnikov, încruntându-se, ridică ochii și zări lumina.

— Deschide-l! am strigat.

Glasul auzit putea fi al Klarei.

Metchnikov, tot încruntat, se întinse către receptor și atunci am văzut că spirala avea un auriu cum nu mai văzusem niciodată, de culoarea spicelor, de parcă s-ar fi încins la incandescență. Nu radia căldură, însă culoarea aurie era străbătută de dâre de un alb pur.

— Curios..., am arătat eu.

Nu știam dacă mă auzise cineva; radioul pârâia din pricina paraziților și zgomotul de fond era foarte tare. Metchnikov începu să umble la acordul fin.

Peste cacofonia paraziților, am auzit un glas pe care nu l-am recunoscut la început. Era Danny A.

— Simțiți? urlă el. Sunt valuri gravitaționale. Am dat de dracu'! Oprește scannerul!

L-am oprit cu un gest reflex.

Anx 104 la Man Instr de Nav

Vă rugăm; anexați următoarele la Manualul Instrucțiunilor de Navigație:

Setările de curs ce conţin liniile şi culorile din tabela alăturată par a fi în directă legătură cu volumul de combustibil sau altă necesitate de propulsie disponibilă pentru a fi utilizată de navă.

Toți prospectorii sunt avertizați că cele trei linii strălucitoare în portocaliu (Figura 2) par a indica lipsă extremă de combustibil. Nici una dintre navele care le-au avut la plecare nu s-au mai întors, chiar din zboruri verificate anterior.

Între timp, nava se rotise și prin hublou puteam zări ceva care nu era nici stea, nici galaxie. Era o pată de lumină albăstruie, strălucind stins, pestriță, imensă și îngrozitoare. Din clipa în care am văzut-o, am știut că nu era un soare. Nici o stea nu putea fi atât de albastră și de palidă. Privind-o, te dureau ochii, dar nu datorită strălucirii. Ochii te dureau înăuntru, la capătul traiectului optic; durerea era chiar în creier.

Metchnikov închise receptorul radioului și, în tăcerea care a urmat, l-am auzit pe Danny A.:

— Doamne sfinte! Asta ne trebuia. Acolo-i o gaură neagră!

29

— Cu permisiunea ta, Bob, spune Sigfrid, înainte de a mă comanda să intru în mod pasiv, aș dori să investighez ceva.

Mă încordez; nenorocitul mi-a citit gândurile.

— Observ, continuă el imediat, că ești puțin neliniștit. Asta aș dori să investighez.

Incredibil, simt că încerc să-l menajez. Uneori uit că-i o mașină.

— N-am știut că-ți dădeai seama ce făceam, mă scuz.

— Bineînțeles că-mi dădeam seama, Bob. Când enunți comanda respectivă, îi dau ascultare, totuși nu mi-ai comandat niciodată să nu înregistrez și integrez datele. Presupun că nu deții comanda respectivă.

— Ai presupus corect.

— Nu există nici un motiv ca să nu ai acces la informațiile pe care le posed. Până acum, nu am încercat să intervin...

— Puteai?

— Da, am capacitatea de-a semnala unor autorități utilizarea instrucțiunii de comandă. Nu am făcut-o.

— De ce?

Mormanul de fiare vechi continuă să mă surprindă; nu știam toate astea.

— După cum am spus, nu există nici un motiv. Este însă limpede că încerci să amâni un fel de confruntare și aș vrea să-ți spun ce cred că se ascunde în această confruntare. După aceea, poți hotărî singur.

— Rahat! Îmi azvârl centurile și mă ridic. Te deranjează dacă fumez?

Știu care va fi răspunsul, dar mă surprinde din nou.

— În aceste circumstanțe, nu. Dacă simți nevoia unui inhibitor de tensiune, sunt de acord. M-am gândit chiar să-ți ofer un tranchilizant mai slab, dacă dorești.

— Iisuse, fac eu admirativ, aprinzând țigara... și aproape că sunt gata să-i ofer și lui una. Bun, să-i dăm drumul.

Sigfrid se ridică, își întinde picioarele și se îndreaptă spre un scaun mai confortabil! Habar n-aveam că poate face așa ceva.

— După cum cred că observi, Bob, spuse el, încerc să te calmez. Mai întâi, lasă-mă să-ți spun câte ceva despre capacitățile mele – și ale tale – despre care cred că nu știi. Pot oferi informații despre oricare dintre clienții mei. Deci, nu ești limitat la cei care au acces la acest terminal.

— Nu cred că-nțeleg.

— Eu cred că înțelegi. Sau vei înțelege. Atunci când o să vrei... Întrebarea cea mai importantă este care amintire încerci s-o ascunzi? Eu

apreciez că trebuie să înlături unele blocaje. M-am gândit să-ți ofer hipnoză, tranchilizante, sau chiar un psihanalist uman pentru o ședință întreagă. Am observat însă că te simți destul de bine discutând despre ceea ce percepi ca realitate obiectivă, față de interpretarea ta subiectivă a realității. De aceea aș dori ca, împreună, să explorăm un anumit episod.

Scutur cu atenție scrumul țigării. Are dreptate; pot vorbi absolut despre orice, cât timp menținem discuția abstractă și impersonală.

— Despre ce episod e vorba?

— Ultima ta expediție de prospectare, Bob. Lasă-mă să-ți reîmprospătez memoria...

— *Iisuse, Sigfrid!*

— Știu: crezi că îți reamintești perfect totul, îmi ghicește el gândurile, și nu consideri că memoria trebuie reîmprospătată în această direcție. Interesul față de acel eveniment provine din faptul că toate zonele majore ale entității tale psihice pot să conveargă într-acolo. Spaima ta. Tendințele homosexuale...

— Hei!

— ... care sunt convins că nu reprezintă o parte principală a sexualității tale, Bob, dar care te preocupă mai mult decât este normal. Sentimentele față de mama ta. Imensa povară de vinovăție pe care ți-o atribui. Și, peste toate, Gelle-Klara Moynlin. Toate acestea revin permanent în visele tale, Bob, deși, adesea, nu le identifici ca atare. Iar în ultima călătorie apar toate.

Strivesc țigara și-mi dau seama că mai am una aprinsă.

— Nu văd ce-i cu maică-mea, rostesc în cele din urmă.

— Nu? Hologramа pe care eu o numesc Sigfrid von Psiho se răsucește către un colț al încăperii. Să-ți arăt o fotografie.

Ridică mâna – e un teatru întreg aici, îmi dau seama – și, în colț, apare figura unei femei. Nu este foarte distinctă, dar e tânără, zveltă și tușește.

— Nu seamănă prea bine cu mama, obiectez.

— Nu?

— În sfârșit, accept eu cu generozitate, cred că-i tot ce ai putut face mai bine. Adică, vreau să zic, neavând nimic altceva decât descrierea mea.

— Fotografia, articulează încet Sigfrid, a fost realizată pe baza descrierii lui Susie Hereira, descriere făcută de tine.

Îmi aprind altă țigară, cu oarecare dificultate pentru că-mi tremură mâinile.

— Extraordinar, spun cu reală admirație. Îmi scot pălăria înaintea ta, Sigfrid. Foarte interesant. Desigur, continui simțind că încep să mă enervez, Susie era, Dumnezeule, doar o copilă. Deși îmi dau seama – adică, abia

acum îmi dau seama – că există unele asemănări. Totuși, în privința vârstei ai greșit.

— Bob, face Sigfrid, câți ani avea mama ta când te-a născut?

— Era foarte tânără. După o clipă, adaug: De fapt, arăta mult mai tânără decât era în realitate.

Sigfrid mă lasă așa o clipă, apoi flutură din nou din mână iar figura dispare și, în locul ei, privim acum două Cinciuri, cuplate prin intermediul landerelor, undeva în spațiu. Și în spatele lor este... este...

— Dumnezeule, Sigfrid, rostesc eu.

Așteaptă să continui.

În ceea ce mă privește, poate aștepta pe vecie; pur și simplu nu știu ce să spun. Nu sufăr, dar sunt paralizat. Nu pot rosti nimic și nu mă pot mișca.

— Aceasta, începe el cu blândețe, este o reconstituire a celor două nave din expediția ta, în vecinătatea obiectului SAG YY. Este o gaură neagră sau, mai exact, o singularitate într-o stare de rotație extrem de rapidă.

— *Știu ce este, Sigfrid!*

— Da. Știi. Datorită rotației, viteza de translație a ceea ce se numește orizontul ei de evenimente, sau raza Schwarzchild, depășește viteza luminii, motiv pentru care este absolut neagră: de fapt, poate fi văzută datorită așa numitei radiații Cerenkov. Grație înregistrărilor făcute de instrumente, precum și datorită altor aspecte singulare, expediția la care ai participat a fost recompensată cu zece milioane de dolari, pe lângă bonificațiile anterior stabilite și care, la un loc cu alte sume mai mici, stau la baza averii tale actuale.

— Știu și asta, Sigfrid.

Pauză.

— Vrei să-mi spui ce altceva mai știi, Bob?

Pauză

— Nu sunt sigur că pot, Sigfrid.

Din nou, pauză.

Nici măcar nu mă grăbește să încerc. Știe că nu-i nevoie. Încerc să-i înțeleg comportarea. Există acolo ceva despre care nu pot vorbi, care mă îngrozește numai când mă gândesc; dar în jurul miezului acela de teroare se află înfășurat altceva, despre care pot vorbi: realitatea obiectivă.

— Habar n-am ce știi tu despre singularități, Sigfrid.

— Spune-mi ce crezi că ar trebui să știu, Bob.

Las țigara jos și-mi aprind alta.

— Bun, încep, noi doi știm că dacă ai vrea, într-adevăr, să afli ceva despre singularități, ai găsi totul în vreo memorie de computer, mult mai

exact și mai ordonat decât îți pot eu spune, dar oricum... Chestia cu găurile negre este că ele sunt capcane. Curbează lumina. Curbează timpul. Odată ce-ai intrat, nu mai poți ieși. Doar... Doar...

După o clipă, Sigfrid intervine:

— Bob, dacă vrei să plângi, e în regulă.

Atunci îmi dau seama că asta și făceam.

— Iisuse, rostesc și-mi suflu nasul într-una dintre batistele pe care mi le ține întotdeauna la îndemână.

El așteaptă.

— Doar eu am ieșit, îi spun.

Sigfrid face atunci ceva ce nu m-aș fi așteptat niciodată de la el; își permite o glumă:

— E un lucru evident, altfel nu te-ai găsi aici.

— Sigfrid, sunt groaznic de obosit...

— Sunt convins, Bob.

— Aș vrea să beau ceva.

Clic.

— Dulăpiorul dinapoia ta, indică Sigfrid, cel care s-a deschis, conține un sherry destul de bun. Îmi pare rău să te anunț că nu este făcut din struguri; Serviciul Sănătății nu este chiar atât de bogat. Nu cred, totuși, că-ți vei da seama de originea sa: gazele naturale. Ah, și mi-am permis să adaug o pastilă de THC, pentru calmare.

— Iisuse, suspin, epuizându-mi orice alt mod de a-mi manifesta surpriza.

Sherry-ul este exact așa cum a spus și pot simți căldura care mă cuprinde.

— Perfect. Las paharul jos. Bine. Când m-am întors în Poartă, ne declaraseră morți. Depășisem termenul cu aproape un an. Deoarece fusesem *aproape* înăuntrul orizontului de evenimente. Știi ceva despre dilatarea timpului?... Oh, nu contează, a fost o întrebare retorică. Vreau să spun că s-a petrecut fenomenul cunoscut sub numele de dilatarea timpului. Dacă te apropii prea mult de o singularitate, dai peste paradoxul gemenilor. Ceea ce pentru noi a reprezentat poate un sfert de oră, a însemnat un an după ceasul de în Poartă, sau de aici, sau de oriunde din universul nonrelativist. Și...

NOTĂ ASUPRA NUTRIȚIEI

Întrebare: Ce mâncau Heechee?

Profesor Hegramet: Cam aceleaşi lucruri ca şi noi, aş zice. De toate. Cred că erau omnivori, mâncau tot ce putea prinde. De fapt, nu ştim nimic despre dieta lor, dar facem unele deducţii din misiunile-nor.

Întrebare: „Misiuni-nor"?

Profesor Hegramet: Există date înregistrare despre cel puţin patru misiuni care n-au ajuns la alte stele, ci doar imediat în afara sistemului nostru solar. Acolo unde, ştiţi, se află norul de comete, la vreo jumătate de an-lumină depărtare. Misiunile au fost catalogate eşecuri, dar eu nu cred că-i aşa. Am cerut Comisiei să le acorde bonificaţii ştiinţifice. Trei par să fi ieşit în curenţii meteoritici. Cealaltă a apărut lângă o cometă, la sute de U.A. Curenţii meteoritici sunt, desigur, sfărâmăturile cometelor bătrâne şi moarte.

Întrebare: Vreţi să spuneţi că Heechee mâncau comete?

Profesor Hegramet: Mâncau elementele din care sunt alcătuite cometele. Ştiţi care sunt? Carbon, oxigen, azot, hidrogen – aceleaşi elemente pe care le consumaţi la micul dejun. Cred că foloseau cometele ca pe un fel de depozite, ca să-şi producă hrana. Sper că una dintre misiunile spre norul de comete va descoperi, mai devreme sau mai târziu, o fabrică de hrană Heechee şi poate că atunci nimeni nu va mai flămânzi, nicăieri, niciodată.

Mai beau o înghițitură și continui curajos:

— Iar dacă am fi coborât mai jos, am fi mers mai încet, și mai încet. Tot mai încet și mai încet și mai încet. Ceva mai aproape și cele cincisprezece minute ar fi devenit zece ani. Încă mai aproape și ar fi fost o sută de ani. *Atât* de aproape am fost, Sigfrid. Eram gata să fim prinși, cu toții.

Dar eu am ieșit...

Îmi amintesc de altceva și mă uit la ceas:

— Apropo de timp, ședința mea s-a terminat de cinci minute!

— Nu am alte consultații în după-amiaza aceasta, Rob.

— Ce? mă holbez eu.

— Mi-am amânat celelalte programări.

Nu spun din nou „Iisuse Cristoase", dar, cu siguranță, o gândesc.

— Am senzația că sunt înghesuit în corzi! mă enervez.

— Bob, nu te oblig să rămâi peste ora ta. Ți-am spus doar că, dacă dorești, ai această posibilitate.

Meditez un timp.

— Ești un computer dat naibii, Sigfrid, îi spun. Bine. Uite, vezi, nu puteam scăpa de acolo cu toții. Navele noastre fuseseră prinse, cu mult dincolo de punctul de întoarcere. Însă Danny A. era un tip foarte inteligent. Știa tot ce poate fi știut din teorie. Priviți din punctul de vedere al unei singure expediții, unitare, eram pierduți. Dar nu eram o unitate! Eram două nave! Și fiecare dintre nave se putea desface în alte două componente! Iar dacă reușeam să transferăm cumva accelerația dintr-o parte a sistemului la cealaltă parte – adică să zvârlim o parte încolo, în adânc, și, în același timp, să azvârli cealaltă parte afară din încleștare – atunci o *parte* a expediției putea scăpa!

O pauză lungă.

— De ce nu mai bei ceva, Bob? întrebă Sigfrid plin de grijă. Desigur, după ce te oprești din plâns.

30

Spaimă! Teroarea îmi invadase în aşa măsură tot trupul, încât n-o mai puteam percepe; simţurile îmi erau saturate de groază; nu ştiu dacă am urlat sau am bolborosit, am făcut doar ce-mi spunea Danny A. Am alăturat cele două nave, le-am cuplat, lander cu lander şi încercam să mutăm echipamentul, aparatura, hainele, tot ce se putea scoate din prima navă în colţurile celei de a doua, pentru a face loc la zece oameni, acolo unde cinci intrau îngrămădiţi. Din mână în mână înainte şi înapoi, evacuam tot echipamentul. Rinichii lui Dane Metchnikov trebuie să fi devenit vânăt-albaştri; el se afla în lander, schimbând valvele de combustibil, aşa încât să arunce tot hidroxul odată. Aveam să supravieţuim oare? Nu puteam ştii. Amândouă Cinciurile erau blindate şi nu cred că puteam deteriora carcasele din metal Heechee. Conţinutul carcaselor eram însă noi, noi toţi într-o singură navă, cea care se elibera – sau, speram noi că se va elibera şi nu exista nimic, nici o asigurare că: unu, ne vom elibera, şi doi, dacă ceea ce va fi eliberat nu va fi cumva un morman de resturi omeneşti. N-aveam la dispoziţie decât minute şi nu prea multe. Cred că în zece minute am trecut de douăzeci de ori pe lângă Klara şi-mi amintesc că o dată, prima dată, ne-am sărutat. Sau, în fine, ne-am repezit buzele unul spre celălalt şi ne-am apropiat îndeajuns. Îmi amintesc parfumul ei; la un moment dat am ridicat privirea pentru că mirosul uleiului de mosc devenise foarte puternic, dar n-am zărit-o şi apoi am uitat totul. Iar în tot acest timp, pe un hublou sau altul, sfera cea albastră, imensă şi ucigaşă, atârna clipind afară; petele care-i alergau pe suprafaţă, şi care erau efecte de fază, îi confereau un aspect îngrozitor iar strânsoarea puternică a undelor gravitaţionale ne smulgea măruntaiele. Danny A. se afla în cabina primei nave, cu ochii la ceas şi zvârlind bagaje şi lucruri în jos spre chepengul landerului, în cabina celei de a doua nave unde eu le îndepărtam din cale, oricum, numai să creez mai mult spaţiu.

— Cinci minute, urlase el. Patru minute! *Trei minute, scoateţi dracului tot ce-i greu!* şi, în cele din urmă: Gata! Toată lumea! Lăsaţi orice faceţi şi veniţi aici!

Aşa am şi făcut. Cu toţii. Cu toţii, în afară de mine. Îi puteam auzi pe ceilalţi zbierând şi apoi chemându-mă; dar căzusem, propriul nostru lander era blocat, nu puteam trece prin chepeng! Am zvârlit o geantă la o parte din cale, în vreme ce Klara ţipa prin radio:

DRAGĂ VOCEA PORȚII:

Miercurea trecută, traversam parcarea de la supermarketul Safeway (unde fusesem pentru a-mi depune bonurile de masă), și mă îndreptam spre microbuzul care mă duce la apartamentul meu, când am zărit o lumină verde și nepământeană. În apropiere a aterizat o navă ciudată. Patru tinere superbe, dar micuțe, în veșminte albe, transparente, au ieșit și m-au paralizat cu o rază. Timp de nouăsprezece ore m-au ținut prizonier în nava lor. În tot acest timp, am fost supus unor infamii de natură sexuală, despre care mi-am dat cuvântul de onoare să nu le dezvălui. Șefa celor patru tinere, pe nume Moara Glow-Fawn, a afirmat că, aidoma nouă, rasa lor nu a reușit complet să-și domine instinctele animale. Am acceptat scuzele lor și am fost de acord să transmit patru mesaje Pământului. Mesajele Unu și Patru nu le pot dezvălui până la momentul oportun. Mesajul Doi este unul privat pentru proprietarul apartamentului în care locuiesc. Mesajul Trei este pentru voi, cei din Poartă, și are trei părți: 1. să nu se mai fumeze; 2. să nu mai existe clase mixte de băieți și fete; 3. să opriți imediat toată explorarea spațiului. Suntem urmăriți!

Harry Hellison
Pittsburgh

— Bob! Pentru Dumnezeu, Bob, vino aici sus!

Mi-am dat seama că era prea târziu; am închis chepengul şi l-am fixat, auzind tot timpul glasul lui Danny A. strigând:

— *Nu! Nu! Aşteaptă...*

Aşteaptă...

Aşteaptă mult, mult timp.

Uneori suntem striviți și uneori ne pârlim,
Uneori suntem în bucăți fărâmați,
Uneori cu Drepturile Obținute huzurim
Și-ntotdeauna de moarte suntem speriați.
Nu ne pasă cum –
Mici Heechee pierduți, îmbogățiți-ne acum!

31

După un timp, nu știu cât de mult, ridic privirea și spun:

— Scuză-mă, Sigfrid.

— Pentru ce, Bob?

— Pentru că am plâns așa.

Sunt epuizat fizic. Parcă aș fi alergat cincisprezece kilometri printre două șiruri de Choctaw nebuni, care mă loveau cu bâtele.

— Acum te simți mai bine, Bob?

— Mai bine?

O vreme mă gândesc la întrebarea asta stupidă, apoi mă analizez și, curios, așa este.

— Mda. Așa cred. Nu tocmai ceea ce înțelegi prin bine. Însă, mai bine.

— Relaxează-te un minut, Bob.

Asta mi se pare o tâmpenie, și îi spun. Abia mai am energia unei meduze amărâte și artritice, moartă de-o săptămână. N-am de ales decât să stau liniștit și să mă relaxez.

Mă simt însă mai bine.

— Am impresia, îi spun, că în sfârșit mi-am permis să-mi simt vinovăția.

— Și ai supraviețuit.

— Cred că așa-i, îi răspund după ce mă gândesc.

— Să explorăm acum chestiunea vinovăției, Bob. Vinovat, pentru ce?

— Pentru că am abandonat nouă oameni ca să scap eu, rablă!

— Te-a acuzat cineva de așa ceva? Adică, altcineva decât tine?

— Să mă acuze? Îmi suflu nasul, gândindu-mă: Nu. De ce s-o facă? Când m-am întors, eram un fel de erou.

Mă gândesc la Shicky, atât de bun și de grijuliu; și Francy Hereira ținându-mă în brațe, lăsându-mă să bolborosesc, deși îi omorâsem verișoara.

— Dar ei nu erau acolo. Nu m-au văzut detonând rezervoarele ca să mă eliberez.

— *Chiar* ai aruncat rezervoarele în aer?

— Oh, la dracu', Sigfrid. Nu știu! Voiam... Căutam butonul.

— Are sens ca butonul din nava ce urma să fie abandonată să detoneze rezervoarele din ambele landere?

— De ce nu? Nu știu. Oricum, nu-mi poți oferi un alibi la care eu să nu mă fi gândit deja. *Știu* că poate Danny sau Klara au apăsat butonul înaintea mea. Eu însă îl căutam pe al meu!

— Și care navă crezi că s-ar fi eliberat?

— A lor! A mea... Nu, nu știu.

— De fapt, rostește cu gravitate Sigfrid, ai făcut un lucru foarte inteligent. Știai că nu puteți supraviețui cu toții. Nu mai era timp. Singura alegere era fie să moară numai o parte dintre voi, fie să moară toți. Ai ales supraviețuirea cuiva.

— Rahat! Sunt un ucigaș!

Pauză, în care circuitele lui Sigfrid analizează:

— Bob, rostește el grijuliu, cred că te contrazici singur. Nu ai spus că ea este încă vie în discontinuitatea aceea?

— Toți sunt vii! Pentru ei, timpul s-a oprit!

— Atunci, cum i-ai ucis?

— Ce?

— Atunci, cum i-ai ucis? repetă el.

— ... Nu știu, dar, pe cuvânt, Sigfrid, nu mai vreau să mă gândesc azi la toate astea.

— Nici nu mai trebuie, Bob. Mă întreb dacă îți dai seama cât de mult ai realizat în ultimele două ore și jumătate. Sunt mândru de tine!

Și, ciudat, incredibil, îl cred, cipuri, circuite Heechee, holograme și toate prostiile. Și mă simt bine când îl cred.

— Poți pleca oricând vrei, spune el, ridicându-se și revenind în vechiul scaun, în cel mai normal fel cu putință, ba chiar zâmbindu-mi! Vreau însă să-ți arăt ceva.

Apărarea mea a fost anulată. Rostesc numai:

— Ce anume?

— Cealaltă capabilitate a noastră pe care am menționat-o, Bob, cea pe care n-am folosit-o niciodată. Aș vrea să-ți arăt un alt pacient, cu mai mult timp în urmă.

— Alt pacient?

— Privește în colț, Bob.

Privesc...

... și acolo este ea.

— Klara!

De îndată ce o văd, știu de unde o are Sigfrid; de la mașina aceea pe care Klara o consultase în Poartă. Stă acolo, cu un braț pe un raft cu dosare, cu picioarele plutindu-i lenește în aer, vorbind; sprâncenele ei negre și dese se încruntă și zâmbesc, iar chipul se strâmbă, apoi devine dulce, relaxat.

NOTĂ DE CREDIT

Către ROBINETTE BROADHEAD:

1. Vi se aduce la cunoștință că setările de curs prin care ați ajuns la Poarta II permite călătorii mai scurte cu aproximativ 100 de zile față de anteriorul curs standard pentru acest obiect.

2. Prin decizia Comisiei, vi se acordă un drept de exploatare de 1 procent din totalul câștigurilor viitoarelor zboruri ce vor folosi această setare de curs și un avans de 10.000 $ din drepturile respective.

3. Prin decizia Comisiei vi se retrag jumătate din drepturile amintite și din avans, ca penalizare pentru avarierea navei folosite.

Contul dumneavoastră este actualmente CREDITAT cu următoarea sumă:

Avansul pentru drepturi (Decizia A-135-7 a Comisiei), minus penalizarea (Decizia A-135-8 a Comisiei):	5.000$
CREDITUL actual este:	6.192$

— Dacă vrei, poți s-o asculți, Bob.

— Trebuie?

— Nu e obligatoriu, nu ai însă de ce te teme. Te-a iubit, Bob, cum s-a priceput ea mai bine. Așa cum ai iubit-o și tu.

O privesc mult timp, apoi spun:

— Închide, Sigfrid.

Pentru o clipă, aproape că ațipesc în camera de recuperare. Nu m-am simțit niciodată atât de relaxat.

Mă spăl pe față, aprind altă țigară, apoi ies în lumina zilei, strălucitoare și difuză sub Cupolă, și totul pare bun și prietenos. Mă gândesc la Klara cu dragoste și tandrețe și, în adâncul inimii, îi spun adio. Gândurile îmi fug apoi la S.Ya. cu care trebuie să mă întâlnesc diseară – dacă n-am întârziat deja! Dar o să mă aștepte; e o fată bună, aproape ca și Klara.

Klara...

Mă opresc în mijlocul clădirii și lumea se izbește de mine. O bătrânică în șort mă privește și întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

O privesc fără să-i răspund; apoi mă întorc și pornesc spre cabinetul lui Sigfrid.

Înăuntru nu există nimic, nici măcar o hologramă.

— Sigfrid! îl strig. Unde dracu' ești?

Nimeni. Nici un răspuns. Este pentru prima dată când intru în cabinet neanunțat... Acum pot vedea ce era real și ce era iluzie; și nu sunt multe reale. Pereți metalici, suporturi pentru proiectare. Salteaua (reală), dulăpiorul cu băuturi (real), câteva alte mobile pe care aș fi putut să le ating sau să le folosesc. Nu însă și Sigfrid. Nici măcar scaunul în care stătea de obicei.

— Sigfrid!

Urlu într-una, cu inima zbătându-mi-se în gât și creierul zguduit.

— Sigfrid!

Răcnesc și, iată, apare un fel de ceață și un fulger și apoi chiar el în costumul lui Sigmund Freud, privindu-mă politicos:

— Da, Bob?

— Sigfrid, totuși am ucis-o! Nu mai este!

— Te văd agitat, Bob. Poți să-mi spui ce te necăjește?

— Agitat!? E mult mai rău, Sigfrid, sunt un om care a ucis alți nouă oameni ca să-și salveze pielea! Poate nu „într-adevăr"! Poate nu „intenționat"! Dar în ochii lor, ca și în ai mei, i-am ucis!

NOTĂ DE CREDIT

Către ROBINETTE BROADHEAD:

Contul dumneavoastră este CREDITAT cu următoarele sume:

Bonificaţia garantată pentru Misiunea 88-90A şi 88-90B (totalul pentru supravieţuitori):	10.000.000 $
Bonificaţie ştiinţifică acordată de Comisie:	8.500.000 $
Total:	18.500.000 $
CREDITUL actual este:	18.506.036 $

— Bob, încearcă el convingător, am mai discutat toate astea. Ea continuă să trăiască; de fapt, toți trăiesc. Timpul s-a oprit pentru ei...

— Știu, urlu eu. Nu-nțelegi, Sigfrid? Asta-i! Nu numai c-am ucis-o; *continui s-o ucid!*

— Bob, chiar crezi că ceea ce ai spus este adevărat?

— *Ea* crede că este! Acum și pentru totdeauna, cât timp voi trăi. Pentru ea nu s-a întâmplat acum ani de zile. Sunt doar câteva minute, care se scurg pe durata întregii mele vieți. Eu sunt jos, aici, îmbătrânind, încercând să uit, iar acolo sus, în Săgetător YY, este Klara, plutind ca o insectă în chihlimbar!

Mă prăbușesc, suspinând, pe salteaua din plastic. Încetul cu încetul, Sigfrid a refăcut întregul cabinet, decorându-l ici și colo. Deasupra capului meu atârnă pinatas și o holocopie a lacului Garda la Sirmione: bărci, perne de aer, înotători și surfiști amuzându-se.

— Lasă durerea să iasă din tine, Bob. Las-o afară.

— Ce crezi că *fac?* Mă întorc pe saltea, privind tavanul. Sigfrid, aș fi putut trece peste vinovăție și durere, dacă ea ar fi putut. Dar pentru ea nu s-a terminat. Este acolo, încastrată în timp.

— Continuă, mă încurajează Sigfrid.

— *Continui.* Fiecare secundă este tot cea mai recentă clipă în mintea ei... secunda în care am abandonat-o, pentru a mă salva. Voi trăi, îmbătrâni și muri, înainte ca ea să depășească secunda aceea.

— Continuă, Bob. Spune totul.

— Ea se gândește că am trădat-o, și o gândește *acum!* Nu pot trăi cu ideea asta!

Urmează o tăcere lungă, foarte lungă, apoi Sigfrid spune:

— Să știi că poți.

— Ce?

Mintea îmi era la o mie de ani-lumină depărtare.

— Trăiești cu ea, Bob.

— Asta numești tu viață? pufnesc, mă ridic în capul oaselor și-mi șterg nasul cu alta dintre milioanele lui de batiste.

— Răspunzi foarte iute la orice spun eu, rostește Sigfrid, și de aceea uneori cred că răspunsul tău este o contralovitură. Parezi cu vorbe spusele mele. Ei bine, lasă-mă, o dată, să punctez eu. Înțelege lucrul ăsta: tu *trăiești.*

— ... Da, așa cred.

E un lucru adevărat, însă nu foarte satisfăcător.

O altă pauză lungă și apoi Sigfrid zice:

— Bob. Știi că sunt o mașină. Știi, de asemenea, că scopul meu este de a mă ocupa de sentimentele și emoțiile oamenilor. Eu nu pot *simți* stările

sufletești. Însă, le pot reprezenta prin modele, apoi analiza și evalua. Pot face asta și în cazul tău. O pot face chiar și în cazul meu. Pot construi un model prin care să evaluez valorile emoționale. Vinovăția? Este un lucru dureros; dar, pentru că este dureros, alterează comportamentul. Te poate influența să eviți acțiuni ce conțin vinovăție și asta este bine pentru tine și pentru societate. Nu o poți însă utiliza, dacă nu o simți.

— Dar o *simt!* Iisuse Cristoase, Sigfrid, știi c-o simt!

— Știu, spune el, că acum te lași s-o simți. O poți lăsa să lucreze pentru tine doar în exterior, nu îngropată acolo unde îți face numai rău. Pentru asta mă găsesc eu aici, Bob. Ca să-ți scot emoțiile la suprafață, unde le poți folosi.

— Chiar și sentimentele rele? Vinovăția, teama, durerea, invidia?

— Vinovăția. Teama. Durerea. Invidia. Motivatorii. Modificatorii. Calitățile pe care eu nu le am, Bob, decât într-un mod ipotetic, atunci când construiesc un model și îl studiez.

Urmează o altă pauză. Am o senzație ciudată în legătură cu ea. De obicei, pauzele lui Sigfrid au rolul, fie de a-mi lăsa timp să asimilez ceva, fie de a-i permite lui să inițieze un lanț complex de argumente referitoare la mine. De data aceasta, mi se pare, însă, că este altceva. Se gândește, dar nu la mine. În sfârșit, rostește:

— Așa că acum îți pot răspunde la întrebare, Bob.

— Te-am întrebat eu ceva? Ce anume?

— M-ai întrebat: „Asta numești tu viață?" Și îți răspund: Da! Este exact ceea ce numesc eu viață. Și din punctul de vedere al simțurilor mele ipotetice, o invidiez foarte mult.